„Cărţile ei
sunt fabuloase!“
Julia Quinn
Dulce
răzbunare
NICOLA
CORNICK

NICOLA CORNICK
DULCE RĂZBUNARE
SERIA MIRESE SCOŢIENE 1

***The Lady and the Laird by* Nicola Cornick**

Copyright © 2013 Nicola Cornick
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 22020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CORNICK, NICOLA
Dulce răzbunare / Nicola Cornick
trad. Din lb. engleză: Cristina Barbu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6710 – 6
I. Barbu, Cristina (trad.)
821.111
Nicola Cornick
Traducere din limba engleză Cristina Barbu
LITERA
Bucureşti
2020

Pentru Margaret McPhee,
care scrie cărţi încântătoare şi dăruieşte prăjituri delicioase.

Prolog

Castelul Forres, Scoţia, iunie 1803

Era o noapte perfectă pentru magie.

Era lună nouă, iar marea părea un fir de argint sclipitor. Vântul ofta printre pini, purtând cu el o mireasmă sărată.

— Lucy! Vino să vezi!

Lady Lucy MacMorlan se întoarse pe partea cealaltă în pat şi îşi trase pătura peste urechi. Se simţea confortabil la căldură şi nu avea nici cea mai mică intenţie să iasă din coconul de pături pentru a tremura la fereastră. În plus, nu voia să facă o vrajă cu sora ei, Alice. Erau stupide şi periculoase şi puteau doar să le bage în bucluc.

— Nu mă ridic de aici, spuse ea, mişcându-şi degetele de la picioare sub pătură. Nu vreau un soţ.

— Sigur vrei, replică Alice, părând nerăbdătoare.

La 16 ani, sora geamănă a lui Lucy era fascinată de baluri, rochii şi bărbaţi. Mai devreme în acea seară, Alice alergase de trei ori în jurul străvechiului cadran solar de pe terenul castelului, recitând cuvintele vrăjii de iubire la fel de antice, care, în timpul lunii noi, avea să i-l arate pentru o clipită pe bărbatul cu care urma să se căsătorească. Lucy rămăsese în bibliotecă, citind *Eseuri morale şi politice* a lui David Hume. Acum, după apusul soarelui, Alice aştepta rezultatul incantaţiei.

— Sigur te vei căsători, spuse din nou Alice. Ce altceva ai putea face?

„Voi citi”, îşi spuse Lucy în sinea ei. Avea să citească, să scrie şi să studieze. Era mult mai distractiv.

— Toată lumea se căsătoreşte, zise Alice, vorbind ca un om matur şi înţelept. Trebuie să formăm alianţe şi să avem copii. Asta fac fiicele unui duce. Toată lumea spune asta.

„Să se căsătorească. Să aibă copii”.

Lucy se gândi la aceste lucruri, analizându-le în mod

raţional, aşa cum făcea cu toate ideile. Era adevărat că acelea erau aşteptările pe care lumea le avea de la ele şi, fără îndoială, mama lor şi-ar fi dorit acest lucru. Femeia murise când Lucy şi Alice aveau în jur de doi ani, dar toată lumea spunea că fusese diamantul generaţiei sale, fiica elegantă a contelui de Stratharnon, care îşi găsise un partener pe cinste şi dăduse naştere unor copii perfecţi. Mairi, sora mai mare a gemenelor, avea 18 ani şi era deja căsătorită. Lucy nu avea nimic împotriva căsătoriei, dar era de părere că trebuia să găsească un bărbat care să fie mai interesant decât o carte, iar acest lucru era mai dificil decât părea.

— Lucy! spuse pe un ton tăios Alice. Priveşte! Uite, câţiva gentlemeni ies pe terasă pentru a-şi bea coniacul! Oare pe care îl voi vedea primul? El va fi adevărata mea dragoste.

— Eşti nebună dacă tu crezi asemenea prostii, ripostă Lucy.

Alice nu se lăsă intimidată. Nu asculta niciodată când era entuziasmată. Tatăl lor organizase o cină în seara aceea, dar fiicele lui mai mici, care nu terminaseră şcoala, nu fuseseră invitate. Urmă o pauză. Prin fereastra deschisă, Lucy auzea vocile de pe terasă şi râsetele masculine. O dâră de fum de ţigară îi gâdilă nasul. Apoi se auzi clinchetul unui pahar pe pietre.

— Ah! zise fascinată Alice. Cine este acel bărbat? Nu pot să îi văd clar faţa…

— Asta pentru că stă cu spatele la tine, zise îmbufnată Lucy. Încerca să adoarmă, dar era imposibil câtă vreme Alice vorbea. Aminteşte-ţi ce spunea vraja! Dacă stă cu spatele la tine, asta înseamnă că va fi o iubire falsă, nu una adevărată.

Alice scoase un sunet dezaprobator.

— Este unul dintre fiii lui Lord Purnell, dar care dintre ei?

— Toţi sunt prea mari pentru tine, spuse Lucy. Nu lăsa pe nimeni să te vadă, adăugă ea. *Papa* se va înfuria dacă va auzi că una dintre fiicele lui stă la fereastră în cămaşă de

noapte. Vei fi ruinată înainte de a-ţi face debutul în societate.

Alice tot nu o asculta. Nu asculta niciodată ce nu voia să audă. Era ca un fluture colorat şi inconsecvent, nestatornic şi neatent.

— Este Hamish Purnell, spuse ea, părând dezamăgită. El e deja căsătorit.

— Ţi-am spus că este o prostie, zise Lucy.

— Oh, se ceartă! continuă Alice, părând din nou entuziasmată. Era schimbătoare ca vremea, uitând toată dezamăgirea într-o clipită. Îi aruncă o privire lui Lucy, apoi deschise mai mult fereastra, aplecându-se în afară. Lucy! şopti ea. Vino să vezi!

Lucy auzise schimbarea în tonul vocilor de pe terasă. Totul fusese calm şi civilizat, iar în următoarea clipă, situaţia căpătă un aer furios, chiar violent, făcându-i părul să se zburlească. Se dădu jos din pat şi traversă încăperea până în locul în care Alice stătea în genunchi pe pervazul ferestrei, încordată, pentru a vedea scena de dedesubt.

Doi bărbaţi se confruntau pe terasă, chiar sub fereastra lor, dar nu le puteau vedea feţele. Totuşi, Lucy recunoscu vocea calmă şi aristocrată a vărului ei Wilfred, dar de data aceasta în glasul lui se simţea dispreţul.

— Ce cauţi aici astă-seară, Methven? Eşti un nimeni, eşti doar mezinul. Nu pot să cred că unchiul meu te-a invitat, spuse el pe un ton provocator.

Cineva râse. Ceilalţi bărbaţi se adunară în jurul lor asemenea unei haite de câini, adulmecând o luptă.

— Oh! spuse Alice. Cât de nepoliticos şi groaznic este Wilfred! Îl urăsc.

Şi Lucy îl ura pe vărul Wilfred de când se ştia. Avea 18 ani, era moştenitorul titlului de conte de Cardross şi îşi savura din plin statutul şi legătura familiei cu ducele de Forres. Petrecuse ultimul an în Londra, unde se zvonea că îşi cheltuise toţi banii pe băutură, pe jocuri de noroc şi pe femei. Wilfred era snob, încrezut şi bădăran, iar aici, înconjurat de rudele şi de acoliţii lui, se credea curajos.

— Poate că ducele m-a invitat pentru că este mult mai

manierat decât nepotul său, zise celălalt bărbat.

Glasul lui era mai aspru decât vocea tărăgănată a lui Wilfred şi avea un uşor accent scoţian. Nu bătu în retragere la tentativa de intimidare a lui Wilfred. Se întoarse, iar Lucy îi văzu brusc faţa în lumina lunii noi. Avea trăsături puternice, cu pomeţi, frunte şi maxilar bine conturate. Era înalt şi lat în umeri. Încă studiindu-l, Lucy observă că era tânăr – probabil nu avea mai mult de 19 sau 20 de ani.

Bărbaţii de pe terasă şuşotiră ceva. Atmosfera se schimbă. Deveni mai ostilă, dar mai era ceva în aer, o urmă de incertitudine, aproape teamă.

Era evident că şi Alice o simţise. Se retrăsese la adăpostul draperiilor greoaie din catifea care încadrau fereastra.

— Este Robert Methven, şopti ea. Ce caută *el* aici?

— L-a invitat *papa,* şopti Lucy. A spus că nu are timp pentru discordii. Le consideră necivilizate.

Clanurile Forres şi Methven fuseseră inamice dintotdeauna. Forres şi rudele lor, conţii de Cardross, susţinuseră regalitatea Scoţiei din cele mai vechi timpuri. Membrii clanului Methven fuseseră tâlhari veniţi din nord, descendenţi ai conţilor vikingi de Orkney, care aveau propriile legi. Lucy nu ştia prea multe despre ei, în afară de faptul că aveau reputaţia de a fi la fel de fioroşi şi primitivi ca strămoşii lor. Îi privi chipul lui Robert Methven, clar conturat în lumina lunii, şi simţi un fior pe şira spinării.

„Duşmani de generaţii întregi…” Era în sângele lor, în poveştile care îi fuseseră spuse încă din leagăn. Poate că războaiele dintre clanuri erau de domeniul trecutului, dar nu dispăruseră complet, întrucât vechile duşmănii piereau greu.

— Într-o zi, spuse Wilfred, voi lua înapoi pământul pe care familia ta l-a furat de la clanul nostru, Methven, şi te voi face să plăteşti. Jur!

— Abia aştept, răspunse Robert Methven, părând amuzat. Până atunci, ce ai zice să mai bem din coniacul excelent al ducelui?

Trecu pe lângă Wilfred, de parcă discuţia nu îl mai

interesa. Wilfred, într-un mod ridicol, i-o luă grăbit înainte pentru a-şi afirma supremaţia şi a intra primul în salon. Methven ridică din umerii laţi, fără să îi pese.

Alice lăsă draperia să cadă.

— Mi-e frig, mormăi ea. Merg la culcare.

Lucy se ridică pe vârfuri pentru a încerca să închidă fereastra. Era tipic pentru Alice să o lase pe ea să facă ordine. Acesta era defectul surorii ei: era neglijentă şi nechibzuită, iar Lucy trebuia mereu să facă diverse lucruri pentru ea.

— Hamish Purnell... o auzi pe Alice murmurând în timp ce strecură sub pătură. Presupun că este destul de chipeş.

— Este *căsătorit,* îi aminti Lucy. În plus, era cu spatele la tine când l-ai văzut prima dată.

— S-a întors, ripostă Alice. Cu faţa spre mine şi cu spatele spre mare. Iubire adevărată. Poate că soţia lui va muri. Să închizi bine fereastra, Lucy, adăugă ea, ca să nu ştie nimeni că îi urmăream.

Lucy oftă, încă luptându-se să închidă fereastra, care se încăpăţâna să rămână blocată. Tivul greoi din catifea al draperiei dărâmă vaza de porţelan de pe raftul de lângă cotul ei. Lucy văzu cum vasul se legănă pe marginea pervazului, îi scăpă printre degete şi căzu, făcându-se bucăţi pe terasa de dedesubt. Transfigurată, privi lung în întuneric. Nimic nu se mişcă. Nu ieşi nimeni din salon. Lucy vedea cioburile sclipind în lumina lunii, împrăştiate pe pietre.

— Trebuie să mergi să le aduni de acolo, şopti Alice. Altfel le vor găsi şi vor şti că îi urmăream.

— Du-te tu! spuse Lucy îmbufnată.

— Nu am dărâmat eu vaza, ripostă Alice.

— Nici eu! În ciuda vârstei lor, cearta era pe punctul de a deveni o ciondăneală de copile. Du-te tu! zise Lucy. A fost ideea ta să stai la fereastră ca o femeie uşoară.

— Voi da iar de necaz dacă mă prind, zise Alice. Brusc, chipul ei luminos deveni copilăros şi neliniştit, iar Lucy avu o senzaţie stranie, care semăna foarte mult cu

mila. Ştii că *papa* îmi spune mereu că mama s-ar ruşina cu mine pentru că sunt atât de neastâmpărată.

Lucy oftă şi simţi că era pe cale să cedeze. Nu voia ca Alice să aibă probleme. Era parte din pactul dintre ele, care le unea ca surori şi mai bune prietene pentru totdeauna. Lucy oftă din nou şi îşi luă halatul şi papucii.

— Dacă o iei pe treptele din Turnul Negru, vei ajunge mai repede şi nu te va vedea nimeni, spuse Alice.

— Ştiu! se răsti Lucy.

Cu toate acestea, un val de neliniște o înfioră în timp ce luă lumânarea şi deschise uşa doar câţiva centimetri, suficient cât să se strecoare afară. Se furişă în tăcere pe coridor, până la scara turnului. Nu o speria castelul Forres. Crescuse acolo şi cunoştea fiecare firidă şi crăpătură din străvechea construcţie, îi ştia toate secretele şi fantomele. Ea se temea de oameni, nu de fiinţe supranaturale. Nu îşi permitea să fie prinsă. Ea nu intra niciodată în bucluc, nu făcea niciodată lucruri greşite. Alice era cea aprigă, ţinând-o dintr-un bucluc în altul. Lucy era fata cuminte.

Chiar şi aşa, când trase zăvorul uşii greoaie de la baza scărilor şi o deschise încet, îşi permise să stea o clipă pentru a se bucura de liniştea nopţii. Briza îi mângâia blând chipul, purtând mireasma mării şi a salcâmului galben. Susurul îndepărtat al valurilor se împletea cu vuietul pinilor. Luna în formă de seceră era aurie pe cerul de catifea neagră. Pentru o clipă, Lucy avu nebunească idee de a traversa peluza în fugă, pentru a ajunge la mare şi a simţi nisipul răcoros printre degete şi clipocitul apei reci pe picioarele desculţe.

Bineînţeles că nu avea să o facă. Era prea cuminte şi bine crescută.

Oftând încet, se aplecă să adune cioburile albe şi albastre ale vazei. Slujnicele aveau să observe lipsa vasului şi să o raporteze, fără îndoială. Tatăl ei avea să se supere, pentru că fusese una dintre vazele preferate ale răposatei lui soţii. Aveau să fie puse întrebări şi date explicaţii – desigur, minciuni. Ea şi Alice aveau să fie nevoite să recunoască faptul că ele o spărseseră, dar nu că se

întâmplase în timp ce stăteau aplecate peste fereastră pentru a-i urmări pe bărbaţi. Lucy spera ca *papa* să nu fie prea dezamăgit de ea.

— Pot să te ajut?

Lucy tresări şi se întoarse, cioburile căzându-i pentru a doua oară din mâini. Robert Methven stătea în faţa ei, cu spatele la mare. Văzându-l atât de aproape, observă că era la fel de înalt şi lat în umeri precum păruse de la etaj.

— Nu ştiam că e cineva aici, spuse Lucy şi îl văzu zâmbind.

— Îmi pare rău, zise el. Nu am vrut să te sperii. Se aplecă, adună cioburile şi i le întinse solemn. De ce nu le pui pe balustradă, îi sugeră Robert, înainte să le scapi din nou?

— Oh, nu, spuse Lucy. Trebuie să plec. Adică… Dar nu făcu nicio mişcare pentru a se întoarce la uşa turnului. Ce cauţi aici în întuneric? întrebă ea după o clipă.

El ridică din umeri.

— Compania nu este tocmai pe gustul meu.

— Presupun că te referi la Wilfred, zise Lucy. Îmi pare rău, este destul de dezagreabil.

— Nu mă deranjează în mod special, răspunse Robert Methven. Dar aleg să nu îmi petrec timpul cu el.

— Nici eu nu aş face-o. Şi este vărul meu.

— Ah, ghinion, zise Methven. Asta înseamnă că tu trebuie să fii…

— Lucy, răspunse ea. Lucy MacMorlan.

— Încântat de cunoştinţă, Lady Lucy.

— Iar tu eşti Robert Methven, zise ea.

El făcu o plecăciune.

— Eşti respectuos, spuse ea.

Robert zâmbi când simţi uimirea din glasul ei.

— Mulţumesc.

— Nu se presupune că ar trebui să fim duşmani? întrebă Lucy.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Vrei să fim?

— Ah, nu! Este o poveste veche.

— Poveştile vechi au uneori o putere imensă, zise Robert Methven. Familiile noastre s-au urât vreme de generaţii întregi.

— *Papa* este de părere că disputele sunt stupide, zise Lucy, privind cum lumina lunii se juca pe chipul lui, accentuându-i unele trăsături şi ascunzându-le pe altele.

Era straniu de fascinant. Lucy simţi o emoţie puternică în piept.

— De aceea mă aflu aici în această seară. Să las trecutul în urmă, zise el, apoi încuviinţă din cap spre cioburile din mâinile ei. Cum s-a întâmplat?

— Ah… roşi Lucy. Fereastra era deschisă, iar draperia a agăţat vaza şi a dărâmat-o.

Methven râse.

— Eu şi Gregor, fratele meu, intrăm mereu în belele pentru asemenea lucruri.

— Nu te cred, rosti Lucy, ridicând privirea spre silueta lui înaltă, încadrată de cerul nopţii. Eşti prea matur ca să intri în bucluc.

Methven râse din nou.

— Aşa ai crede, dar bunicul meu este un tiran. Mereu ne lovim de regulile lui.

Lucy deveni conştientă de faptul că cioburile ascuţite ale vazei îi străpungeau palmele şi că frigul începea să îi învăluie picioarele protejate doar de papucii subţiri din mătase. Se întrebă ce naiba căuta acolo în cămaşă de noapte, vorbind tocmai cu Robert Methven, dintre toţi oamenii.

— Trebuie să plec, repetă ea.

El nu făcu niciun efort să o reţină, dar zâmbi.

— Atunci, noapte bună, Lady Lucy!

La uşă, ea se opri şi se întoarse spre el.

— Nu mă vei da de gol, nu? întrebă precaută. Nu vreau să am probleme.

— Nu te-aş pârî niciodată, râse el.

— Promiţi?

Robert merse lângă ea. Lucy simţi mirosul de fum şi de aer proaspăt venind dinspre el şi îi zări dinţii albi în timp

ce zâmbi. O făcu să se simtă uşor ameţită, dar habar nu avea care era motivul.

— Promit, răspunse el.

Apoi Methven se aplecă şi o sărută. Fu un sărut uşor şi scurt, dar o lăsă pe Lucy fără suflare şi o zgudui atât de tare pentru o clipă, încât rămase încremenită de uimire, uitând complet de cioburile pe care le ţinea în mâini.

— A fost cumva primul tău sărut? o întrebă Robert, iar Lucy îi simţi zâmbetul din glas.

— Da, răspunse ea fără să gândească, prea sinceră şi inocentă pentru a apela la minciuni.

— Ţi-a plăcut?

Lucy se încruntă. Senzaţiile dinăuntrul ei erau mult prea noi şi derutante pentru a fi descrise cu uşurinţă, dar ea ştia că ceea ce simţea era foarte diferit de o simplă plăcere.

— Nu ştiu, răspunse ea.

El râse.

— Ţi-ar plăcea să te sărut din nou ca să te poţi decide?

Brusc, o cuprinse un entuziasm imoral, care o făcu să-i răspundă:

— Da, şopti Lucy.

Methven îi luă cu grijă cioburile din mână şi le puse pe balustrada de piatră. Îşi puse braţele pe după mijlocul ei şi o trase mai aproape, până când mâinile ei se odihniră pe pieptul lui. Textura jachetei lui era fină sub palmele ei. Brusc, Lucy se simţi incredibil de timidă şi ar fi vrut să se retragă. Dar el o sărută, iar toată timiditatea dispăru, pierdută într-o senzaţie de dulceaţă şi de căldură, care o făcu să freamăte de emoţie. Când capul parcă începu să i se învârtă, îşi înfipse degetele în jacheta lui pentru a-şi păstra echilibrul. Inima îi bătea nebuneşte. Se simţea fragilă şi nu se putea opri din tremurat.

Apoi, mult prea repede, sărutul se sfârşi, iar Methven se retrase, eliberând-o uşor. Pentru o secundă, luna îi lumină expresia feţei – văzu surprindere, poate confuzie şi un licăr în ochii lui pe care nu îl putu descifra. Totuşi, când

el vorbi, glasul îi fu la fel ca înainte.

— Mulţumesc, spuse Methven.

Lucy nu ştia ce trebuia făcut după ce sărutai pe cineva şi se simţi din nou intimidată. Luă cioburile vazei, bâigui un „noapte bună” şi dădu să plece atât de grăbită, încât aproape că se împiedică în poalele halatului. Urcă în grabă scările întunecate, fără să le observe cu adevărat sub picioare. Mintea îi era prea acaparată de sărutul lui Robert Methven pentru a-i permite să se gândească la altceva.

Alice dormea când Lucy ajunse înapoi în dormitor. Privindu-i chipul senin, nu îşi putu abţine un zâmbet. Nu putea sta supărată pe sora ei geamănă pentru prea mult timp. O iubea prea mult, deşi erau foarte diferite în multe privinţe, dar foarte apropiate.

Puse cioburile cu grijă pe raft şi se strecură în pat, învăluindu-se în căldura aşternuturilor şi adormind repede. Visă luna strălucind deasupra mării şi sărutul intens şi magic al lui Robert Methven. Ştia că el nu avea să o dea de gol. Acum erau legaţi unul de altul.

Capitolul 1

Castelul Forres, Scoţia, februarie 1812

— Lucy, am nevoie de o favoare.

Pana lui Lady Lucy MacMorlan se opri pe hârtie, lăsând o pată mare de cerneală în urmă. Lucra la un calcul matematic foarte complex când Lachlan, fratele ei, dădu buzna în bibliotecă. Un aer rece şi înţepător de iarnă îl însoţi, învolburând draperiile şi răscolind praful pe podeaua din piatră. Focul trosnea şi şuiera în timp ce lapoviţa cădea pe horn. Calculele lui Lucy zburară de pe birou pe podea.

— Te rog, închide uşa, Lachlan, îi spuse ea politicos.

Fratele ei se supuse, lăsând în urmă aerul rece care venea din casa scării de piatră. Se aruncă într-unul dintre fotoliile din faţa şemineului.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el din nou.

Lucy îşi domoli iritarea instinctivă. I se părea nedrept că Lachlan, cu doi ani mai în vârstă decât ea, avea mereu nevoie ca sora lui să îl scoată din necaz. Lachlan avea un farmec nonşalant şi convingerea că altcineva avea să rezolve problemele provocate de el. Acel altcineva părea să fie întotdeauna Lucy.

Fiecare avea rolul lui în familie. Angus, fiul cel mare şi moştenitorul, era plicticos şi insensibil. Christina, sora cea mare a lui Lucy, era fata bătrână care îşi dedicase viaţa creşterii fraţilor şi surorilor ei după moartea mamei lor, iar acum făcea pe amfitrioana pentru tatăl lor. Mairi, cealaltă soră a lui Lucy, era văduvă. Lachlan era un sălbatic. Lucy fusese întotdeauna copilul cuminte – de fapt, copilul perfect.

Un bebeluş perfect, spuseseră oamenii când se aplecaseră peste pătuţul ei pentru a o admira. Ulterior, fusese numită o lady perfectă, apoi o debutantă perfectă. Avusese parte chiar şi de logodnă perfectă, imediat după ce terminase şcoala, cu un gentleman mai în vârstă, un nobil erudit. Când bărbatul murise înainte de a se căsători, ea devenise perfect inaccesibilă. Cândva, fusese sora şi prietena perfectă. Avusese o soră geamănă cu care împărtăşise totul. Crezuse că avea o viaţă sigură şi aşezată, dar se înşelase. Lucy îşi închise mintea, de parcă ar fi închis uşa în urma ei. Nu îi era de niciun folos să se gândească la trecut.

— Lucy? Lachlan era nerăbdător să îi atragă atenţia. Îşi puse un picior peste braţul fotoliului şi îi zâmbi. Lucy îl privi bănuitoare.

— La ce lucrezi? întrebă el, arătând spre hârtiile împrăştiate pe birou.

— Încercam să demonstrez marea teoremă a lui Fermat, răspunse Lucy.

Lachlan păru nedumerit.

— De ce ai face asta?

— Pentru că îmi place provocarea, răspunse Lucy.

Lachlan clătină din cap.

— Eu nu aş alege să fac matematică decât dacă ar fi absolut necesar, spuse el.

— Tu nu ai alege să faci nimic dacă nu ar fi absolut necesar, ripostă Lucy.

Zâmbetul lui se lărgi. Arăta de parcă sora lui îi făcuse un compliment.

— Este adevărat, rosti el, fixând-o cu ochii lui căprui şi luminoşi. Cum merge cu scrisul?

— Lucrez la un ghid pentru tinerele domnişoare despre găsirea gentlemanului perfect, răspunse Lucy cu demnitate.

Ştia că Lachlan râdea de ea. El considera că scrierile ei erau ridicole, o pasiune neînţeleasă. Toate fiicele ducelui de Forres scriau. Era un interes pe care îl moşteniseră de la mama lor, care fusese o intelectuală remarcabilă. Prin comparaţie, fiii nu erau studioşi. Lucy îşi iubea fraţii – îl iubea pe Lachlan, deşi o exaspera, şi încerca să îl iubească pe înţepatul Angus –, dar nu erau intelectuali.

Parcă pentru a dovedi acest lucru, Lachlan izbucni în râs.

— Un ghid despre găsirea gentlemanului perfect? Ce ştii tu despre subiectul ăsta?

— Am fost logodită cu unul, spuse Lucy cu asprime. Sigur că ştiu multe despre asta.

Lumina din ochii lui se stinse.

— Duncan MacGillivray nu a fost nici pe departe gentlemanul perfect, zise el. Şi nici nu era partenerul perfect pentru tine. Era prea bătrân.

Lucy simţi un nod în piept.

— Eşti aşa de nepoliticos! spuse ea supărată.

— Nu, ripostă Lachlan. Spun adevărul. Ai fost de acord să te căsătoreşti cu el doar pentru că *papa* voia să te mărităi, iar tu încă o plângeai pe Alice şi nu gândeai limpede.

Alice…

O pală de aer rece se strecură pe sub uşă şi îşi croi drum pe spinarea lui Lucy. Ea tremură şi îşi trase şalul pe umeri. Alice murise în urmă cu opt ani, dar nu trecea o zi în care Lucy să nu se gândească la geamăna ei. Înăuntrul ei

era un gol care avea forma lui Alice. Se întrebă dacă avea să se simtă mereu aşa, atât de pustie, de parcă cineva tăiase o parte din ea, lăsând doar întuneric în loc. Absenţa lui Alice era ca o durere constantă, o umbră în inima ei. Chiar după tot acest timp, durerea era atât de puternică, încât uneori îi tăia răsuflarea. Copilăria ei se încheiase în ziua în care murise Alice.

Alungă acel gând, aşa cum făcea întotdeauna. Nu voia să vorbească despre Alice.

— Ideea este că ştiu în ce constă comportamentul unui gentleman şi, lucru foarte important – îl privi cu superioritate pe fratele ei –, în ce nu constă.

— Ştii şi în ce constă pornografia franceză şi cea italiană, zise rânjind Lachlan, iar scrierile tale erotice au avut mai mult succes şi au fost mai profitabile decât toate celelalte. Mă întreb de ce nu scrii mai multe.

Lucy se încruntă la el.

— Ştii prea bine de ce nu o fac! Nu vorbim despre asta, Lachlan. Ai uitat? Face parte din trecut şi nu trebuie să ştie nimeni. *Vrei* să fiu ruinată?

Lachlan se încruntă şi el la ea, preţ de un scurt moment părând doi copii.

— Desigur că nu. Nu am spus nimănui.

Lucy oftă. Se gândi că era nedrept să arunce toată vina pe fratele ei, când ea fusese atât de prostuţă şi de naivă, dar cu siguranţă el nu era demn de încredere. În urmă cu un an, Lachlan venise să îi ceară o favoare, aşa cum făcea şi acum. Îi spusese că avea nevoie de ajutorul ei pentru a scrie o scrisoare. Trebuia să fie foarte romantică şi senzuală, ca să o seducă pe doamna visurilor lui.

Lucy avusese nevoie disperată de bani şi, cum era mai talentată decât fratele ei, fusese de acord. Culesese câteva replici din Shakespeare pentru Lachlan şi adăugase o poezie proprie. Lachlan râsese şi spusese că avea nevoie de ceva mai excitant.

În acel moment, Lucy îşi amintise de scrierile erotice din bibliotecă. Biblioteca fusese întotdeauna un tezaur pentru ea şi îi răscolise rafturile încă de când învăţase să

citească, devorând vasta colecţie pe care bunicul ei o adusese din marele tur. Apoi, într-o zi, printre volumele greoaie de istorie politică şi operele erudiţilor clasici, Lucy găsise ceva mult mai interesant decât politica: câteva portofolii cu desene şi schiţe reprezentând bărbaţi şi femei în cele mai extraordinare poziţii erotice. Câteva schiţe i se păruseră imposibile din punct de vedere anatomic, dar fusese interesant şi educativ deopotrivă să le vadă şi le studiase cu o curiozitate intelectuală intensă, chiar întorcând cărţile cu susul în jos pentru a verifica dacă înţelesese corect detaliile.

Alături de desene erau şi scrieri intense şi senzuale, la fel de interesante pentru curioasa minte academică. Pe acestea şi le amintise Lucy când Lachlan îi ceruse ceva mai excitant decât Shakespeare. Folosise acele scrieri drept inspiraţie. Poate că exagerase. Nu era sigură. Dar, fără îndoială, fratele ei nu avusese nicio plângere. Chiar le spusese prietenilor lui, iar câţiva dintre ei îi ceruseră, la rândul lor, ajutorul lui Lucy, şi ea acceptase.

Apoi totul decursese teribil de prost. Prima dată când Lucy auzise despre scandal fusese la o întâlnire a Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland. Toată lumea vorbea despre un misterios scriitor de scrisori care îi ajuta pe tinerii din Edinburgh să seducă femei. Se părea că Lachlan era implicat într-o aventură toridă cu o balerină de operă, în timp ce prietenii lui scandalizau oraşul cu comportamentul lor licenţios. Unul dintre ei o lăsase însărcinată pe fiica unui hangiu şi apoi o abandonase, iar altul fugise cu soţia administratorului castelului Edinburgh. În toate cazurile, femeile fuseseră atrase în pat cu promisiuni false şi proză erotică.

Lucy se simţise vinovată şi naivă, pentru că nu pusese la îndoială motivele lui Lachlan înainte de a scrie scrisorile şi nici nu se gândise la posibilele consecinţe. Nevoia ei de bani o orbise şi nu se mai gândise la nimic altceva. Putea doar să spere că nu avea să descopere nimeni niciodată că ea fusese autoarea scrisorilor – altfel, ar fi fost ruinată. Îşi promisese că nu avea să mai scrie vreodată poezie erotică.

Nu era un comportament adecvat pentru o moştenitoare bine crescută, iar în viitor avea să îşi câştige banii din alte surse.

Lachlan o privea. În ochii lui căprui se citea neastâmpărul, iar Lucy deveni bănuitoare.

— Oricum, spuse el zâmbind triumfător, să uităm de asta şi să vorbim despre mine.

Îşi trecu o mână prin păr, ciufulindu-l, iar asta îl făcu să arate fermecător de chipeş, dar obraznic. Lui Lucy îi păru rău că prietenele ei nu erau acolo pentru a fi impresionate. Toate îl considerau încântător pe Lachlan, în ciuda faptului că termenii *egoist* şi *şantajist* fuseseră inventaţi pentru a-l descrie pe el.

— M-am îndrăgostit, spuse Lachlan cu aerul unei persoane care tocmai făcuse un anunţ foarte important.

— Iar! rosti Lucy. Cine este norocoasa de data aceasta?

— Este Dulcibella Brodrie, răspunse Lachlan. O iubesc, mă iubeşte şi ea şi vrem să ne căsătorim.

Lucy tăcu o clipă. Lady Dulcibella Brodrie nu ar fi fost prima ei alegere pentru a-i deveni cumnată. Dulcibella era frumoasă, dar şi complet neputincioasă într-o manieră de-a dreptul iritantă. Fără îndoială, acest lucru îl atrăsese pe Lachlan, dar, din moment ce el îi semăna într-o mare măsură, legătura dintre ei era reţeta perfectă pentru dezastru.

— Dulcibella este… foarte dulce, spuse cu precauţie Lucy.

Se mândrea cu capacitatea ei de a fi politicoasă şi se bucură de faptul că găsise ceva pozitiv de spus. Poate că Dulcibella era puţin cam răsfăţată şi egoistă şi era atrasă de oglindă precum albina de floare, dar avea calităţile ei dacă le căutai destul de atent.

Expresia lui Lachlan se schimbă brusc, devenind aproape tragică.

— Dar nu este liberă, spuse el. Deja s-a stabilit că se va căsători cu Robert Methven. Au fost făcute toate aranjamentele.

Robert Methven.

Lui Lucy îi alunecară hârtiile din mână. Se aplecă să le adune, apoi se îndreptă uşor.

— Eşti sigur? întrebă ea, simţind cum stomacul i se învolbură.

Degetele începură să îi tremure şi îşi simţea obrajii fierbinţi. Puse hârtiile pe birou şi începu să le netezească instinctiv.

Din fericire pentru ea, Lachlan era cel mai neatent bărbat şi părea mult prea preocupat de propriile sentimente pentru a le observa pe ale ei.

— Bineînţeles că sunt sigur. Este un dezastru, Lucy! O iubesc pe Dulcibella. Voiam să îi fac şi eu o propunere, dar Methven mi-a luat-o înainte.

— Probabil că Lord Brodrie îşi doreşte pentru unica lui fiică mai mult decât fiul mai mic al unei familii nobile, spuse Lucy, ferindu-şi privirea în timp ce îşi recăpătă cumpătul, trăgând aer în piept.

— Dar sunt fiul mai mic al unui duce! protestă Lachlan.

— Iar Lord Methven este marchiz. Este o partidă mai bună, zise Lucy, glasul fiindu-i destul de ferm, în ciuda faptului că pulsul îi era sacadat şi corpul îi fusese învăluit de o senzaţie de fierbinţeală.

Robert Methven urma să se căsătorească.

Lucy se simţea ameţită şi şocată şi nu ştia de ce. Nu îl cunoştea bine pe Lord Methven. La scurt timp după noaptea din urmă cu opt ani, când se întâlniseră pe terasa castelului Forres, el se îndepărtase de familia lui şi părăsise Scoţia. Plecase în Canada, unde se zvonea că făcuse o avere din comerţul cu cherestea. Se întâmplase cu puţin timp înainte de moartea lui Alice, iar Lucy nu acordase prea multă atenţie zvonurilor. Nu îşi amintea foarte multe lucruri din acea perioadă, în afară de suferinţa sufocantă şi de golul dureros al pierderii.

Apoi murise bunicul lui Robert Methven, iar el moştenise titlul şi se întorsese în Scoţia. Lucy îl văzuse recent de câteva ori la reuniunile din iarnă în Edinburgh,

dar apropierea dintre ei care se născuse în acea noapte la Forres dispăruse. Schimbaseră doar câteva cuvinte despre cele mai banale subiecte.

Totodată, Lucy îl considera pe Robert Methven intimidant din punct de vedere fizic. Şi bărbaţii din familia ei erau înalţi şi zvelţi, dar Lord Methven era înalt, dar şi cu o constituţie masivă. Avea un corp musculos, un maxilar bine conturat, iar ochii albaştri precum safirul îi erau duri. Era copleşitor de masculin, iar acea masculinitate era insultător de ostentativă. Lucy nu mai simţise niciodată asta.

Methven se schimbase şi în alte privinţe. Era mai sobru, şi din ochi lumina i se stinsese. Toată puterea şi autoritatea pe care Lucy le simţise în el în noaptea aceea încă erau prezente, dar păreau mai intense şi mai sumbre. Tragedia avea puterea de a fura lumina din oameni. Lucy ştia acest lucru. Se întrebă ce i se întâmplase lui Methven şi ce provocase această schimbare.

Ei doi nu aveau nimic în comun. Şi totuşi… Lucy îşi încleştă degetele în pumni. Simţi hârtia mototolindu-se sub atingerea ei. Robert Methven avea ceva straniu. Modul în care îl percepea era inconfortabil. Nu voia să se gândească la acest lucru pentru că o înfierbânta şi îi dădea senzaţia că îi tăia răsuflarea. Era ciudat, foarte ciudat.

Lucy se aşeză la birou, netezind din nou hârtiile cu degetele uşor tremurânde. Era conştientă că o cuprinsese o emoţie deloc familiară – o senzaţie ciudată în stomac, ce semăna cu gelozia.

„Nu sunt geloasă”, se gândi ea iritată. „Nu pot fi geloasă. Eu nu sunt niciodată geloasă pe nimeni şi pe nimic. Gelozia nu este nici adecvată, nici demnă de o lady”.

Dar era. Era geloasă pe Dulcibella.

Lucy îşi duse degetele la tâmple şi se masă uşor. Nu avea nicio noimă. Nu avea cum să fie geloasă. Dulcibella nu avea ce îşi dorea ea. Lucy nu voia să se căsătorească şi, chiar dacă ar fi vrut, Lord Methven nu reprezenta sub nicio formă ideea ei de soţ perfect. Era mult prea intimidant şi masculin. Era prea mult din toate punctele de vedere.

— Ce mă fac, Lucy? întrebă Lachlan, atrăgându-i

atenţia. Dulcibella nu îndrăzneşte să nesocotească dorinţa tatălui ei. Este prea delicată pentru a i se opune.

Delicată nu era cuvântul pe care l-ar fi ales Lucy. Dulcibella era plăpândă. Nu avea pic de tărie. De fapt, Lucy se întrebase uneori dacă fata avea coloană vertebrală.

— Nu poţi face nimic, zise ea ferm. Îmi pare rău, Lachlan.

„Dar va trebui să te îndrăgosteşti de altă femeie cât ai bate din palme”.

— Am nevoie să scrii una dintre scrisorile tale, zise Lachlan, aplecându-se înainte în fotoliu, părând tot mai stăruitor. Trebuie să mă ajuţi să o conving. Te rog, Lucy!

— Oh, nu! spuse ea. Nu, nu şi iar nu. Ai auzit vreun cuvânt din tot ce am spus, Lachlan?

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ultima dată, zise el.

Cel puţin avu decenţa de a părea uşor ruşinat.

— Nu cred că îţi pare rău, rosti Lucy.

Lachlan ridică din umeri, recunoscând minciuna.

— Bine. Dar intenţiile mele sunt onorabile de data asta, Lucy. O iubesc pe Dulcibella şi ştiu că ai vrea să fim fericiţi. Vreau să mă însor cu ea, Lucy. Te rog…

Cuvintele i se stinseră în mod deliberat, de parcă ar fi avut inima frântă. Foarte teatral şi artistic, îşi spuse Lucy în sinea ei.

— Nu, repetă ea. În plus, nu cred că Dulcibella s-ar lăsa convinsă de acel gen de scrisoare. Este o lady retrasă.

— Păi, insistă Lachlan rânjind, ai putea să îndulceşti puţin tonul.

— Nu, ripostă Lucy pentru a şasea oară, gândindu-se la Robert Methven. Sunt logodiţi, Lachlan. Nu ar fi corect.

— Te rog, Lucy! repetă Lachlan pe un ton implorator. Chiar o iubesc pe Dulcibella, zise el, aruncând mâinile în aer. Cum ar putea fi fericită dacă s-ar căsători cu Methven? Individul este un sălbatic! Nu este ca mine.

— Nu, zise Lucy. Fără îndoială, nu este ca tine. Robert Methven nu avea nimic din rafinamentul lui Lachlan, se gândi ea. Avea un aer aspru, care îi iritase simţurile lui Lucy

în ultimele trei luni. Simţi din nou acel fior. Nu te pot ajuta, Lachlan, zise ea. Ar trebui să o laşi în pace.

Lachlan adoptă expresia încăpăţânată pe care Lucy şi-o amintea de pe vremea când era copil, iar lucrurile nu ieşeau aşa cum voia el.

— Nu ştiu de ce refuzi. Nu ar şti nimeni.

— Pentru că este greşit, răspunse ea cu asprime, iar un fior îi învălui din nou corpul.

Ştia că trebuia să refuze, chiar dacă sentimentele lui Lachlan erau sincere. Nu era drept să saboteze logodna lui Robert. În plus, Methven era genul de bărbat pe care nu voiai să îl superi. Era dur şi periculos şi ar fi fost stupid ca ea să facă vreun gest pentru a-l întărâta. Dacă Methven afla, Lucy putea avea probleme mari.

— Ai nevoie de bani, spuse brusc Lachlan. Ştiu că aşa este. Te-am auzit spunându-i cameristei tale că ţi-ai cheltuit deja alocaţia trimestrială.

Lucy ezită. Era adevărat că îşi cheltuise alocaţia, făcând donaţii Orfelinatului Greyfriars şi Spitalului Foundling de îndată ce o primise. Bineînţeles că Lachlan nu ştia acest lucru. Credea că era la fel de extravagantă ca el şi nu vedea nimic rău în asta. Habar nu avea că remuşcările ei legate de moartea lui Alice o făcuseră să îşi doneze toţi banii pentru a compensa sentimentul de vinovăţie care nu putea fi niciodată alinat.

— Îţi voi cumpăra boneta cu panglici verzi pe care ai admirat-o ieri pe Princes Street, zise Lachlan.

— Aş prefera banii, mulţumesc, rosti Lucy.

Pentru o clipă, îşi permise să se gândească la lucrurile pe care le putea cumpăra: haine noi şi încălţăminte pentru copii, cărţi şi jucării.

Simţi sentimentul de vină învolburându-se în stomac în timp ce îşi dădu seama că avea să îl ajute pe Lachlan. Încercă să ignore senzaţia. Îşi spuse în sinea ei că nu exista niciun pericol ca Lord Methven să o descopere pentru că pe scrisori avea să fie numele lui Lachlan. Şi atâta vreme cât el îşi ţinea gura, nimeni nu avea să o bănuiască pe ea. Îşi spuse că astfel putea cumpăra mai multe medicamente

pentru copiii de la spital. Cazurile de bronşită erau destul de grave în iarna aceea.

— Cât vrei? întrebă Lachlan, ridicându-se de pe fotoliu.

— 10 şilingi pe scrisoare, spuse Lucy.

Lachlan se încruntă.

— Mai bine le scriu singur.

— Succes! zise ea, zâmbindu-i.

Lachlan o privi lung, iar Lucy nu îşi feri privirea, rămânând fermă. Ştia că fratele ei avea să cedeze. Voinţa ei era mai puternică decât a lui.

— Ai putea să o faci din dragoste, bâigui el.

De data aceasta, Lucy îşi întoarse privirea. Iubirea nu era o monedă de schimb care să îi fie de folos.

— Banii gheaţă îmi sunt mai utili, spuse ea.

— Atunci 5 şilingi, spuse Lachlan. Şi ar fi bine să fie nişte scrisori bune la preţul ăsta.

— 7 şilingi, continuă Lucy. Şi vor fi.

În timp ce Lachlan merse să aducă banii, Lucy deschise sertarul biroului pentru a lua o nouă pană, o ascuţi şi umplu călimara cu cerneală. Avea să îi spună lui Lachlan să copieze scrisorile cu cerneală verde. Scrisul trebuia să arate la fel de romantic pe cât sunau cuvintele.

Un val de lapoviţă biciui fereastra. Rama se zgudui. Vântul vuia pe horn. Lucy se înfiora. Nu reuşea să alunge senzaţia de nelinişte care i se ghemuise greoaie în stomac. Îl văzu cu ochii minţii pe Lord Methven, cu chipul lui dur şi cu ochii aceia albaştri reci, precum un pârâu de munte.

Era greşit din partea ei să îl ajute pe Lachlan să i-o fure pe Dulcibella. Lucy ştia acest lucru. Nu doar că era greşit din punct de vedere moral, dar avea să intensifice tensiunea dintre cele două clanuri, tensiune care nu pierise niciodată cu adevărat. Ştia că exista un proces care încă se judeca între marchizul de Methven şi vărul ei Wilfred, contele de Cardross. Dacă Lachlan îi fura mireasa lui Methven, nu făcea decât să pună paie pe foc.

Lucy ştia că trebuia să lase pana deoparte şi să se retragă, dar îşi dorea cu disperare mai mulţi bani pentru a

ajuta Spitalul Foundling. Ridică pana şi începu să scrie. Îşi spuse în sinea ei că totul avea să fie bine. Nu avea să intre în bucluc. Era la adăpost. Robert Methven nu avea să afle niciodată.

Capitolul 2

Două luni mai târziu, aprilie 1812

Mireasa întârzia.

Robert, marchizul de Methven, îşi slăbi pe furiş gulerul, care îl strângea foarte tare. La fel era şi cămaşa albă, care se întindea pe umerii lui laţi. Mica biserică din Highland se umpluse şi era foarte cald înăuntru, iar mireasma puternică a crinilor parfuma aerul. Robert îi considera flori pentru înmormântări.

„Total adecvat”.

Invitaţii începură să se agite. Dulcibella întârzia mai mult decât se obişnuia. Singura scuză pentru o asemenea întârziere putea fi o problemă cu rochia de mireasă sau moartea subită şi inoportună a unui membru al familiei. Robert se îndoia că se întâmplase oricare dintre aceste lucruri.

Dulcibella. Ce nume absurd! În timpul celor două luni de logodnă, Robert nu se obişnuise cu el. Iar acum se părea că nu avea să se bucure de şansa de a încerca.

Se întoarse spre intrare. Biserica era ticsită de invitaţi, întrucât era nunta sezonului social. Două sute de membri ai nobilimii scoţiene călătoriseră spre nord, până la această mică biserică de pe proprietatea Brodrie, pentru a o vedea pe fiica lordului căsătorindu-se cu bărbatul care revenise printre ei la fel de scandalos cum plecase în urmă cu opt ani.

— Cred că ai fost părăsit, prietene, îi spuse încet cavalerul de onoare şi vărul lui, Jack Rutherford.

De fapt, afurisitul de Jack chiar rânjea. Robert se

încruntă. Nu îi păsa de umilinţa publică, dar nu voia să o piardă pe Dulcibella. Ea fusese cheia moştenirii lui.

O lady care stătea aproape de uşa bisericii îi atrase privirea.

„Lady Lucy MacMorlan”.

Robert simţi cum sângele începu să îi clocotească şi să îi gonească prin vene, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când se uita la Lucy. Simpla ei prezenţă îl făcu să se simtă de parcă îşi alesese pantalonii cu două mărimi mai mici, o reacţie fizică total neadecvată într-o biserică, mai ales când era pe punctul de a se căsători cu altă femeie.

Nu ştia exact cum se născuse această atracţie teribil de inoportună faţă de Lady Lucy. Bănuia că dezvoltase o oarecare afecţiune pentru ea când fuseseră adolescenţi şi nu scăpase niciodată de acel sentiment. Când o sărutase la castelul Forres, fusese doar un impuls. Reacţia lui la acel sărut, la prezenţa ei fusese atât de intensă şi de neaşteptată, încât se retrăsese imediat, ştiind că, dacă nu o făcea, urmau să aibă amândoi probleme mari. Apoi timpul şi tragedia interveniseră şi îl luaseră din Scoţia, dar, când se întorsese şi o văzuse pe Lucy la o reuniune în Edinburgh, fusese ca şi cum o scânteie stinsă se reaprinsese înăuntrul lui, transformându-se într-o flacără în toată regula.

El se schimbase, la fel şi ea, se gândi Robert. Fata naivă şi deschisă pe care o cunoscuse atunci devenise mult mai prudentă. Încă era fermecătoare, dar căpătase aerul sofisticat al înaltei societăţi. Robert fusese surprins că simţise curiozitatea de a şti ce se afla sub acea faţadă.

Avea şi alte impulsuri faţă de Lady Lucy, dar acelea erau menite să rămână nesatisfăcute.

În acea zi, Lucy stătea aproape de ieşirea din biserică între surorile ei mai mari şi tatăl lor, ducele de Forres, şi vărul ei, oribilul Wilfred, conte de Cardross, pe care Robert nu îl suporta absolut deloc. Lucy era minionă, superbă şi voluptuoasă cu părul ei de un roşcat sfidător şi ochii albaştri strălucitori şi vii. Părul fu detaliul care îl duse spre pierzanie. Voia să ştie dacă se simţea la fel de senzual printre degetele lui pe cât părea. Lady Lucy avea chipul în

formă de inimă şi buze roşii, tenul ca de porţelan şi nişte pistrui adorabili. Robert voia să ştie ce gust aveau buzele ei şi cât de mult coborau pistruii.

Lucy era perfecţiunea întruchipată. Toată lumea spunea asta. Era o fiică perfectă, o lady perfectă şi într-o bună zi avea să fie soţia perfectă. Robert auzise că fusese logodită încă de când terminase şcoala cu un nobil mai în vârstă, care murise înainte de nuntă. Din acel moment, Lady Lucy respinsese toate cererile în căsătorie, pentru că nimeni nu se putea ridica la standardele perfecte ale logodnicului ei. Lui Robert i se păruse straniu, dar gusturile nu se discutau.

Aruncă încă o privire spre profilul perfect al lui Lady Lucy. Ce păcat că nu îi putea face o propunere, dar era blocat complet de termenii moştenirii lui. Dulcibella Brodrie era una dintre puţinele femei – dacă nu cumva singura – care se potriveau criteriilor lui.

Îşi dădu seama că încă o privea lung pe Lucy. Nu era tocmai un gentleman, dar ştia că nu se cuvenea ca în ziua nunţii să se holbeze la o femeie care nu era mireasa lui.

— Privirea înainte, Methven, îi spuse bunica lui pe tonul unui sergent major.

Marchiza văduvă de Methven stătea singură pe rândul din faţă – o siluetă mică, dar impunătoare, acoperită de mătase roşie şi de diamante. Când bunicul lui îl dezmoştenise fără niciun cuvânt, femeia fusese singura din familia lui care îşi păstrase încrederea în el cât fusese plecat. O făcuse sfidându-şi soţul şi îl trimisese şi pe vărul lui, Jack, în Canada, când tânărul îşi dorise să vadă lumea. Robert o adora, cu toate că nu avea de gând să îi spună vreodată acest lucru. Cei doi, Jack şi bunica lui, erau singura familie pe care o mai avea.

Uşa bisericii se deschise brusc. Orga începu să cânte. Robert simţi uşurarea preotului. Toată lumea se foi în bănci, întorcându-se pentru a vedea mireasa.

Muzica se opri. Lord Brodrie, tatăl Dulcibellei, porni spre altar. Singur.

Robert observase că Lord Brodrie era un om cu o

stare constantă de furie, iar acea furie era evidentă în acel moment. Era roşu de mânie, iar ochii albaştri îi străfulgerau furioşi. Avea în mână câteva foi. Una dintre ele zbură la picioarele lui Robert.

— A fugit! anunţă Brodrie.

— Felicitări pentru perspicacitate, Jack, bâigui Robert.

Şocul care iniţial amuţise adunarea îi făcu acum pe toţi să reacţioneze. Toţi vorbeau în acelaşi timp, gesticulând, întorcându-se spre cei de lângă ei pentru a diseca scandaloasa veste.

Robert se aplecă pentru a lua hârtia de jos. Nu era o scrisoare de părere de rău sau în care i se oferea o explicaţie, aşa cum se aşteptase. Era un fragment dintr-o scrisoare de dragoste.

„Nu mai pot suporta. Sunt chinuit zi şi noapte. Nu pot vorbi. Nu pot mânca. Gândul că eşti în braţele şi în patul altui bărbat este insuportabil pentru mine. Gândul că Methven va face dragoste cu tine când tu eşti a mea… Eşti lumina ochilor mei, suflarea vieţii! Vino cu mine înainte să fie prea târziu…”

Scrisoarea continua pe acelaşi ton, dar Robert se opri din citit, simţind că i se întorcea stomacul pe dos. Totuşi, se părea că Dulcibellei îi plăcuse stilul acela siropos, având în vedere că autorul scrisorii o convinsese să fugă cu el.

— Cine a scris asta? întrebă Jack, încercând să citească peste umărul lui Robert.

— Este semnată Lachlan, răspunse Robert.

— Probabil e Lachlan MacMorlan, zise Jack, mijind ochii în timp ce privi semnătura. Era îndrăgostit nebuneşte de domnişoara Brodrie. Dar nu credeam că va face ceva în această privinţă. Am crezut că e prea indolent.

— O să-l spânzur de crenelurile castelului! strigă furios Brodrie. Arăta de parcă în orice clipă putea să îi explodeze o venă. Flutura pumnul în care strângea alte scrisori. Mi-a corupt fata cu poezie romantică! zbieră el. Laş josnic! Dacă o voia, de ce nu a putut să lupte pentru ea ca un bărbat adevărat?

Robert mototoli scrisoarea în mână.

— Probabil pentru că această abordare a funcţionat mai bine, spuse el. Nu ştiam că domnişoara Brodrie avea înclinaţii romantice.

Îşi dădu seama că nu ştia prea multe lucruri despre Dulcibella. Această revelaţie veni puţin cam târziu, dar Robert nu fusese interesat de Dulcibella, ci văzuse în ea doar o modalitate de a intra în posesia moştenirii. Avea nevoie urgent de o soţie şi de un moştenitor. O ceruse în căsătorie doar din acest motiv. Observase că era drăguţă, dar râsul ei i se părea strident, iar neajutorarea – iritantă. La asta se rezuma relaţia lor.

— Fata aia netoată citea tot timpul, spuse Brodrie. În privinţa asta seamănă cu mama ei. Nu am acordat niciodată prea multă atenţie acestui detaliu. Îi plăceau romanele siropoase.

Totul începea să capete sens în capul lui Robert. Agitat, strânse în mână hârtia mototolită.

— Nu cred că MacMorlan a scris asta, spuse brusc Jack. Am fost colegi la şcoală. Nu este vreun erudit.

— Poate că era prea timid să vă împărtăşească poeziile lui, zise ironic Robert, recitind câteva rânduri. Are talent.

— Dacă Lachlan MacMorlan este timid, replică Jack, eu sunt Papă.

— Domnilor… Preotul ezită, neliniştea citindu-se pe chipul său durduliu. Continuăm slujba?

— Evident că nu, spuse Robert. Dacă domnişoara Brodrie mi-ar fi mărturisit ce simte, ar fi putut beneficia de slujbă alături de Lord Lachlan.

Atât Lord Brodrie, cât şi preotul îl priviră nedumeriţi. Robert îşi dădu seama că se întrebau dacă era posibil să fie atât de rece şi de indiferent pe cât voia să pară. Nu îi păsa absolut deloc de Dulcibella, dar îi păsa foarte mult de moştenire. Oamenii se foiau în timp ce încercau să audă discuţia şi să transmită mai departe celor de lângă ei. Expresiile de pe chipurile lor erau variate: şocate, scandalizate, amuzate – în funcţie de oaspeţi şi de dispoziţia lor. Wilfred de Cardross nici măcar nu încerca să

îşi ascundă bucuria. Se bucura mai mult decât oricine de năruirea planurilor lui Robert şi de oportunitatea de a recâştiga pământul de la Methven.

Robert îşi încleştă pumnii. Nu avea de gând să îi dea lui Cardross şansa de a-i lua Golden Isle şi proprietăţile din nord. Erau cele mai vechi din moştenirea lui şi era hotărât să le păstreze cu forţa dacă era nevoie.

Privirea lui o întâlni pe a lui Lucy MacMorlan. Ea îl privea direct. Nu părea şocată, scandalizată sau amuzată.

Părea să se simtă vinovată, iar asta îi trezi curiozitatea lui Robert. Ştia că Lady Lucy era apropiată de fratele ei. Îi observase împreună la diverse evenimente sociale şi ştia că aveau o strânsă prietenie. Era posibil ca Lachlan să-i fi mărturisit lui Lucy intenţia de a fugi cu Dulcibella. Fără îndoială, ea ştia ceva.

Robert îi susţinu privirea un moment îndelungat. Obrajii ei se îmbujorară uşor, iar el o văzu muşcându-şi buza. Apoi Lucy rupse contactul vizual dinadins, îşi luă săculeţul verde cu mărgele, care se asorta cu panglica bonetei, şi îl atinse uşor pe braţ pe tatăl ei, indicându-i că voia să plece. Oaspeţii ieşeau dintre rânduri, plimbându-se pe coridor şi aşteptând să le spună cineva ce se petrecea.

— Deci? întrebă Brodrie. Ce este de făcut? Nu mergi după ei, milord?

— Domnule, spuse Robert, fiica dumneavoastră a făcut eforturi mari pentru a evita să se mărite cu mine. Ar fi nepoliticos din partea mea să merg după ea şi să o aduc înapoi, zise el şi împinse scrisoarea în mâinile lui Jack. Spune-le tuturor că sunt bine-veniţi la micul dejun de nuntă! Ar fi păcat să irosim o petrecere.

Jack fusese cel care plătise evenimentul, Brodrie fiind lefter.

— Petrecere? Brodrie făcu ochii mari. Aţi putea sărbători fuga fiicei mele cu alt bărbat, milord?

— Deja le-am dat bârfitorilor suficiente motive ca să intre la bănuieli, spuse Robert. Refuz să joc rolul bărbatului lăsat cu buza umflată şi cu inima frântă, râse el. În plus, nunta este plătită. Iar dumneavoastră aveţi o fiică măritată,

pentru care nu mai sunteţi responsabil. Să sperăm. Sărbătoriţi acest lucru! Apoi Robert schiţă o plecăciune înaintea lui Lord Brodrie. Vă rog să mă scuzaţi. Voi veni şi eu, dar mai întâi am ceva de făcut.

— Pentru Dumnezeu, este un ticălos fără inimă! îl auzi pe Brodrie spunându-i lui Jack în timp ce se îndepărtă.

Omul părea a oscila între admiraţie şi scepticism.

Robert nu auzi răspunsul lui Jack. Dar era de acord cu afirmaţia lui Brodrie.

*

Lachlan fugise cu Dulcibella Brodrie.

Bârfa circulă printre rândurile de bănci asemenea unui torent. Lucy, stând în partea din spate a bisericii, între tatăl ei şi cele două surori, fu aproape ultima la care ajunse.

— Au fugit la Gretna Green… Au plecat în dimineaţa aceasta… A fugit să se mărite cu Lachlan MacMorlan…

Lucy simţi cum un fior de nelinişte i se strecură pe şira spinării. Afurisitul Lachlan! Nu putea să fi rezolvat chestiunea mai devreme? Îi luase două luni şi aproape douăzeci de scrisori de dragoste pentru a o convinge pe Dulcibella să îl părăsească pe Robert Methven, iar fata o făcuse tocmai acum, lăsându-l singur în faţa tuturor invitaţilor.

Lucy se simţea groaznic de vinovată. Nu se aşteptase să se simtă atât de rău. Până în acel moment, fusese destul de mulţumită de sine. Refuzul surprinzător de ferm al Dulcibellei de a ceda insistenţelor lui Lachlan însemnase un profit mare pentru ea de pe urma scrisorilor. Lucy reuşise să facă multe fapte caritabile: cumpărase pături călduroase, medicamente şi haine noi pentru copii. Dar întotdeauna trebuia plătit un preţ. Iar Lord Methven îl plătea acum. Lucy avea senzaţia că într-un fel îl dezamăgise, de parcă i-ar fi datorat loialitatea ei şi îl trădase. Poate pentru că, în urmă cu mulţi ani, el îşi ţinuse promisiunea şi nu spusese nimănui că o văzuse pe terasă în acea noapte la castelul Forres. Lucy nu se mai gândise la

acest lucru de opt ani. Cu toate acestea, acum simţea că îl răsplătise prin înşelăciune.

— *Papa!* Lucy atinse uşor braţul tatălui ei şi se aplecă spre Mairi şi Christina. Mă tem că vom deveni la fel de populari precum o vulpe în coteţul găinilor, şopti ea. Lachlan a fugit cu mireasa.

Ducele de Forres îşi împinse ochelarii pe nas, părând nedumerit. Aceasta era starea lui naturală; era un intelectual singuratic, care dădea întotdeauna impresia că mintea lui era în cărţi.

— Lachlan? întrebă el confuz. Da? Chiar mă întrebam unde este.

— La jumătatea drumului spre Gretna, după cum se pare, zise Mairi. Tipic pentru Lachlan. Mereu vrea ceea ce aparţine altcuiva.

Lucy ridică privirea. Peste capetele oamenilor, îl văzu pe Robert Methven vorbind cu cavalerul său de onoare şi cu Lord Brodrie. Se întoarse uşor spre Lucy, iar ea văzu că avea în mână câteva foi. Simţi cum frica i se învolbură în stomac. Acele hârtii semănau destul de mult cu scrisorile pe care Lachlan i le trimisese Dulcibellei.

Brusc, fără vreun avertisment, Methven o privi fix; ochii lui albaştri o sfredeleau. Lucy simţi fiorul contactului vizual până în vârful degetelor de la picioare.

„El ştie”.

Inima începu să îi bubuie în corsaj. Simţi panica urcându-i în gât şi tăindu-i răsuflarea. Era un mister cum aflase Robert Methven că ea avusese un rol în crearea acelei situaţii, dar Lucy era sigură că el ştia.

Îi văzu privirea căzând pe scrisorile din mâna lui, apoi ridicând-o din nou spre ea. Îi spuse ceva cavalerului de onoare, după care porni ferm în direcţia ei.

Lucy trebuia să plece de acolo.

— *Papa,* spuse ea. Scuzaţi-mă! Am nevoie de o gură de aer. Vă aştept afară la trăsură.

— Desigur, draga mea, bâigui ducele. Vai de mine, nu ştiu ce să îi spun lui Methven! Ce comportament urât din partea lui Lachlan!

— Scuzaţi-mă, spuse din nou Lucy grăbită. Începu să se strecoare pe culoar, printre invitaţi. Cu coada ochiului, îl văzu pe Robert Methven înaintând spre ei. Lucy şi-l închipui aruncând mănuşa pe podeaua bisericii şi provocându-l pe duce la duel pentru ruşinea adusă numelui şi familiei lui. În urmă cu o sută de ani, o asemenea idee nu ar fi părut prea scandaloasă. De fapt, nu părea atât de ciudată nici acum, mai ales că Wilfred Cardross zâmbea larg şi nu se străduia să îşi ascundă încântarea la vederea umilinţei lui Methven.

— Nici că merita cineva mai mult să i se întâmple asta, spuse Cardross. Trebuie să îi fac cinste lui Lachlan cu un whisky data viitoare când îl văd.

— Oh, taci, Wilfred! spuse iritată Lucy, parcă vrând să scape de sentimentul de vinovăţie. Tu întotdeauna trebuie să comentezi.

— Când e vorba de un Methven doborât la pământ, spuse Wilfred, netezindu-şi manşetele din dantelă. În plus, continuă el la fel de încântat, dacă Methven nu poate îndeplini condiţiile moştenirii, jumătate din proprietăţile lui vor fi confiscate. De mine.

Lucy îl privi cu o antipatie profundă. Wilfred făcuse asemenea declaraţii misterioase în ultimele luni, încă de când se întorsese de la Londra. Ea ştia că între el şi Robert Methven era un proces în derulare, dar din moment ce cazul încă era dezbătut la tribunal, Wilfred nu avea permisiunea de a discuta despre asta. În schimb, făcea aceste aluzii iritante. Dar, dacă avea dreptate, iar moştenirea lui Methven depindea de acea căsătorie, Robert avea să fie şi mai furios. Brusc, Lucy se simţi atât de agitată, încât nu mai putu respira.

Era într-o mare încurcătură.

Se strecură pe lângă vărul ei şi ieşi pe culoar, care era plin de oaspeţi, toţi plimbându-se de colo-colo şi discutând.

— Scuzaţi-mă, spuse grăbită Lucy pentru a treia oară, încercând să îşi croiască drum spre cea mai apropiată ieşire.

Aruncă o privire peste umăr. Câţiva oameni îl prinseseră într-o ambuscadă pe Robert Methven, probabil

pentru a-l întreba ce se petrecea. El le răspundea destul de politicos, dar ochii încă îi erau fixaţi asupra ei. Când îi surprinse privirea, Lucy zări un licăr de amuzament macabru în adâncul ochilor lui albaştri. Ştia că ea fugea de el şi nu avea de gând să o lase să scape.

Abia când ajunse la uşa bisericii, gâfâind şi cu inima bătându-i cu putere, Lucy îşi dădu seama că făcuse o greşeală tactică. Ar fi trebuit să rămână înăuntru, înconjurată de oameni. Robert Methven nu ar fi putut să o interogheze acolo. Ar fi fost în siguranţă. Dar Lucy bănuia că el era genul de bărbat care ar fi luat-o în braţe şi ar fi scos-o din biserică dacă ar fi vrut să discute cu ea în privat. Nu i-ar fi păsat dacă ar fi încălcat normele sociale.

Stimulată de acest gând, Lucy porni grăbită pe aleea care ducea spre poarta cu acoperiş a bisericii. Drumul de dincolo de ea era blocat de trăsuri. Micuţul sat Brodrie nu mai fusese martor al unei nunţi de o asemenea amploare de când se căsătorise lordul în urmă cu treizeci de ani.

— Lady Lucy!

Auzi paşi în urma ei pe alee. Încremeni. Ar fi vrut să fugă, dar gestul ar fi fost lipsit de demnitate. Şi s-ar fi încheiat prost. Nu putea fugi în pantofii din mătase şi oricum Robert Methven ar fi fost mai rapid decât ea.

Lucy se întoarse încet.

— Lord Methven. Momentul confruntării venise mult prea curând, iar ea se simţea complet nepregătită. Îmi pare rău, spuse Lucy. Îmi pare rău pentru… încercă ea, dar apoi tăcu.

— Pierderea mea? sugeră Robert Methven în mod ironic. Sau pentru că fratele tău este un ticălos care fuge cu mireasa altui bărbat?

Glasul lui era aspru, agitându-i simţurile lui Lucy. Niciun bărbat educat, mai cu seamă un gentleman, nu vorbea cu accent scoţian, dar în vocea lui Methven era ceva la fel de dur ca el. Poate că timpul petrecut în străinătate şterse urma de civilizaţie din el. Orice ar fi fost, o făcu pe Lucy să se înfioare.

Methven se postă în faţa ei, blocându-i calea. Ca

întotdeauna, înălţimea şi umerii lui impunători, masculinitatea şi forţa lui pură o copleşiră. Totuşi, de data aceasta, Lucy ştia că nu îşi permitea să se lase intimidată.

— Lord Methven, încercă ea din nou şi afişă zâmbetul ei special. Era calm şi înţelegător şi nu trăda – spera ea – modul în care îi bătea inima sau respiraţia sacadată. Ştiu că Lachlan s-a comportat lamentabil...

— Fii sigură de asta, spuse Robert Methven. Este un ticălos!

Ei bine, era adevărat, deşi puţin prea direct din partea unui gentleman în faţa unei lady. Dar aşa era Methven. Lucy simţi că obrajii începură să i se înfierbânte. De obicei, era mult prea calmă pentru ca un bărbat să o facă să roşească. Poate din cauză că Robert Methven era atât de direct şi de grosolan se simţea agitată în compania lui. Dar Methven îl învinuia pe Lachlan pentru scrisori, astfel că ea era în siguranţă. Bărbatul nu ştia că fusese implicată.

— Pari foarte vinovată, spuse calm Methven. De ce, mă rog?

Brusc, Lucy avu senzaţia că se afla pe un teren alunecos.

— Îmi cer scuze şi pentru acest lucru, spuse ea scurt. Aşa arăt eu.

Buzele ferme ale lui Methven se schimonosiră într-un zâmbet viclean. Lucy era îngrozită. Nu îşi pierduse niciodată cumpătul şi, fără îndoială, nu fusese nepoliticoasă cu cineva. Pur şi simplu nu era un comportament adecvat. Totuşi, Robert Methven păruse mereu capabil să o enerveze.

— Îmi place cum arăţi, spuse el, şocând-o şi mai tare.

Ridică mâna şi îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Nodul din pieptul lui Lucy se intensifică, iar ea avu senzaţia că îi era atât de strâns corsajul, încât nu mai putea să tragă aer în piept. Pielea îi ardea sub atingerea degetelor lui.

— Credeam că pari vinovată pentru că ştiai de fuga lor, zise Methven, retrăgându-şi mâna. Poate chiar ai ajutat fericitul cuplu?

Lucy încremeni. Era expusă sub privirea lui, îşi simţea

sentimentele periculos de neprotejate şi reacţiile imposibil de ascuns.

— Eu… îşi dădu seama că nu ştia ce să spună. Privirea lui rece părea să o ţintuiască în loc. Se simţi neputincioasă. Trase adânc aer în piept şi îşi puse o mână pe piept pentru a-şi domoli inima. Mintea i se calmă. Ura să mintă fiindcă era un lucru greşit. Dar îşi spuse în sinea ei că nu jucase niciun rol în fuga fratelui ei cu Dulcibella. Nu în mod direct. Nu am avut nicio legătură cu asta, zise ea. Îşi simţi obrajii şi mai fierbinţi, dându-i de gol sentimentul de vinovăţie. Adică… încercă ea să îşi găsească restul cuvintelor.

Methven o privea tăcut. Calmul lui era înfiorător, ca al unei feline prădătoare.

— Ştiam că Lachlan era îndrăgostit de domnişoara Brodrie, continuă ea, având senzaţia că spusese deja prea mult. Dar numai atât. Nu am ştiut despre fugă sau despre scrisorile de dragoste.

Tăcu, simţind un gol în stomac când îşi dădu seama ce spusese. Un val de căldură porni de la picioare şi urcă, învăluindu-i întreg corpul.

— Nu am menţionat nicio scrisoare de dragoste, spuse Robert Methven.

Tonul lui era blând, dar privirea deveni tăioasă.

Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare. Lucy auzea vuietul uşor al brizei prin iarbă. Simţea în aer mireasma florilor de cireş. Era ţintuită de privirea fermă a lui Methven.

— Eu…

Mintea îi era îngrozitor de goală. Nu se putea gândi la nicio cale de ieşire.

— Am auzit că fratele tău nu este tocmai un învăţat, zise Methven, glasul fiindu-i mai aspru de data asta. Dar tu, Lady Lucy, eşti o autoare renumită, nu-i aşa?

Panica se înteţi în pieptul lui Lucy. Simţi furia din cuvintele lui.

— Eu…

— Brusc, eşti atât de incoerentă, rosti ironic Methven.

— Methven, dragul meu prieten! Ducele de Forres venea grăbit spre ei pe alee, urmat de surorile lui Lucy, în

timp ce restul invitaţilor ieşeau din biserică. Prietene, repetă ducele, nu ştiu ce să spun. Îmi cer iertare pentru necuviinţa fiului meu. A dat dovadă de lipsă de maniere fugind cu viitoarea ta soţie.

Momentul fu evitat. Lucy trase adânc aer în piept şi se mută mai aproape de Mairi pentru confort şi susţinere. Tremura.

Privirea lui Robert Methven rămase fixată pe chipul ei.

— Vă rog să nu vă mai gândiţi la această chestiune, Excelenţă. Sunt convins că voi găsi o cale de a-mi lua revanşa, spuse el, apoi făcu o plecăciune în faţa lui Lucy. Vom continua discuţia mai târziu, doamnă.

Nu şi dacă Lucy putea evita acest lucru.

Îl urmări îndepărtându-se cu paşi mari, fără să privească înapoi.

— Foarte politicos, spuse ducele, părând surprins.

Evident, se gândi Lucy, nu sesizase ameninţarea din vorbele lui Methven.

Dar ea ştia mai bine. Nu era nimic politicos la Robert Methven şi nu avea să fie nici în răzbunarea lui. Lucrurile nu se opreau acolo.

Capitolul 3

Lucy nu voise să participe la micul dejun de nuntă, dar tatăl ei fusese categoric.

— Methven ne-a invitat, spuse el ferm. Măcar atât putem să facem, să îl susţinem. În felul acesta minimalizăm scandalul pricinuit de comportamentul revoltător al fratelui tău şi ne asigurăm că nu va mai exista duşmănie între familiile noastre.

Şi astfel decizia fusese luată. În timpul dejunului, Lucy se foi de parcă avea pe scaun zeci de ace de pin. Nu avea poftă de mâncare. Nici gustările, nici băutura nu aveau gust pentru ea. Abia putea înghiţi. Îndură bârfele despre Lachlan şi privirile şi şoaptele celorlalţi cu un zâmbet luminos şi

complet fals, în timp ce stomacul i se învolbura agitat. Era aşezată destul de departe de Robert Methven, dar îl simţea ţintuind-o cu privirea şi studiind-o. Totuşi, când privea şi ea în direcţia lui, el se uita mereu în direcţia opusă şi nu îi acorda deloc atenţie. Doar sentimentul ei de vinovăţie o făcea să se simtă atât de agitată.

Dejunul se încheie şi începu dansul. Oaspeţii erau extrem de veseli din moment ce vinul fusese la discreţie. Fuga Dulcibellei cu mirele greşit aproape că fusese dată uitării.

— Ce petrecere reuşită! îl auzi Lucy pe un invitat în stare de ebrietate. Este nunta anului.

Stânjenită, Lucy stătea împreună cu naşa ei şi celelalte însoţitoare pe marginea sălii de dans din castelul Brodrie. Ura faptul că, la 24 de ani, încă avea nevoie de însoţitoare din simplul motiv că nu era căsătorită. Era ridicol. Ştia că aceasta era regula societăţii, dar, chiar şi aşa, o făcea să se simtă ca un copil. Şi cum nu avea nici cea mai mică intenţie să se mărite, se întrezărea sumbrul viitor de a fi însoţită până la vârsta de 35 de ani, când avea să devină oficial fată bătrână.

Îşi dorea cu disperare să se încheie acea petrecere interminabilă, dar se părea că era singura care simţea asta. Toţi ceilalţi se distrau de minune. Lucy o văzu pe Mairi, sora ei, învârtindu-se entuziasmată. Mairi dansa întotdeauna. Era o fire extrovertită. Unele guri spuneau că îi plăcea să flirteze. Nimeni nu spunea acest lucru despre Lucy. Ea era considerată prea serioasă şi prea cuminte, iar moartea logodnicului ei adăugase o notă melancolică reputaţiei ei.

Şi Christina, cealaltă soră a ei, dansa. Christinei nu îi plăcea să flirteze. Era o femeie cu picioarele pe pământ, îl însoţea pretutindeni pe tatăl lor, era stăpâna casei şi gazdă, menită să nu se mărite niciodată. În ciuda acestor lucruri, ea dansa în timp ce Lucy stătea singură, cu celelalte fete timide. Era o situaţie care se repetase frecvent în ultimii doi ani. Lucy ştia că avea reputaţia de a fi mofturoasă deoarece respinsese foarte mulţi peţitori. Bărbaţii renunţaseră la a mai încerca, frustraţi că nu se puteau ridica la înălţimea

amintirii răposatului şi sfântului Lord MacGillivray. Dacă ar fi ştiut... Nimeni nu se ridica la înălţimea calităţilor lui pentru că niciun alt mire nu ar fi acceptat doar o căsătorie de formă.

Intimitatea cu un bărbat era exclusă pentru Lucy. Nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală ca Alice. Trebuia să se protejeze. Tocmai de aceea Duncan MacGillivray fusese bărbatul ideal pentru ea – nu avusese nici cea mai mică dorinţă de a se culca cu ea. Lordul avea deja un moştenitor şi nu îl interesa deloc sexul.

Privirea lui Lucy reveni asupra dansului. Mairi se învârtea pe o melodie country, trecând de la un partener la altul şi zâmbind bucuroasă. Lucy simţi o durere stranie în piept. Uneori, Mairi îi amintea de Alice – radia, era fermecătoare şi fericită. Sora geamănă a lui Lucy avusese exasperantul obicei de a auzi doar ce voia, de a ignora problemele cu nonşalanţă şi de a-şi folosi farmecul pentru a ieşi din bucluc. Dar, până la urmă, buclucul fusese atât de mare, încât nu mai existase cale de ieşire. Lucy se înfioră. Coloanele de piatră şi grandoarea sălii de bal se dizolvară, iar ea se trezi într-un alt timp, în alt loc, iar Alice se agăţa de mâinile ei, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

„Ajută-mă, Lucy! Mi-e frică...”

Lucy îşi dorise din toată inima să o ajute, dar nu ştiuse ce să facă. Avea doar 16 ani, era şocată, îngrozită, neputincioasă. Alice se ţinuse de ea atât de strâns, încât o duruse, cuvintele ieşindu-i într-o şoaptă spartă.

„Îl iubesc atât de mult... Aş face orice pentru el...”

În final, sora ei îl strigase pe bărbatul pe care îl iubea, dar el nu fusese acolo pentru ea. Lucy fusese cea care o ţinuse pe Alice în timp ce alunecase spre moarte, în timp ce îi şoptise cât de mult regreta că nu îi mărturisise totul mai devreme.

„Nu ţi-am spus niciodată pentru că mi-a fost teamă să nu am probleme. Te rog, nu spune nimănui, Lucy! Ajută-mă...”

Dar era mult prea târziu pentru a o ajuta pe Alice. Lucy crezuse că între ele nu existau secrete, dar nu fusese

adevărat. În noaptea groaznică în care murise Alice, Lucy aflase că sora ei ţinuse un secret de foarte mult timp şi cât de mare era preţul pe care trebuia să îl plătească pentru iubire.

Fu străbătută de un fior violent, iar sala de bal reveni în faţa ei – muzica răsuna, iar dansatorii încă erau pe ringul de dans. Nimic nu se schimbase, dar în inima ei era golul acela rece, care o învăluia întotdeauna când se gândea la Alice.

Naşa ei, Lady Kenton, i se adresă:

— Nu îţi vom găsi niciodată un soţ, Lucy, dacă nu te invită nimeni la dans. Este foarte frustrant.

Din păcate, Lady Kenton considera că era datoria ei, ca naşă a lui Lucy şi cea mai bună prietenă a mamei sale, să îi găsească un soţ. Ea o rugase să nu se deranjeze, dar Lady Kenton devenise din ce în ce mai nerăbdătoare odată cu trecerea anilor.

— Voi vorbi cu tatăl tău despre căsătoria ta, spuse naşa ei. După moartea lui Lord MacGillivray, a neglijat această chestiune. Este timpul să îţi găsim alt peţitor.

Lucy trase adânc aer în piept. Tatăl ei era indulgent cu ea şi era convinsă că nu ar fi forţat-o să se mărite împotriva voinţei ei. În urmă cu şapte ani, ducele fusese nerăbdător ca ea să se mărite imediat după ce terminase şcoala, de parcă astfel ar fi putut şterge groaznica amintire a căderii în dizgraţie a lui Alice, a ruşinii şi a morţii ei. Totuşi, acum ducele căzuse într-o melancolie scolastică şi se retrăgea în mare parte a timpului în cărţile lui.

Lady Kenton îşi îndreptă brusc umerii pe scaun şi îi atinse braţul lui Lucy.

— Cred că Lord Methven te va invita la dans, spuse ea, părând entuziasmată. Ce straniu! Nu a dansat toată seara.

— Poate că a simţit că ar fi neadecvat de vreme ce soţia lui a fugit cu altul, spuse Lucy.

I se uscă brusc gâtul şi inima îi bătu să îi spargă pieptul când Methven îşi croi drum prin mulţime spre ea. Ceva în paşii lui fermi sugerau treburi neterminate.

Bărbatul nu voia să danseze, Lucy era convinsă de acest lucru. Voia să o interogheze despre scrisorile de dragoste, aşa cum ameninţase că avea să facă.

Un bărbat se interpuse între Lucy şi Robert Methven, blocându-i vederea.

— Verişoară Lucy!

Un altfel de fior o învălui pe Lucy. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de a dansa cu Wilfred. Acesta făcu o plecăciune înaintea ei în ceea ce spera, fără îndoială, că era stilul londonez, purtând dantelă la gât şi la manşete, cu diamante pe degete şi în faldurile gulerului. Lui Lucy i se părea că arăta ca un curcan împopoţonat. Era evident că băuse fără măsură, întrucât duhnea a coniac, iar pe manşetele jachetei avea fulgi de tutun.

Wilfred afişă un zâmbet viclean, etalându-şi dinţii galbeni şi inegali. În ochi îi strălucea un licăr prădalnic.

— Draga mea verişoară! Îi luă mâna şi i-o sărută. Ţi-am spus cât de divin arăţi astăzi? Îmi faci onoarea de a-mi acorda acest dans?

Lui Lucy nimic nu i-ar fi displăcut mai mult decât să danseze cu el, dar toată lumea o privea, iar Lady Kenton gesticula încurajator spre ringul de dans. În plus, îl putea folosi pe Wilfred drept scut împotriva lui Lord Methven. Fără îndoială, vărul ei era răul mai mic dintre cele două.

După douăzeci de minute, îşi schimbă părerea. Pe parcursul dansului lung şi lent, Wilfred vorbi încontinuu, părând a crede că aveau o relaţie mai apropiată decât în realitate. Da, erau veri îndepărtaţi şi se ştiau din copilărie, dar nu existase niciodată ceva romantic în relaţia lor. Totuşi, acum Wilfred nu rată şansa de a-i şopti la ureche cât de minunat arăta – de-a dreptul divin – din minut în minut. Lucy ar fi vrut să ţipe. Îi strânse degetele cu subînţeles, iar mâna lui zăbovi pe braţul sau pe spatele ei într-un mod neplăcut de posesiv. Lucy nu reuşea să îşi explice această schimbare în comportamentul lui. Wilfred fusese întotdeauna linguşitor, dar niciodată nu îi dăduse impresia că existase vreun soi de înţelegere între ei.

— Draga mea verişoară, spuse el când dansul se

apropie de final, sper să petrecem mai mult timp împreună de acum înainte.

Lucy începu să suspecteze că Wilfred voia să petreacă mai mult timp cu averea ei. Se zvonea că stătea prost cu banii, iar tatăl ei spusese în urmă cu câteva zile, la micul dejun, că se aştepta ca Wilfred să găsească o partidă bogată şi avantajoasă şi în curând să îşi tempereze creditorii. Dar Lucy nu se aşteptase ca *ea* să fie acea partidă bogată.

— Nu ar fi un lucru rău să te căsătoreşti cu vărul Wilfred, spuse Lady Kenton după ce Lucy refuzase al doilea dans cu el, iar Wilfred o condusese îmbufnat înapoi la însoţitoarea ei. Este o partidă potrivită şi ar întări legăturile dintre familiile voastre. Îi voi menţiona acest lucru tatălui tău.

— Te rog, nu, mătuşă Emily! spuse Lady. Nu îl suport pe Wilfred. De fapt, aproape că îl urăsc.

Lady Kenton nu răspunse, dar Lucy simţi un fior rece în aer, care sugera că cerşetorii nu îşi permiteau să fie pretenţioşi. Nu o mai invită niciun gentleman la dans, iar timpul trecea. Urmă un dans scoţian, apoi unul country. După o jumătate de oră, Lucy putea simţi privirile tăioase ale celorlalte fete şi sentimentul triumfător al însoţitoarelor lor. Poate că era drăguţă, fiica unui duce şi moştenitoarea unei averi, dar nimeni nu voia să danseze cu ea. Robert Methven dispăruse din nou. Lucy ştia că ar fi trebuit să se simtă liniştită, dar, în schimb, se simţea încordată şi obosită, disperată să se întoarcă la hanul Glendale, unde aveau să petreacă noaptea înainte de a se întoarce la Edinburgh.

Se ridică.

— Scuză-mă o clipă, îi spuse ea lui Lady Kenton. Trebuie să vorbesc cu Lord Dalrymple. Va ţine un discurs despre economia politică în Edinburgh peste câteva săptămâni şi i-am promis că voi participa la eveniment.

Lady Kenton oftă adânc.

— Bine, dar nu lăsa pe nimeni să vă audă discutând, draga mea, altfel reputaţia ta va avea de suferit. Ştii că îţi

încurajez studiile, dar nu toată lumea admiră o intelectuală.

După ce discută cu Lord Dalrymple, Lucy se strecură în salonul de toaletă pregătit pentru doamne, în care să se poată retrage. Nu găsi pe nimeni, cu excepţia unei servitoare care căsca pe un scaun. Lucy se spălă pe mâini şi pe faţă, încruntându-se la chipul palid din oglindă. Nu era de mirare că îndepărtase atâţia parteneri de dans.

Când ieşi din încăpere, îl văzu pe Robert Methven traversând coridorul, adâncit în conversaţie cu bărbatul chipeş care îi fusese cavaler de onoare. Lucy încremeni, retrăgându-se în umbră, în spatele unei uriaşe armuri medievale. Deşi era convinsă că nu scosese niciun sunet, îl văzu pe Methven ridicând privirea. Ochii lui albaştri studiară coridorul şi se opriră asupra locului în care se ascundea ea. Lucy îl văzu schimbând rapid câteva replici cu celălalt bărbat, apoi pornind hotărât spre ea, aşa cum făcuse în biserică.

Lucy simţi cum panica puse stăpânire pe ea. Nu stătu pe gânduri. Duse mâna la spate, găsi clanţa unei uşi, o deschise şi se retrase cu spatele înăuntru. Era un fel de hol de serviciu, cu podea din piatră, vag luminat. Ajunse la jumătatea coridorului şi regretă încercarea impulsivă de a scăpa când auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc. Robert Methven se afla pe urmele ei, era convinsă de acest lucru. Nu mai era cale de întors.

Înaintă grăbită, pantofii răsunându-i pe podeaua din piatră. Auzea în urma ei paşii fermi ai lui Methven. Inima i-o luă la galop, sporindu-i panica. Era prea târziu să se întoarcă şi să îl confrunte. Se simţea ridicol pentru că fugise, stânjenită şi agitată. Ar fi putut înfrunta situaţia, dar acum era imposibil să o mai facă.

Coridorul coti brusc, iar pentru o clipă îngrozitoare, Lucy crezu că era captivă într-o fundătură. Apoi văzu mica scară spiralată în colţ. Deschise uşa şi începu să urce grăbită treptele, gâfâind, până când ajunse la o uşă din lemn. Era încuiată. Aproape că îşi răni încheietura răsucind cheia imensă din fier şi ieşi alergând pe meterezele castelului.

Vântul o învălui de îndată ce puse piciorul afară, răvăşindu-i părul şi făcând-o să tremure în rochia subţire din mătase. Se lăsase întunericul, iar cerul era senin şi luna luminoasă. Căldura de peste zi se evaporase. Era abia luna aprilie, iar briza se simţea rece şi tăioasă.

Lucy înaintă grăbită pe metereze, spre uşa din turla opusă. Răsuci mânerul. Uşa rămase cu încăpăţânare închisă. Trase cu disperare, dar în zadar. Era încuiată. Îşi dădu seama că probabil cheia era pe dinăuntru, aşa cum fusese la uşa pe care tocmai ieşise.

Se întoarse. Văzu silueta lui Methven înaintând spre ea pe metereze. Bărbatul nu se grăbea, dar avea aerul unui prădător convins că avea să prindă prada. Lucy se împinse cu putere în uşa rece din lemn de stejar şi aproape căzu când se deschise brusc. Începu să coboare scările, apoi să traverseze coridoarele vag luminate, alergând şi gâfâind, cu inima bubuindu-i în piept.

Se opri pentru a-şi trage răsuflarea în spatele unui aranjament de ferigi, sprijinindu-se de armura rece. Alergase cinci minute prin castelul Brodrie, dar măcar scăpase de Robert Methven.

— E o noapte rece pentru o plimbare pe metereze, Lady Lucy.

Se întoarse speriată. Armura zornăi când ea tresări.

Methven stătea în faţa ei, cu o expresie amuzată şi satisfăcută pe chip.

— Mă tem că nu ştiu la ce te referi, zise Lucy.

El întinse mâna tăcut. În palmă avea câteva dintre acele ei de păr cu perle.

— Oh! Lucy se grăbi să îşi dea după ureche şuviţele rebele. Nu îşi dăduse seama că vântul făcuse ravagii în părul ei. Mulţumesc, spuse ea. Eu… Da, am… fost afară, pe metereze. Mereu m-a interesat arhitectura secolului al XV-lea.

— Ce oră stranie pentru a-ţi urma o pasiune! zise Methven. Dacă aş fi ştiut, aş fi aranjat un tur pentru tine. În timpul zilei. Iar eu care credeam că erai afară pentru că fugeai de mine.

— Nu fugeam, începu Lucy să nege, dar apoi văzu cinismul amuzat din ochii lui şi se opri.

— Bine, spuse ea supărată. Fugeam de tine.

— Aşa e mai bine, rosti Methven. De ce?

— Pentru că nu te plac, zise Lucy, şi nu voiam să vorbesc cu tine.

Methven râse.

— Mult mai bine. Cine ar fi ştiut că ai darul de a vorbi atât de direct?

— De obicei, încerc să fiu politicoasă, nu dureros de directă, zise ea.

— Ei bine, nu te deranja pentru mine, spuse Methven. Eu prefer sinceritatea.

— Nu-mi pot imagina că vom avea prea multe ocazii pentru a purta orice fel de discuţii, spuse cu răceală Lucy, sincere sau nu.

— Atunci nu eşti la fel de inteligentă pe cât te consideră lumea, spuse el. Vom începe să o facem acum.

Întinse mâna pentru a o lua de braţ, dar în acel moment o siluetă uşor dezordonată se împletici spre ei, aproape dărâmând armura.

— Lady Lucy! Splendid!

Un licăr de iritare străbătu chipul lui Methven din pricina întreruperii. Lucy îl recunoscu pe Lord Prestonpans, unul dintre prietenii pierde-vară ai lui Lachlan. Prestonpans arăta jalnic – era roşu la faţă, avea părul ciufulit şi duhnea a alcool. Se aplecă încrezător spre Lucy, iar ea se retrase, încercând să se ferească.

— Te-am căutat toată seara, Lady Lucy, spuse el. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să îmi scrii una dintre scrisorile tale renumite.

Lucy încremeni. Simţi privirea lui Robert Methven studiind-o în mod politicos, dar amuzat.

— Una dintre scrisorile tale? repetă el încet.

„Dezastru”. Lucy fu învăluită de un fior rece. Cum putea să îl facă pe Prestonpans să tacă ori să-l îndepărteze? Cum putea să-l împiedice pe Methven să îi audă vorbind? Simţea broboane reci de sudoare prelingându-i-se pe spate

şi chiar putea simţi cum i se ruina reputaţia.

— Desigur, milord, spuse ea grăbită, luându-l de braţ pentru a-l trage deoparte. O scrisoare pentru avocat? Vă ajut cu plăcere. Veniţi în vizită săptămâna viitoare la Edinburgh.

Lucy îi zâmbi şi dădu să plece, sperând că Prestonpans avea să înţeleagă aluzia, dar nu se întâmplă acest lucru. În schimb, o urmă precum un câine fidel. Lucy grăbi pasul, îndreptându-se spre uşa sălii de bal. Prestonpans alergă după ea, ridicând vocea cu o claritate dezastruoasă.

— Nu o scrisoare legală, strigă Prestonpans, care încerca să ţină pasul cu ea, alunecând uşor pe podeaua lustruită. O altfel de scrisoare. Fratele tău mi-a spus că scrii scrisori speciale, romanţ… se bâlbâi el. Erotice…

— Vă rog să mă scuzaţi, milord, spuse repede şi tare Lucy, încercând să îi acopere glasul, sperând că Robert Methven nu îi auzise ultimele cuvinte, în ciuda faptului că răsunaseră până în tavan. Însoţitoarele mele probabil se întreabă unde sunt.

— Te caut eu! spuse Prestonpans, făcându-i vesel cu mâna în timp ce se împletici spre camera de toaletă. Plătesc bine!

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Lucy nu auzea decât bătăile propriei inimi în timp ce Robert Methven porni uşor către ea. Bărbatul prelungi puţin tăcerea, apoi spuse:

— Scrisori erotice? întrebă pe acelaşi ton înşelător de blând.

— Nu ai auzit bine, spuse ea cu disperare. Lord Prestonpans a spus scrisori *exotice.* Scrisori neobişnuite, scrise cu…

— Cerneală verde? sugeră Methven. Asta ar fi exotic.

„Cerneală verde”. Lucy îşi aminti că îi recomandase lui Lachlan să copieze scrisorile către Dulcibella cu cerneală verde, pentru a le da o notă mai romantică.

— Sau poate, continuă Methven, Lord Prestonpans s-a referit la scrisori scrise într-o limbă exotică? Scrisori

poetice, de dragoste…

Expresia lui era impasibilă în timp ce aştepta următoarea minciună a lui Lucy. Prin uşa pe jumătate deschisă către salon, Lucy văzu că era pe cale să înceapă încă un dans scoţian. Orchestra îşi acorda instrumentele. Oamenii treceau pe lângă ei pentru a-şi ocupa locurile pe ringul de dans. Părea o cu totul altă lume, una în care ea nu avea să se întoarcă prea curând, mai ales că Robert Methven o apucase de braţ, nu foarte strâns, dar suficient cât să nu şi-l poată retrage fără să se dea în spectacol.

— Cred că este timpul să purtăm o discuţie serioasă, zise Methven.

— Nu putem vorbi aici, spuse Lucy, afişând un zâmbet larg pentru a păcăli privirile curioase ale oaspeţilor care treceau pe lângă ei.

Sub zâmbetul fals, inima îi bătea să îi spargă pieptul. Exista un singur lucru mai rău decât ca Robert Methven să afle despre talentul ei la scrierea scrisorilor, iar acela era să afle toată lumea despre el. Dacă s-ar fi aflat acest lucru, reputaţia i-ar fi fost distrusă – perfecta Lady Lucy MacMorlan nu era atât de perfectă, la urma urmei.

— Atunci vom merge în altă parte, zise Methven. Unde îţi este confortabil, adăugă el, nefiind o invitaţie, ci mai degrabă un ordin.

Lucy îşi simţi gâtul uscat.

— Nu s-ar cuveni să fiu singură cu tine… începu să spună, dar râsetul lui o întrerupse.

— Lady Lucy, scrii poezii de dragoste erotice şi totuşi crezi că nu s-ar cuveni să fii singură cu mine? Ai o părere foarte stranie despre comportamentul adecvat.

O îndrumă pe Lucy spre una dintre uşile de pe marginea sălii de bal. Lucy încercă să opună rezistenţă, dar pantofii de mătase îi alunecau pe lemnul lustruit de parcă ar fi mers pe gheaţă. Încercă să îşi înfigă tocurile în podea, dar în zadar.

— Te-aş putea duce în braţe, zise Methven cu subînţeles şi uşor amuzat, dacă preferi.

— Nu, spuse Lucy, încercând să îşi păstreze cumpătul.

Nu trebuia să îi arate cât de agitată era. Mulţumesc, spuse ea, dar întotdeauna am considerat că purtatul în braţe este supraestimat.

Mintea ei încerca să găsească soluţii. Trebuia să scape. Îi putea spune că avea nevoie să meargă în camera de toaletă, iar de acolo să fugă pe fereastră şi să ia o trăsură spre han.

— Nici să nu te gândeşti să fugi din nou, spuse sumbru Methven, precizia cu care îi citise gândurile făcând-o să tresară. Putem alerga pe metereze oricât doreşti, dar rezultatul va fi acelaşi.

La naiba! Nu avea nicio cale de scăpare. Era nevoită să îl confrunte, să încerce să îi explice ce era cu scrisorile şi să-l implore să păstreze secretul. Era de-a dreptul îngrozită de acest gând. Robert Methven nu părea o persoană prea înţelegătoare.

— Ia-mă de braţ dacă nu doreşti să te dai în spectacol, spuse el. Putem vorbi în bibliotecă. Lord Brodrie nu merge niciodată acolo. Nu cred că a deschis o carte în viaţa lui.

Lucy ezită, mâna ei zăbovind la câţiva centimetri deasupra mânecii lui. Nu voia să îl atingă. I se părea un lucru periculos, dar în acelaşi timp era supărată pe sine pentru că îi permitea să o tulbure atât de mult. Obrajii îi ardeau, dar îşi puse foarte uşor mâna pe braţul lui – prea uşor pentru a simţi muşchii de sub jachetă. Păstră suficientă distanţă, astfel încât corpurile lor să nu se atingă deloc. Totuşi, în ciuda acestui lucru, parcă exista un curent între ei, intens, misterios şi turbulent. Lucy voia să îl ignore, dar nu putea. Nu putea să îl ignore pe *el.*

Methven o conduse în bibliotecă. În mod evident, cunoştea dispunerea castelului Brodrie, fără îndoială de pe vremea când o curtase pe Dulcibella – lucru pe care ea îl sabotase cu atâta pricepere.

Lucy îşi simţi inima în gât. Nu, Methven nu avea să fie înţelegător. Nu trebuia să fii intelectual ca să îţi dai seama de acest lucru. Ea dăduse o mână de ajutor la distrugerea logodnei lui şi, implicit, a planurilor pe care le avea pentru

a-şi asigura moştenirea. Fără îndoială, Methven nu era dispus să ierte.

Bărbatul închise uşa în urma lor, amuţind sunetele îndepărtate ale balului, vocile şi muzica şi învăluind camera într-o tăcere subită, care o făcu pe Lucy să fie şi mai conştientă de prezenţa lui. Methven merse mai aproape de ea. Lucy îi auzea respiraţia peste şuieratul focului din şemineu. Îi simţi vag parfumul peste mirosul de pin al buştenilor care ardeau în şemineu.

— Tu ai scris scrisorile pe care le-a folosit fratele tău pentru a o seduce pe domnişoara Brodrie şi a o îndepărta de mine, spuse Methven. Când Lucy nu răspunse, el întrebă: Deci?

Asprimea tonului lui o făcu să tresară.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că era o întrebare, spuse ea, apoi trase adânc aer în piept. Da. Eu le-am scris. Eu am scris scrisorile lui Lachlan.

Capitolul 4

Lucy observă satisfacţia din ochii lui Methven când ea îşi recunoscu vinovăţia. Inima îi bătea cu putere. Se întrebă dacă arăta la fel de speriată pe cât se simţea. Avea să fie subiect de discuţie în Edinburgh multe luni de acum înainte. Stomacul i se încordă. Ura gândul de a fi subiectul unui scandal.

Dar el nu avea să o trădeze. Sigur nu avea să o facă. Niciun gentleman nu ar fi trădat încrederea unei lady.

— Ştii ce ai făcut? întrebă Methven. Privirea îi era fixată asupra ei, iar Lucy îi simţi furia cu greu controlată. Înţelegi care sunt consecinţele faptelor tale, Lady Lucy? Dispreţul din ochii lui era arzător. Mi-ai distrus logodna.

— Ei bine, îl corectă Lucy, nu este întocmai. Dulcibella ţi-a distrus logodna fugind cu Lachlan. Nu am făcut-o eu să fugă. A fost alegerea ei. Probabil, adăugă ea, nu voia să se mărite cu tine.

Methven nu păru deloc impresionat de logica ei. Lovi atât de tare cu palma poliţa şemineului, încât Lucy tresări.

— Nu îţi asumi nicio responsabilitate? o întrebă el pe un ton poruncitor. Te consideri lipsită de vină?

— Eu am scris scrisorile, răspunse cu fermitate Lucy. Îmi asum responsabilitatea asta.

Era conştientă de faptul că vorbele ei nu erau prea împăciuitoare, că nu reuşeau să-l calmeze. Când începuse să se justifice, nu intenţionase să îl provoace, dar era ceva la Robert Methven care o irita.

— De ce? întrebă el ameninţător, furia citindu-i-se în ochii incredibil de albaştri. De ce ai făcut-o?

— Pentru că Lachlan m-a plătit, răspunse sfidătoare Lucy şi îl văzu căscând ochii de uimire.

— Deci ai făcut-o pentru bani? zise el, iar dispreţul din vocea lui o lovi asemenea unui bici.

— O spui de parcă aş fi o curtezană, se plânse Lucy. Nu a fost aşa.

Methven zâmbi în mod neaşteptat. Lucy observă modul în care zâmbetul provocă riduri de expresie pe obrajii lui fermi şi bronzaţi şi la coada ochilor. Deodată, simţi o duioşie plăcută în stomac şi se înfioră.

— Într-un fel, eşti de vânzare, spuse el blând. Îmi pare rău, dar cred că exact aşa este.

Lucy nu spuse nimic. Nu avea de gând să îi spună unui bărbat atât de cinic faptul că banii proveniţi din scrisori merseseră către acte caritabile. Acest lucru ar fi expus prea mult din ceea ce conta cu adevărat pentru ea. Nu putea discuta despre acest subiect, nici măcar pentru a se disculpa. Nu vorbea niciodată despre Alice. Era prea dureros. În plus, Robert Methven doar ar fi râs de ea. Şi probabil că nu ar fi crezut-o.

— Nu am bani, spuse ea. Trebuie să îi câştig.

— Eşti o moştenitoare, zise Methven.

— O moştenitoare, spuse Lucy, este o persoană care va moşteni o sumă de bani, nu care îi deţine în prezent. O moştenitoare poate fi lefteră.

— Bună justificare, recunoscu Methven, dar tot nu

este o scuză, îşi trecu mâna prin păr. Credeam că vei pretinde că l-ai ajutat deoarece crezi în iubire.

Un fior rece o străbătu.

— Nu am timp pentru iubire, spuse Lucy.

Ochii lui îi studiau chipul.

— Atunci, avem ceva în comun, spuse el, şi afişă un zâmbet trist. Totuşi, am iubit ce mi-ar fi adus domnişoara Brodrie, zise şi oftă, apoi îşi îndreptă umerii. Ştiai că sunt într-un proces legal cu vărul tău, Wilfred Cardross?

Tonul lui era conversaţional, dar expresia din ochii lui era foarte intensă. Brusc, Lucy avu senzaţia că răspunsul ei conta mai mult decât orice.

— Da, spuse ea cu sinceritate şi dispreţul reapăru în ochii lui.

— Deci ai făcut-o şi pentru a-l ajuta pe vărul tău. Ai vrut să îl ajuţi să îmi ia pământul, spuse el, apoi îi întoarse spatele.

Postura lui era rigidă din pricina furiei reprimate. Cu toate acestea, Lucy simţi altceva în el: o frustrare, un puternic spirit protector cumva zădărnicit, de parcă el îşi dorea foarte mult ceva, dar nu îl putea avea. Instinctiv, Lucy întinse mâna pentru a-l atinge, apoi îşi dădu seama ce făcea şi o lăsă în jos.

— M-ai înţeles greşit, spuse ea uşor răguşită. Nu am făcut nimic pentru a-l ajuta pe vărul Wilfred. Nu i-aş da nici cinci minute din timpul meu, darămite ajutorul. Dacă tot ce am făcut a fost cumva în avantajul lui, îmi pare rău.

Methven se întoarse brusc spre ea şi o înşfăcă de umeri, atingerea lui arzând-o prin rochia de mătase.

— Este adevărat? întrebă el poruncitor, iar în ochii lui se aprinse un licăr fierbinte, care o făcu să tremure uşor. Methven simţi şi o eliberă. Mai devreme ai dansat cu el, adăugă pe un ton rece, ca şi cum acel licăr fierbinte nu existase.

— Nu de plăcere, spuse Lucy. Nu îl pot suporta. Încă de când eram copii…

Ea se opri. Amintirile din copilărie erau nepotrivite în acea conversaţie.

Methven îi studie chipul atât de intens, încât parcă ar fi atins-o.

— Deci chiar nu ştii, zise el. I-ai făcut lui Cardross cea mai mare favoare distrugându-mi logodna, dar nu ai ştiut.

Teama se strecură pe spinarea lui Lucy.

— Nu înţeleg, şopti ea.

Methven nu răspunse imediat. Merse la masă şi turnă vin dintr-o carafă în două pahare. Îi dădu unul lui Lucy. Degetele li se atinseră, distrăgându-i atenţia lui Lucy pentru o clipă. Ea îşi dădu seama că el îi făcea semn să ia loc, aşa că alese un fotoliu din catifea, care părea destul de vechi. Methven se aşeză vizavi, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi aplecându-se în faţă, cu paharul în mâini.

— Eu şi Wilfred Cardross suntem implicaţi într-o dispută pentru pământul clanurilor, spuse el. Disputa asta datează de multe secole, de pe vremea regelui James al IV-lea. Ridică privirea spre Lucy. Ştii că, de fapt, cele două clanuri, Methven şi Cardross, au fost inamice dintotdeauna?

— Şi clanul MacMorlan, zise Lucy. Am vorbit despre asta în urmă cu opt ani.

Un zâmbet lumină ochii lui Robert Methven preţ de o clipă.

— Aşa este, spuse el blând.

Lucy fu copleşită brusc de un val de căldură. Întrerupse contactul vizual, netezindu-şi rochia.

— Cardross ţine vechea duşmănie, zise Robert Methven. Eu şi el… Ridică din umeri. Cred că e suficient să spun că a aşteptat oportunitatea de a revendica pământurile despre care crede că i se cuvin. Când a murit bunicul meu, eram în Canada, astfel că a durat destul de mult până ce m-am întors pentru a-mi cere moştenirea. Acest lucru i-a dat şansa de care avea nevoie.

— Nu înţeleg cum sunt eu implicată în asta… începu Lucy, dar Methven o întrerupse, tonul tăios amintindu-i că răbdarea lui era limitată.

— Vei înţelege, spuse el. Conform termenilor tratatului original, clanului Methven i s-a dat pământ desprins din comitatul Cardross. Acele pământuri reprezintă

jumătate din proprietatea mea.

Lucy începu să simtă un gol în stomac.

— Înţeleg de ce lui Wilfred nu îi convine acest lucru, spuse ea.

Zâmbetul lui Methven nu fu unul prietenos.

— Într-adevăr. Iniţial s-a ajuns la acest acord deoarece clanul Methven i-a învins în luptă pe cei din clanul Cardross. Regele James al IV-lea a impus guvernarea de ambele părţi în secolul al XV-lea, dar este valabilă şi astăzi.

Focul din şemineu trosni când o pală bruscă de vânt coborî pe coş.

— A fost o singură clauză, spuse el încet, privind-o în ochi pe Lucy. Dacă orice viitor marchiz nu îşi revendică moştenirea în maximum douăsprezece luni, trebuie să îndeplinească anumite condiţii, altfel este nevoit să îşi cedeze pământurile. Mie mi-a luat treisprezece luni.

— De ce ţi-a luat atât de mult să te întorci? întrebă Lucy. Ce căutai tu, moştenitorul lui Methven, în Canada? Observă un licăr în ochii lui, ceva dureros şi misterios – secrete străvechi.

— Asta nu te priveşte, spuse el, iar cuvintele fură asemenea unei uşi închise în faţa lui Lucy. Am venit prea târziu pentru a-mi revendica pământurile şi titlul, iar Cardross a primit şansa de a invoca vechiul tratat. Conform condiţiilor, trebuie să mă căsătoresc într-un an şi să am un moştenitor în doi ani, spuse el, făcând o scurtă pauză. Acum înţelegi ce ai făcut alungându-mi mireasa.

Da, Lucy înţelese. Distrusese tot ce încercase el să protejeze. Ea pusese siguranţa clanului şi a pământurilor lui în pericol. Pentru o clipă, consecinţele dezastruoase ale scrisorilor ei o făcură să se simtă slăbită, pe punctul de a leşina.

— Nu am ştiut… Dar sunt sigură că poţi găsi altă mireasă… se bâlbâi ea, apoi tăcu sub privirea lui aspră.

— Aici intervine un tertip încântător, spuse politicos Methven. Regele James, din dorinţa de a-i forţa pe duşmanii de moarte să împartă patul, a impus ca eu să mă însor cu o descendentă a conţilor de Cardross.

— Oh!

Lucy încercă să îşi amintească arborele genealogic al lui Wilfred. Vărul ei nu avea surori şi fără îndoială că le-ar fi interzis să se mărite cu Robert Methven dacă ar fi avut. Dulcibella îi era verişoară îndepărtată. La fel şi ea, desigur, dar pe partea maternă. Nu mai era nimeni în afară de ele. Wilfred aproape că nu mai avea rude în viaţă. Ceea ce era o veste proastă pentru Lord Methven.

— Îmi pare rău, spuse ea. Ştia cât de nepotrivite erau cuvintele ei. Se simţise destul de vinovată înainte, dar acum, când înţelegea importanţa faptelor ei, se simţea de-a dreptul mizerabil.

— Poţi să îţi închipui cât mă mişcă regretul tău, zise tăios Methven, ridicându-se brusc şi punând paharul cu vin, neatins, pe masă.

— Nu este nevoie să fii ironic, protestă Lucy, simţindu-şi obrajii fierbinţi din pricina vinovăţiei. Chiar îmi pare rău. Nu am ştiut…

— Ignoranţa nu este o scuză, spuse cu asprime Methven. Nu e ca şi cum scrisorile pe care le-ai scris în numele fratelui tău sunt lipsite de precedent.

Teama îi făcu lui Lucy pielea de găină. Absorbită de povestea moştenirii lui Methven, sufocată de vină, uitase pentru un moment că Lord Prestonpans o băgase în bucluc cu aiurelile lui de mai devreme.

— Nu negi, rosti Methven după un moment. Deci este adevărat. Tu ai scris scrisorile erotice care au scandalizat societatea anul trecut.

Methven merse lângă şemineu şi îşi sprijini braţul pe poliţă. Fiecare gest sugera putere latentă şi autoritate. Lucy se simţi de-a dreptul speriată, dar era hotărâtă să nu îi arate acest lucru. Se ridică, pentru că se simţea în dezavantaj aşezată în timp ce el era în picioare. Palmele îi erau umede, aşa că şi le şterse pe faldurile rochiei.

— Nu mi-am dat seama cum aveau de gând să folosească acele scrisori prietenii lui Lachlan, spuse ea. Habar nu am avut.

— Ignoranţa este o scuză pe care ai invocat-o deja în

această seară, spuse Methven. Devine plictisitor. Ai fost de-a dreptul naivă, nu-i aşa, Lady Lucy? Cum te aşteptai să folosească oamenii nişte scrisori erotice?

Lucy îşi simţea chipul arzând.

— Sunt de acord că am fost foarte naivă, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

Methven se îndepărtă de şemineu, mergând spre ea. O apucă blând de braţe, întorcând-o spre lumina lumânărilor. Nu îi dădu drumul; mâinile lui erau calde pe pielea ei dezgolită deasupra marginii mănuşilor, iar privirea lui o făcu să se simtă expusă fără milă.

— Eşti virgină?

— Milord! strigă Lucy de-a dreptul şocată, simţindu-şi obrajii şi mai înfierbântaţi.

— Este o întrebare pertinentă, având în vedere circumstanţele, zise Methven, părând neimpresionat de furia ei, fiind chiar amuzat. Scrisorile erotice sugerează o experienţă mult mai vastă decât aceea a unei debutante de rând. Asta nu înseamnă că eşti o debutantă de rând. Departe de mine gândul acesta.

— Experienţa mea sau lipsa ei nu este treaba dumitale, milord, spuse Lucy. Aceasta este o întrebare scandaloasă, deloc demnă de un gentleman.

Methven îşi înclină capul în mod ironic.

— Atunci, eu nu sunt un gentleman. Şi tot aş vrea să aud un răspuns. Ar putea cineva să scrie astfel fără să ştie cum este să facă dragoste? Cred că nu.

— Nu a existat nicio experienţă personală în scrierile mele, spuse Lucy, având o senzaţie ciudată.

Îşi simţea capul greoi şi uşor în acelaşi timp, de parcă ar fi băut şampanie. Brusc, deveni conştientă de faptul că mâinile lui coborâseră uşor pe braţele ei, ţinând-o blând de coate. Voia să îi spună să îi dea drumul, pentru că se simţea stânjenită, mai mult decât ar fi trebuit să se simtă din pricina unei simple atingeri. Dar, în acel moment, el îi mângâie pielea fină cu degetul mare – o mângâiere atât de delicată, încât lui Lucy i se întretăie răsuflarea şi îi făcu sângele să înainteze greoi, ca mierea, prin vene.

— Cred că ai o imaginaţie foarte bogată, spuse blând Methven.

— Nu am deloc imaginaţie, spuse Lucy, încercând să se concentreze. Scrisul este un exerciţiu pur academic pentru mine.

Văzu că răspunsul ei îl surprinse. Mâinile lui încremeniră pe braţele ei, iar în ochi i se citi curiozitatea.

— Pur nu este tocmai cuvântul potrivit pentru a-ţi descrie scrierile, zise el şi miji ochii. Îmi spui adevărul? Asemenea cuvinte provocatoare nu te-au afectat în niciun fel?

— Nu ştiu la ce te referi, spuse nerăbdătoare Lucy şi ridică vag din umeri. Lachlan a vrut scrisori de dragoste, aşa că am studiat cum ar trebui să fie o scrisoare de dragoste şi i-am scris câteva. Înţeleg că unii oameni le consideră stimulante, dar eu…

Se opri. Nu avea de gând să îi spună că îşi reprimase toate dorinţele în urmă cu mult timp pentru a se feri de durere.

— Dar tu? insistă Methven.

— Mie nu mi se par stimulante, spuse ea cu sinceritate.

Methven încuviinţă încet din cap. Lucy nu înţelese expresia din ochii lui.

— Foarte interesant, spuse el. Deci scrisorile acelea nu au fost inspirate deloc din experienţă personală.

— În mod sigur, nu, confirmă ea. M-am inspirat din biblioteca bunicului meu.

Răspunsul ei îl făcu să zâmbească şi, în acel moment, Lucy întrezări o şansă. Atitudinea lui faţă de ea părea să se fi domolit, aşa că era dispusă să îşi asume riscul.

— Mă vei da de gol? întrebă Lucy, gândindu-se că era mai bine să fie directă decât să se eschiveze. Sau să îl implore – dar această variantă era exclusă. Nu era chiar atât de neputincioasă, chiar dacă era disperată.

Pentru prima dată, el nu răspunse imediat, având o expresie gânditoare. După o clipă, spuse:

— Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la consecinţele

faptelor tale, Lady Lucy.

Avea dreptate, desigur. Aşa ar fi trebuit să facă. Se întrebă dacă nu cumva fusese nesăbuită în mod deliberat şi nu naivă. În adâncul inimii, ştiuse ce probleme s-ar fi iscat dacă s-ar fi aflat adevărul despre scrisori, dar tot le scrisese. Nu ştia motivul pentru care făcuse acest lucru. Doar că scrisorile fuseseră un gest de răzvrătire captivant, periculos. Provocase toate regulile care o sufocau şi fusese palpitant.

În plus, crezuse că era în siguranţă. Nu se gândise că putea cineva vreodată să o dea de gol.

— Ai dreptate, recunoscu ea cu părere de rău. A fost prostesc din partea mea.

— A fost un act nesăbuit şi periculos, spuse el, părând de neclintit. Ai intervenit în vieţile câtorva oameni şi ai provocat daune considerabile.

Lucy se simţea asemenea unei şcolăriţe pedepsite.

— Îmi dau seama că am greşit, spuse ea, şi apelă din nou la zâmbetul ei special, cel care îi făcea, de obicei, pe bărbaţi să se topească precum untul. Mi-am cerut scuze.

Nu funcţionă. Methven zâmbi şi el, dar într-un mod sumbru.

— Încerci să mă manipulezi. Nu sunt uşor impresionabil, Lady Lucy, te asigur. Cred… Făcu o pauză. Cred că oamenii pe care i-ai înşelat ar trebui să ştie.

— Nu! Un sentiment de panică pură ameninţa să o înghită cu totul. Poate că implorarea nu era exclusă. Lucy se luptă să rămână calmă. Nu poţi dovedi că eu le-am scris, spuse ea sfidătoare.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Aş putea încerca şi chiar mi-ar face plăcere să o fac.

Simpla aluzie la indecenţa ei ar fi fost suficientă. Lucy ştia acest lucru.

— Te rog… îşi auzi tonul rugător şi continuă. Ştiu că merit…

— Să fii pedepsită?

Cuvintele lui o răscoliră. Era o senzaţie pe care Lucy

nu o mai simţise înainte şi care fu atât de puternică, încât icni. Un fior şocant de căldură şi plăcere îi străbătu corpul. Ochii ei îi căutară chipul, doar pentru a întâlni fierbinţeala turbulentă din ochii lui. Methven scoase un sunet slab, iar în clipa următoare, ea ajunse în braţele lui, apoi el o sărută.

Lucy nu mai fusese sărutată din noaptea aceea de la castelul Forres. Nu era un gest pe care îi îndemna pe bărbaţi să îl facă. Nici nu se gândise vreodată cum ar fi fost să sărute din nou pe cineva, nici măcar din curiozitate intelectuală.

Sărutul nu fu precum cel pe care îl împărtăşise cu Robert Methven cu ani în urmă. Era intens, fierbinte şi complex, fără concesii faţă de lipsa ei de experienţă. Îi simţi limba tachinându-i şi depărtându-i buzele. Lucy se supuse, iar el puse stăpânire pe gura ei. Limba lui o mângâie pe a ei, gustând-o, iar un val puternic de căldură o izbi, şocând-o. Se simţi imediat pierdută şi speriată. Era prea mult pentru ea, simţea prea multă plăcere întunecată, prea multe promisiuni carnale, copleşitoare, imposibil de înţeles. Se întâmplase mult prea repede, iar şocul şi teama o învăluiră. Era şocată că se putea simţi astfel după ceea ce se întâmplase cu Alice, că simţea o asemenea pasiune şi dorinţă. Apoi, o secundă mai târziu, apăru sentimentul de vinovăţie, care o făcu să încremenească în braţele lui.

Methven simţi şi se retrase. Lucy îl auzi bâiguind o înjurătură. Ar fi vrut să fugă, speriată de emoţiile pe care nu le putea înţelege, dar el nu îi dădu drumul, obrazul ei odihnindu-se pe umărul lui, iar buzele lui pe părul ei. Treptat, teama se evaporă. În braţele lui se simţea protejată şi în siguranţă; se simţea din nou ca la 16 ani, când el îi promisese că avea să păstreze secretul. Fu o senzaţie atât de neaşteptată, încât Lucy se relaxă. Methven simţi şi acest lucru şi abia acum vorbi.

— Îmi pare rău, spuse el.

Tonul îi era mai aspru decât înainte, dar nu o sperie. Ştia că furia lui nu îi era adresată. Methven o eliberă din braţe. Lucy nu putu să îl privească, fiind paralizată de o timiditate subită. Îşi puse mâna sub bărbia ei şi o făcu să îl

privească în ochi.

— Îmi pare rău, repetă el. Am mers prea departe, prea repede. În ochii lui se citeau regretul şi blândeţea, iar Lucy simţea podeaua mişcându-se sub picioare şi un gol în stomac.

Methven îi dădu drumul. O învălui un sentiment de confuzie, amintindu-i că, indiferent cum se simţise înainte, prezentul era diferit – trădase, iar el nu o plăcea prea tare din acest motiv. În ciuda acestui lucru, ceva se întâmplase între ei, ceva periculos, un lucru pe care nu putea să-l înţeleagă.

— Cred că ar trebui să pleci, zise Lucy.

El o privi un moment îndelungat cu o expresie de nepătruns, iar ea habar nu avea la ce se gândea Methven. Apoi încuviinţă brusc din cap, făcu o plecăciune şi plecă.

Lucy auzi uşa bibliotecii închizându-se. Se aşeză pe unul dintre scaunele din lemn de cireş, dar se ridică imediat şi merse lângă bufet, unde îşi umplu paharul cu vin. Avea nevoie de el. Tăria lichidului care îi coborî pe gât o calmă. Goli paharul şi îl umplu din nou.

Focul era prea dogoritor. Lucy merse lângă fereastră, punându-şi degetele pe geamul rece. Avea senzaţia că trupul ei era prea înfierbântat, de parcă îşi dorea ceva.

— Lucy?

Nu auzise uşa bibliotecii deschizându-se, dar o văzu pe Mairi stând la marginea covorului turcesc şi privind-o. Lumina lumânărilor licări pe firele argintii din rochia ei. Privirea lui Mairi căzu pe paharul din mâna lui Lucy. Ridică din sprâncene.

— L-am văzut plecând pe Lord Methven, spuse ea.

— Am vorbit despre literatură, zise Lucy. Mai luă o gură de vin şi simţi alcoolul gonindu-i prin vene, alinând-o.

— Bineînţeles că asta aţi făcut, spuse sec Mairi. Discuţiile despre literatură mi se par atât de palpitante, încât mereu rămân ameţită după ele. Cam ca tine acum.

— E din cauza vinului, spuse Lucy.

— Şi a sărutului, zise Mairi. Ar trebui să te vezi.

Lucy îşi privi chipul în oglinda uriaşă de deasupra

şemineului. Ochii albaştri îi erau confuzi. Buzele îi erau roşii şi uşor umflate. Le atinse cu degetele şi simţi ecoul senzaţiei străbătându-i corpul. Părul i se desprinsese din acele care îi mai rămăseseră în coafură. Habar nu avea cum se întâmplase asta. Nu ştia ce o tulbura mai mult: sărutul sau amintirea acelor clipe dulci de după el, în braţele lui Methven, când se simţise protejată şi în siguranţă.

„Acum ştii cum s-a simţit Alice”.

Lucy se simţi imediat cuprinsă de o teamă rece. Era imposibil. Ea nu simţise niciodată dorinţă fizică, nici când citise poveşti erotice, nici măcar când scrisese poezii erotice. Şi totuşi, un minut petrecut în braţele lui Methven trezise în ea emoţii pe care nu le cunoscuse niciodată, sentimente care o îngrozeau, pentru că ştia unde o puteau duce.

Lucy nu voia să le simtă. Alice se lăsase în voia iubirii şi a pasiunii, îşi dăruise inima, se dăruise pe sine trup şi suflet. Şi sfârşise în dizgraţie şi durere, iar Lucy nu avea de gând să repete greşeala surorii ei gemene.

— Nu trebuie să se mai întâmple, spuse ea cu voce tare.

În ochii lui Mairi era un amalgam de amuzament şi cinism.

— Cât de naivă eşti, spuse ea blând, apucând-o de braţ şi conducând-o spre uşă. Dacă s-a întâmplat o dată, bineînţeles că se va mai întâmpla. Singura întrebare pertinentă este când.

Capitolul 5

— Robert trebuie să îşi găsească altă mireasă acum, după ce prima a fugit.

Marchiza văduvă de Methven, radiind energie şi dezaprobare, se aşează cu grijă pe scaunul pe care Robert îl trase pentru ea. Avea obiceiul de a vorbi despre oameni de

parcă nu ar fi fost prezenţi. Fără îndoială, îi dădu lui Robert impresia că părerea lui nu era necesară.

Trecuse o săptămână de la nuntă când se aflau în biblioteca din castelul Methven. Domnul Kirkward, avocatul familiei, venise de la Edinburgh pentru a-i sfătui. Stătea pe o canapea plină de cocoloaşe, părând foarte incomodat şi stânjenit. Lady Methven stătea vizavi de el, iar Jack îşi trase un scaun lângă ea. Robert preferă să rămână în picioare. Merse la fereastră şi privi afară – un val cenuşiu de ceaţă plutea peste munţii din depărtare, umezind aerul şi aruncând umbre întunecate peste vale.

Aşa îşi amintea castelul bunicului său, ca un edificiu trist, golit de orice plăcere. Pe atunci, fratele lui mai mare, Gregor, adusese lumină şi râsete în vechea fortăreaţă, dar acum Gregor nu mai era. Ca întotdeauna, Robert simţi o durere profundă în piept, care însoţea amintirea lui Gregor. Moartea fratelui său îi schimbase viaţa şi viitorul. El fusese al doilea fiu, rezerva. Moştenirea Methven nu ar fi trebuit niciodată să fie a lui. Bunicul său îi spusese acest lucru. Bătrânul acela îngrozitor nu făcuse un secret din faptul că Robert era un biet înlocuitor pentru fratele lui.

— Într-adevăr, este o întâmplare foarte nefericită că domnişoara Brodrie a fugit, fu de acord domnul Kirkward, tonul lui sec readucându-l pe Robert în prezent, în camera cu rafturi pline cu cărţi şi mobilier incomod. O asemenea fugă a unei mirese poate distruge unele planuri.

— Mai bine înainte de nuntă decât după aceea, spuse scurt Robert, văzându-l pe Kirkward clipind repede în spatele ochelarilor cu dioptrii mari.

Asemenea lui Lord Brodrie şi preotului, era evident că avocatul îl considera o persoană fără suflet.

— Într-adevăr. Domnul Kirkward răsfoi documentele pe care le scoase din servietă, iar Robert îi observă disconfortul. Îl observase şi la alţi bărbaţi care nu ştiuseră cum să îl abordeze. Maniera directă de a fi şi răceala lui intimidau mulţi oameni. El ştia acest lucru, care putea fi util – nu văzuse niciodată nevoia de a se schimba. Şarmul era un concept total necunoscut pentru el.

— Ai vreo preferinţă pentru următoarea opţiune, Rob? întrebă Jack, aruncându-i o privire deopotrivă amuzată şi răutăcioasă.

Fără îndoială, Jack era unul dintre bărbaţii care nu erau intimidaţi de el. Dar vărul lui îl cunoştea mai bine decât majoritatea oamenilor.

— *Nu* am luxul de a alege, spuse Robert. După cum înţeleg, nu mai există nimeni potrivit. Trebuie să mă însor cu o descendentă a primului conte de Cardross şi, din păcate, linia lui nu a fost foarte productivă. Doar domnişoara Brodrie şi o altă verişoară sunt eligibile.

— Aceea ar fi Lady Annabel Channing, spuse Lady Methven, încuviinţând din cap. E o fată drăguţă, dar uşuratică. Nu ai şti dacă moştenitorul este al tău sau al altcuiva.

Domnul Kirkward icni surprins. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu înverşunare cu o batistă albă.

Jack râse.

— Nu m-ar deranja o mireasă necuviincioasă, spuse el. Acest lucru ar putea avea beneficiile lui.

Pe Robert l-ar fi deranjat, dar nu putea face mare lucru în această privinţă.

— Tentativele mele de a găsi o soţie potrivită au eşuat, spuse el. Aş putea la fel de bine să aleg una nepotrivită, din moment ce este singura femeie eligibilă rămasă.

Dacă nu ar fi sărutat-o pe Lucy MacMorlan… Un sărut îl făcuse să o dorească pe Lady Lucy când era obligat să aleagă altă femeie pentru a-i fi soţie. Nu o plăcea foarte mult pe Lucy. Amestecul ei în această chestiune îl costase scump. Fără îndoială, nu avea încredere în ea. Dar nu trebuia să o placă pentru a o dori, iar el o dorea cu disperare.

— Nu vei aduce o ruşine atât de mare numelui Methven, nu te vei căsători cu o uşuratică, Robert, îl corectă bunica lui.

— Voi face ce trebuie să fac, spuse sumbru Robert. Nu există altă alternativă, bunico!

S-ar fi căsătorit cu un bordel întreg de femei uşoare dacă acela ar fi fost preţul pe care ar fi trebuit să îl plătească pentru a-şi păstra pământurile.

— Regret că trebuie să vă informez, dar Lady Annabel s-a căsătorit luna trecută la Londra, spuse pe un ton înţepat domnul Kirkward.

— Atunci suntem într-un impas, spuse Robert, simţind o furie violentă faţă de soartă.

Toată viaţa deţinuse controlul, se luptase pentru el când nu îl avusese. Era insuportabil să fie manipulat de un decret regal vechi de trei secole, să nu poată face nimic pentru a-şi asigura proprietăţile şi viitorul clanului său.

— Nu îi putem permite sinistrului Wilfred Cardross să ne ia pământul, rosti Lady Methven pe un ton implorator, de parcă ar fi bănuit că Robert era pe cale să renunţe la luptă. E un bărbat groaznic, care îi va alunga pe oameni de pe proprietate, le va distruge comunităţile, va vinde tot ce va putea şi va risipi banii pe jocuri de noroc.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să îi permit lui Cardross să pună mâna pe proprietăţile Methven, spuse Robert.

Contele era un bărbat dur, iar Robert ştia că i-ar fi alungat pe arendaşi de pe pământurile lor. Multe dintre familiile care luptaseră pentru clanul Methven vreme de generaţii întregi aveau să fie lăsate în sărăcie sau să fie despărţite, iar spiritul comunităţii lor avea să piară. Cei de pe îndepărtatele insule nordice care făceau parte din clanul lui aveau să moară de foame în acele vremuri dificile din punct de vedere economic.

Nu putea permite să se întâmple acest lucru. Era datoria lui să îşi protejeze oamenii şi nu avea de gând să renunţe în faţa primului obstacol. În primul rând, era vina lui că ajunseseră în acea postură. Dacă nu ar fi întors spatele clanului Methven şi datoriei lui ca moştenitor cu ani în urmă, nu s-ar fi aflat în Canada când murise bunicul lui şi nu i-ar fi luat atât de mult timp să îşi revendice moştenirea. Îşi dădu seama că îşi încleştase pumnii foarte strâns. Tensiunea îi reverbera în toţi muşchii din corp. Era imposibil

să îi permită lui Wilfred Cardross să triumfe. Şi totuşi, cum putea să împiedice acest lucru?

Domnul Kirkward îşi drese glasul.

— Milord, dacă îmi permiteţi să menţionez… spuse avocatul cu timiditate.

Robert se întrebă dacă bărbatul chiar se temea de el. Sigur nu avea o reputaţie chiar *atât* de rea.

— Desigur, domnule Kirkward, spuse Robert.

— Mai există o ramură familială pe care nu am explorat-o anterior, continuă Kirkward, răsfoind teancul de hârtii cu degete tremurânde, Robert văzând că ţinea în mână un document cu un arbore genealogic. Am descoperit-o în urmă cu câteva săptămâni, dar cum eraţi deja logodit cu domnişoara Brodrie, mi s-a părut irelevant… Puse pergamentul pe masă şi îl netezi cu mâna. Există o mică problemă, milord, dar cum sunteţi, iertaţi-mă, disperat…

Robert începu să devină iritat. Prefera să i se spună direct, fără ocolişuri.

— Spune odată, Kirkward! îi ceru el.

— Aţi fi obligat să deveniţi cumnat cu bărbatul care v-a furat mireasa, bâigui avocatul. E un sacrificiu, dar unul mic având în vedere că este în joc jumătate din proprietatea Methven…

Robert îl întrerupse cu o mişcare bruscă a mâinii.

— Kirkward, habar nu am despre ce vorbeşti!

Domnul Kirkward întoarse spre el lista genealogică.

— Am interpretat foarte strict termenii decretului regal, căutând descendenţi direcţi ai contelui de Cardross pe linie masculină, spuse el. Totuşi, când am căutat pe linie feminină, am găsit o altă linie de rudenie.

Robert îşi dădu părul de pe frunte cu un gest rapid, sugerând nerăbdare.

— Ar îndeplini termenii tratatului original? întrebă el.

Domnul Kirkward oftă cu aerul unui om aflat la capătul răbdării.

— Toate sfaturile juridice pe care le-am cerut sugerează că da, milord.

Robert simţi o rază de speranţă, apoi îşi aminti cuvintele de mai devreme ale avocatului.

— Când ai spus că aş fi obligat să fiu cumnat cu bărbatul care mi-a furat soţia…

— Domnul Kirkward se referă la Lachlan MacMorlan, spuse Lady Methven, studiind arborele genealogic. Fiicele ducelui de Forres sunt înrudite cu Cardross.

Robert ridică brusc privirea.

— Ştiu că Forres e înrudit cu Cardross, zise el, dar credeam că este o legătură de rudenie prea îndepărtată.

Domnul Kirkward încuviinţă din cap.

— Direct din ramura celei mai mici fiice a primului conte de Cardross, spuse el, ochii plimbându-i-se de la Robert la Lady Methven şi la Jack. Totuşi, există un impediment.

— Fireşte, spuse ironic Robert. Când a fost uşor?

— Nu te poţi căsători cu nicio lady peste vârsta de 30 de ani, nici cu o văduvă, spuse Jack, citind din tratatul original. Cu nicio lady sub vârsta de 17 ani şi în special cu niciuna cu sânge englez…

— Nu am nevoie să îmi aminteşti, spuse sec Robert.

Nu îi venea să creadă că prima dată când el şi Jack auziseră termenii ridicol de stricţi ai tratatului regal *răseseră.*

— Lady Christina MacMorlan are 31 de ani, spuse Lady Methven. Iar Lady Mairi este văduvă, deci niciuna nu este eligibilă.

Asta însemna că singura opţiune era Lady Lucy.

Lady Lucy MacMorlan era singura lui şansă.

Lady Lucy, care scria scrisori erotice asemenea unei depravate şi săruta precum o adolescentă inocentă. Lady Lucy, care îi distrusese logodna, îl minţise, cauzase scandal după scandal, care era înşelătoare şi manipulatoare şi făcuse toate aceste lucruri pentru bani.

Lady Lucy, pe care o dorea cu o pasiune inexplicabilă.

Jack se foi în scaun.

— Este ziua ta norocoasă, Rob, spuse el sec.

În încăpere se lăsă liniştea preţ de o clipă. Toată

lumea îl privea pe Robert.

— Ce vrei să spui, Jack? întrebă Lady Methven.

— Doar că Rob o place foarte mult pe Lady Lucy MacMorlan, spuse Jack rânjind.

— Mulţumesc, Jack. O intervenţie utilă, ca întotdeauna, zise Robert, ridicându-se în picioare. Te înşeli. *Nu o plac* deloc pe Lady Lucy şi nu am încredere în ea.

Lady Methven păru de-a dreptul scandalizată.

— Robert! Este o fată dulce.

— Este o mică obrăznicătură manipulatoare, spuse cu asprime Robert, gândindu-se la Lucy.

Avea tot dreptul să fie furios pe ea, dar nu putea nega faptul că încă era atras de Lucy. Se gândi la gustul buzelor ei şi cum o ţinuse în braţe. Poate că era o obrăznicătură mincinoasă, dar între ei exista o scânteie care putea stârni un incendiu. Acea căldură şi acea dorinţă erau întocmai ce îşi dorea el de la femeia din patul lui.

Măcar de-ar fi putut avea încredere în ea!

Domnul Kirkward îşi drese glasul.

— Lady Lucy este moştenitoarea a 60.000 de lire şi va avea acces la aceşti bani de îndată ce se va căsători.

Jack fluieră.

— Nu e o sumă de lepădat. Nu că ai avea nevoie de bani, Rob.

Robert chiar nu avea nevoie de bani. Făcuse o avere în Canada, dar nu era niciodată un lucru rău să te căsătoreşti cu o moştenitoare.

— De asemenea, este o donatoare generoasă pentru diverse cauze caritabile, continuă domnul Kirkward.

Robert ridică brusc privirea.

— Din ce bani?

Avocatul păru confuz.

— Cu ceea ce câştigă din scrierile dumneaei, milord. Lady Lucy este sponsor atât pentru Spitalul Foundling, cât şi pentru Orfelinatul Greyfriars. Face donaţii anonime, dar nu a fost greu să aflu aceste informaţii.

— Abilităţile tale de investigator mă impresionează, Kirkward, spuse Robert.

Îşi aminti că Lucy pretinsese că scria pentru bani. Dar nu îşi justificase acţiunile invocând faptul că dona bani pentru cauze caritabile. Robert se întrebă de ce oare.

— Vezi? spuse triumfătoare Lady Methven. Ţi-am spus că este o fată dulce şi generoasă. Femeia oftă. Recunosc că Lady Mairi ar fi fost mai potrivită ca soţie. Este mai în vârstă, văduvă, deci nu îşi face iluzii deşarte legate de viaţa de femeie măritată…

— Mulţumesc, bunico, pentru votul de încredere, spuse Robert.

Lady Methven trosni din degete.

— Ştii la ce mă refer, Robert. În plus, Lady Lucy este mai specială. A avut două sezoane la Londra şi trei la Edinburgh, dar a refuzat toţi peţitorii. Lady Methven strâmbă din nas. Se zvoneşte că i-a fost frântă inima când a murit logodnicul ei şi nu a mai cunoscut pe nimeni care să se ridice la standardele lui, dar eu cred că e stupid. Duncan MacGillivray era un vulpoi viclean şi bătrân, deloc potrivit pentru o fată tânără. Dar, oricum ar fi, Lady Lucy a refuzat multe cereri în căsătorie.

— Nu va avea şansa de a mă refuza, spuse Robert. Nu îmi permit un refuz. Îşi dădu părul pe spate. Ştia că nu avea de ales decât să se însoare cu Lucy. Bunico, ştii cumva dacă Lady Lucy s-a întors în Forres sau în Edinburgh după nuntă?

Domnul Kirkward îşi drese glasul.

— Milord, m-am interesat discret de locul în care se află fiicele ducelui de îndată ce mi-am dat seama că ar putea fi eligibile, spuse el răsfoind hârtiile. Se pare că sunt membrele unui club numit Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland. Este o societate elitistă şi prestigioasă pentru doamnele din Scoţia cu recomandări academice şi are întruniri regulate într-un castel diferit în fiecare lună.

— Aşa am auzit, confirmă Robert. Societatea este la fel de renumită pentru natura ei secretoasă pe cât este de cunoscută pentru interesele erudite. Dacă nu eşti membru, nu poţi participa la întruniri şi nimeni nu ştie ce se întâmplă

cu adevărat la aceste întâlniri.

Robert îşi imagină un grup secret de femei care discutau toată ziua despre istorie şi literatură, iar la cină se delectau cu şi mai multe discuţii pe teme intelectuale.

— Din păcate, continuă domnul Kirkward, nu am putut afla unde se vor întâlni de data aceasta. Este o informaţie secretă.

— Bunico? întrebă Robert.

Ştia că Lady Methven nu era membră a societăţii respective, dar cunoştea o mulţime de doamne care erau.

Lady Methven îşi netezi faldurile rochiei.

— Serios, Robert, spuse ea. Este o societate secretă. Cuvântul-cheie este *secretă.* Nu te poţi aştepta să îţi dau detalii.

— Nici măcar pentru a salva clanul Methven? întrebă Robert. Trebuie să o găsesc repede pe Lady Lucy şi să îi fac o propunere de căsătorie.

— Câtă grabă lipsită de romantism! Ar trebui să încerci să o *curtezi,* Robert, nu să o forţezi să se căsătorească!

— Nu am timp să fiu romantic, replică Robert.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând, bâigui Jack.

Lady Methven oftă teatral.

— Of, bine, dar ai grijă să nu mă dai de gol că ţi-am spus, altfel voi fi alungată din Edinburgh. Se vor întâlni la castelul Durness.

Robert reuşi să îşi înăbuşe o înjurătură. Nu se cuvenea să îşi jignească bunica prin limbajul lui vulgar. Femeia deja îl considera un barbar. Dar Durness era departe, în nordul Scoţiei; avea să îi ia câteva zile să ajungă acolo, chiar mai mult dacă vremea se înrăutăţea, în plus, Wilfred Cardross deţinea proprietatea de lângă Durness. Nu părea o simplă coincidenţă. Robert îl văzuse pe Cardross curtând-o pe Lucy la Brodrie, iar acum se întreba ce plănuia contele.

— Societăţii Doamnelor Intelectuale îi place să călătorească, spuse Lady Methven. Îţi lărgeşte orizonturile.

Robert oftă adânc. Câteva dintre proprietăţile lui, inclusiv fortăreaţa nordică Golden Isle, erau în aceeaşi

zonă. Nu mai fusese acolo de când murise Gregor.

Afară păru să se întunece brusc, norii cenuşii adunându-se deasupra lor şi prevestind ploaia.

— Va fi bine pentru tine să te însori cu o membră a Societăţii Doamnelor Intelectuale, Robert, spuse gânditoare bunica lui. O femeie educată va avea o influenţă bună atât asupra manierelor, cât şi asupra minţii tale după toţi anii pe care i-ai trăit în sălbăticia Canadei. Ea te-ar putea instrui în ceea ce priveşte atât normele sociale, cât şi subiectele la care nu excelezi – literatură, matematică, astronomie, geografie…

Robert îl auzi pe Jack râzând în spatele lui şi îşi puse în gând să îl ameninţe cu moartea pe vărul său în caz că vreun cuvânt din acea conversaţie ajungea prin hanurile şi cluburile din Edinburgh.

Aproape că se aştepta ca bunica lui să îi dea instrucţiuni despre modul în care să îndeplinească cealaltă cerinţă a tratatului, nevoia de a avea un moştenitor în decursul a doi ani. Sfatul ei în această privinţă ar fi depăşit limitele.

Dar Lucy MacMorlan avea să îi ofere un dar mult mai valoros decât cel de a-l instrui: abilitatea de a-şi revendica pământurile fără impedimente. Tot ce trebuia să facă era să o convingă să se mărite cu el.

Lady Lucy îi era datoare cu o mireasă. Acum Robert avea să încaseze acea datorie.

Capitolul 6

Cârciuma Sheep’s Head nu era genul de han frecventat de membrii aristocraţiei – mulţi dintre ei oricum părăsiseră străzile înguste şi aglomerate ale centrului oraşului Edinburgh cu mulţi ani înainte. Era întunecată, înghesuită şi duhnea puternic a tutun şi a bere stătută. Un bărbat nu şi-ar fi recunoscut nici propria mamă în semiîntuneric şi dacă ar fi făcut-o, ar fi fost şocat să o vadă

acolo. Tocmai din acest motiv alesese Wilfred Cardross locul. De asemenea, îşi schimbase stilul vestimentar extravagant cu ceva mai puţin strident. Era unul dintre motivele pentru care nu avea o stare prea bună – ura să nu fie în centrul atenţiei.

Celălalt motiv pentru care contele bătea iritat cu degetele în masa de lemn tocită era că oaspetele lui întârzia. Nu îi plăcea să fie lăsat să aştepte. Nu se cuvenea pentru un bărbat cu statutul lui. Tocmai de aceea, când domnul Stuart Pardew se aşează pe scaunul de vizavi de el, Cardross îl întâmpină verificându-şi ostentativ ceasul de buzunar şi fără să îi ofere o băutură.

Domnul Pardew părea să ignore complet proasta dispoziţie a contelui. Îşi scutură picăturile de ploaie de pe pelerină şi îşi întinse picioarele spre foc, oftând mulţumit. Ridică o mână pentru a chema hangiul şi ceru o halbă cu bere. Privi gânditor paharul aproape gol al contelui, dar nu se oferi să i-l umple.

De îndată ce hangiul plecă, Cardross împinse paharul deoparte şi se aplecă înainte, cu coatele pe masă.

— Deci? întrebă el.

Domnul Pardew îl privi blând. Avea un chip rotund şi senin, ducându-te cu gândul la un câine prietenos. Acesta era cel mai mare avantaj al lui ca infractor, pentru că părea atât de cinstit, încât nu trezea niciodată bănuieli.

— Methven intenţionează să se însoare cu una dintre surorile MacMorlan, spuse el.

Cardross îşi ţuguie buzele.

— Căsătoria va fi acceptată în instanţă?

Pardew ridică din umeri.

— Kirkward aşa crede. Descendenţa este pe cale feminină. Este convins că poate construi un caz solid, spuse bărbatul, apoi luă o gură straşnică de bere şi îşi linse apreciativ buzele.

Cardross părea îndurerat. Se lăsă tăcerea. Contele ştia că Pardew considera valoroasă fiecare informaţie. Scoase un săculeţ din buzunarul mantiei. Zornăi încet când îl puse pe masă. Pentru o clipă, ochii lui Pardew licăriră,

dezvăluind adevărata faţă a lăcomiei lui.

— Cu care dintre surori? întrebă încet Cardross, aplecându-se mai aproape de el.

Pardew nu se grăbi să răspundă, dar, în cele din urmă, zise:

— Cu Lady Lucy. Celelalte două nu sunt eligibile, conform termenilor tratatului.

Cardross se lăsă pe spate. Se simţea uşurat.

— Lucy nu va fi niciodată de acord, spuse el. Este hotărâtă să nu se căsătorească.

Toată lumea ştia că Lucy MacMorlan refuzase nenumăraţi peţitori.

Pardew căscă.

— Atunci Methven va face tot ce îi stă în putinţă pentru a o convinge, spuse el, apoi înclină uşor capul şi îl privi gânditor pe Cardross. Bărbatul nu are limite când vine vorba de protejarea moştenirii lui. Ştiţi acest lucru.

Într-adevăr, Cardross ştia. Din clipa în care Robert Methven se întorsese pentru a-şi revendica proprietăţile gestionate haotic de bunicul lui, se concentrase doar pe acest scop, iar Cardross îl ura pentru asta. Bătrânul marchiz fusese atât de neglijent, încât oamenii lui Cardross reuşiseră cu uşurinţă să ia din vite şi să anexeze câte o bucată de pământ. Arseseră sate din temelii şi devastaseră recolte. Apoi se întorsese Robert Methven. Următoarea incursiune se ciocnise de o reacţie atât de violentă, încât oamenii lui Cardross se întorseseră cu coada între picioare.

— Trebuie să fac ceva, spuse el, gândind cu voce tare. Nu mă pot baza pe soartă că mă va scăpa pentru a doua oară de o mireasă pentru Methven.

— Este prea riscant, fu de acord Pardew cu ochii pe săculeţul cu bani.

— Într-adevăr. Dar nu pot face nimic prea evident. În glasul lui Cardross se simţea iritarea pricinuită de problemele pe care i le cauza Robert Methven. Ducele de Forres este un om bogat şi influent. Nu îmi pot permite să-l îndepărtez.

— Aţi putea să vă căsătoriţi chiar dumneavoastră cu

Lady Lucy, spuse Pardew, privindu-l din nou blând. Dacă aţi reuşi să o convingeţi.

Cardross îl privi cu asprime, dar nu văzu nicio urmă de sarcasm în expresia lui Pardew.

— Lady Lucy nu ar fi niciodată de acord, spuse el. Mă urăşte.

— E un lucru regretabil, fu de acord Pardew.

Preţ de o secundă, Cardross avu impresia că văzu un licăr batjocoritor în ochii bărbatului.

— Mă tem, milord, că va trebui să vă obişnuiţi să vă murdăriţi pe mâini. Totul pentru un bine suprem, desigur.

Cardross se înfioră. Nu obişnuia să se murdărească pe mâini fie la propriu, fie la figurat, dar probabil Pardew avea dreptate.

— Găseşte câţiva bărbaţi care pot plănui o răpire, spuse el. Bărbaţi obişnuiţi cu…

— Violenţa, milord? sugeră cu amabilitate Pardew.

Cardross încuviinţă din cap. Lui Pardew îi plăcea să îl provoace.

— Bărbaţi cu experienţă în răpiri, spuse el cu suficientă stăpânire de sine.

— Ah, zise Pardew, înţeleg. Făcu o pauză şi privi din nou săculeţul cu bani. Asta va costa foarte mult, milord. Răpirea este simplă, dar autocontrolul este foarte scump.

— Desigur, spuse plictisit Cardross, împingând săculeţul peste masă, pe care Pardew îl băgă în buzunar cu o mişcare abilă, asemenea unui păianjen înhăţându-şi prada.

— Mulţumesc, milord, spuse Pardew cu un respect înşelător.

— Methven dă vreun semn că ar vrea să viziteze Golden Isle? întrebă Cardross.

Pardew puse halba pe masă. Brusc, ochii i se luminară şi privirea îi deveni tăioasă.

— Nu, milord.

— Am nevoie de mai multe informaţii pentru omul meu de acolo, spuse Cardross.

— Ah, zise Pardew, părând resemnat. Acest lucru va

necesita mai multă… finanţare. Ofiţerii regelui sunt, după cum era de aşteptat, foarte precauţi, nu au încredere în oricine.

Cardross bâigui o înjurătură. Mai mulţi bani. Întotdeauna totul se reducea la mai mulţi bani. Împinse îmbufnat alt săculeţ cu bani peste masă, iar Pardew îl luă şi se întoarse astfel încât să nu îl vadă nimeni. Bărbatul desfăcu legătura, iar Cardross văzu licărul aurului.

— Sunt toţi banii acolo, spuse el iritat. Dar, dacă vrei să îi numeri ca un cămătar afurisit, te rog, fă-o!

— Nu este nevoie, spuse Pardew, zâmbind jovial. Cel de-al doilea săculeţ dispăru în buzunar, lângă primul. Suma este foarte satisfăcătoare, milord. Voi avea curând informaţii pe care să le daţi omului dumneavoastră. Bărbatul îşi termină berea şi se ridică. Este o plăcere să fac afaceri cu Excelenţa Voastră.

După ce plecă Pardew, Cardross comandă încă un pahar cu coniac şi, uşor ameţit de alcool, privi spre foc. Un sentiment vag de autocompătimire îi dădea târcoale. I se părea nedrept că îşi pierduse averea la jocurile de noroc, iar acum era forţat să le vândă secrete francezilor pentru a-şi plăti datoriile. Nu-i era clar cum ajunsese în acea situaţie dificilă. Era chiar mai nedrept că afacerile pe care le dezvoltase în insulele nordice, vânzând bărbaţi şi băieţi ca sclavi în marină şi făcând contrabandă, aveau să fie puse în pericol dacă Robert Methven decidea să îşi revendice teritoriile nordice. Cardross se temea de ziua aceea.

Dacă s-ar fi căsătorit cu Lady Lucy MacMorlan, nu doar că ar fi zădărnicit planurile de căsătorie ale lui Methven, dar ar fi pus mâna pe averea de 60.000 de lire a lui Lucy. Lăcomia crescu în el la acel gând. Avea nevoie de banii aceia. Îi merita.

Dar trebuia să acţioneze rapid. Din fericire, fusese destul de prevăzător ca să strecoare un spion în castelul Forres cu mult timp înainte. Acum era momentul ca femeia să îşi merite banii.

*

— Draga mea, nu e nimic nepotrivit în asta, zise Lady Kenton şi puse mâna pe braţul lui Lucy. Practica masajului are o istorie lungă şi impresionantă ca tratament medical şi terapeutic. Toate vechile civilizaţii au îmbrăţişat-o.

Femeia se aplecă mai aproape de ea şi începu să şoptească, pentru ca celelalte membre ale Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland să nu le audă. Luau ceaiul în sera castelului Durness. Clinchetul porţelanului şi conversaţiile umpleau aerul.

— Specialistul meu, Anton, a fost instruit de un doctor suedez, dr. Ling. Este expert. Ţi-l recomand, spuse Lady Kenton, apoi se lăsă pe spate în scaun şi luă o gură de ceai.

Jucându-se cu linguriţa, Lucy evită privirea lui Lady Kenton. Naşa ei era una dintre cele mai respectabile membre ale Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland, dar Lucy nu putea accepta ideea că masajul nu era complet neadecvat. Gândul că un bărbat ar fi pus mâinile pe corpul ei – şi nu ar fi fost nici măcar soţul ei – era de-a dreptul şocant. Dar spatele şi umerii o dureau îngrozitor de la prea mult scris şi voia cu disperare să găsească un remediu.

— Spui că este instruit din punct de vedere medical, repetă ea precaută.

Lady Kenton zâmbi.

— Da, este. Practic, el însuşi e doctor. Iar dacă vei mai avea mustrări de conştiinţă, draga mea, permite-mi să îţi spun că Anton nu este un bărbat – făcu o pauză – interesat de femei, dacă înţelegi. În plus, camerista ta va fi prezentă, pentru a fi o şedinţă decentă. Pot să-l trimit la tine în seara asta, dacă vrei. Mă însoţeşte pretutindeni.

— Mulţumesc, spuse Lucy. Ar fi util.

Anturajul de călătorie al lui Lady Kenton era bine-cunoscut. La fiecare ieşire a Societăţii Doamnelor, Lady Kenton era însoţită de propriul cofetar, de o spălătoreasă, o manichiuristă, o coafeză, iar acum de un maseur.

Lucy îşi încleştă degetele.

— Recunosc, am dureri după ce am stat atât de mult cu pana în mână, iar umărul mă doare încontinuu.

— Ce scrii în prezent? întrebă Lady Kenton, apoi umplu ceştile de porţelan şi îi dădu una lui Lucy. Data trecută când ne-am întâlnit, lucrai la un tratat despre sonetele lui Shakespeare. Cum merge?

— Domnul Walsh a fost de acord să îl publice în ediţia de iarnă a *History Review,* spuse Lucy.

Lady Kenton radia de bucurie.

— Excelent! Ne-a fost întotdeauna un prieten bun şi dornic să ne publice lucrările.

Lady Kenton însăşi era o autoare renumită a unor poveşti bazate pe folclorul din Highland. Multe dintre membrele Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland erau autoare de poezii publicate în diverse jurnale. Lucy era mândră să fie cea mai tânără dintre autoarele Societăţii ale căror lucrări erau publicate.

— Te-ai mai gândit la o posibilă logodnă cu vărul tău, Wilfred Cardross? întrebă Lady Kenton. Sunt sigură că mama ta ar fi fost de acord.

Reveniră astfel la subiectul preferat al naşei ei. Lucy ştiuse că era doar o chestiune de timp. Lady Kenton avea o misiune.

— Nu mă pot căsători cu Wilfred, spuse ea, ştiind că francheţea putea să o jignească pe femeie, dar era mai bună decât eschivarea. Ţi-am spus deja, nu îl plac.

Lady Kenton afişă o expresie dezamăgită.

— Te agăţi de fantoma lui Lord MacGillivray, spuse ea iritată. Tatăl tău nu trebuia să permită acea logodnă, promiţându-te unui intelectual ramolit, destul de bătrân cât să îţi fie bunic! Începu să bată cu degetele în braţul scaunului. Serios, Lucy, să te iroseşti pentru un bărbat cu un picior în groapă! Mă bucur că a murit *înainte* de căsătorie, pentru că noaptea nunţii l-ar fi terminat, fără îndoială, iar acest lucru ar fi fost scandalos şi foarte neplăcut pentru tine.

Lucy îşi simţi obrajii înfierbântându-se. Nu avea de gând să îi spună naşei ei că ea şi Lord MacGillivray plănuiseră să îşi petreacă noaptea nunţii discutând despre poemele epice ale lui James MacPherson. Îşi deschise

evantaiul şi începu să îşi facă vânt pentru a-şi răcori obrajii. Simţea că o strângea pieptul, de parcă ar fi avut corsajul prea strâns. Avea această senzaţie de fiecare dată când cineva vorbea despre logodna ei.

Uşa serei se deschise, iar Robert Methven intră cu paşi mari. Era ultima persoană pe care se aşteptase să o vadă, aşa că inima îi sări în gât din pricina şocului. Bărbatul arăta de parcă ar fi bătut un drum lung călare. Mantia de călătorie îi era udă din pricina ploii. Lucy îl privi dând-o jos de pe umeri şi dezvăluind o jachetă cu o croială foarte frumoasă. Methven nu părea în largul lui. Avea un aer prea agitat pentru a se simţi confortabil în sera cu mobilier elegant, doamne cu rochii în culori în pastelate, clinchet de porţelan şi discuţii politicoase.

— Ce naiba caută *el* aici? exclamă Lucy, prea iritată pentru a rosti întrebarea cu politeţea ei obişnuită.

Gentlemenii erau invitaţi la întâlnirile Societăţii doar dacă erau intelectuali eminenţi. Ea era convinsă că Robert Methven nu se încadra în această categorie şi nu avea de ce să fie prezent acolo. Cu toate acestea, lucrurile nu păreau să stea astfel, întrucât Lucy o văzu pe Lady Durness întâmpinându-l şi luându-i mâna într-a ei. El făcu o plecăciune uşoară şi îi sărută galant mâna. Conversaţiile din încăpere se opriră pentru un moment, apoi fură reluate cu entuziasm.

Privirea lui Methven studie sera şi se opri intensă asupra lui Lucy. Inima ei tresări. Evantaiul îi scăpă din degetele tremurânde, făcu un salt în aer şi ateriză pe covor, la picioarele ei.

— Ah! spuse încântată Lady Kenton. Îndrumătorul din această după-amiază a sosit.

— *Îndrumător!*

Lucy se aplecă să îşi recupereze evantaiul, recunoscătoare că astfel putu să îşi ascundă obrajii îmbujoraţi.

— Permite-mi să te ajut, Lady Lucy.

Methven se aşezase într-un genunchi lângă masa lor, ridicând evantaiul şi înapoindu-i-l solemn. Lucy ridică

privirea şi văzu un zâmbet fugar în ochii lui care îi observaseră expresia tulburată. Blestematul!

— Mulţumesc, zise Lucy, pe un ton nu foarte amabil.

Luă evantaiul din mâna lui, asigurându-se că degetele nu li se ating. El se ridică şi făcu o plecăciune.

— Îmi permiţi să stau alături? spuse el.

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea Lucy. Se simţea extrem de tulburată.

— Poate că ar fi mai bine, milord, spuse ea, coborându-şi privirea pe ghetele lui murdare de noroi, dacă ai schimba ţinuta după călătoria care pare să fi fost dificilă. Nu eşti îmbrăcat corespunzător pentru un salon.

Methven îşi trase un scaun.

— Atunci, ce noroc că suntem în seră! spuse el. Simt sigur că îmi vei ierta ţinuta.

Fierbând de furie, Lucy îşi trase poalele rochiei de lângă ghetele lui. Lady Kenton gesticulă spre un lacheu, care aduse încă o ceaşcă la masă şi umplu ceainicul.

— Cum preferi ceaiul, Lord Methven? întrebă femeia.

— Fierbinte şi tare, spuse Robert Methven, privind-o pe Lucy, care era furioasă pe sine, pentru că îşi simţi din nou obrajii roşind.

— Am auzit că eşti îndrumătorul întâlnirii noastre în această după-amiază, Lord Methven, rosti Lucy. Va fi foarte interesant.

— Nu mă consideri calificat pentru a vă îndruma, Lady Lucy? întrebă amabil Methven. Sau te temi că discursul meu va avea lacune?

Bărbatul se întinse, iar Lucy îşi feri privirea de muşchii ce se încordară sub materialul pantalonilor pătaţi de noroi. Până în acel moment, nu fusese conştientă de faptul că se uita la coapsele lui. Cât de neadecvat din partea ei!

— Eşti într-o companie potrivită, adăugă Methven. Bunica mea mă consideră un netot.

— Nu aş putea să comentez, zise Lucy, până ce nu aflu care va fi subiectul. Totuşi, avem standarde foarte înalte aici, la Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland.

— Am fost avertizat, spuse Methven. Promit să nu te dezamăgesc.

Lucy aşteptă, dar el nu îi dezvălui subiectul întâlnirii pe care avea să îl propună. Tăcerea lui nu făcu decât să o irite şi mai mult. El ştia că ea voia să afle, astfel că ascunse în mod deliberat acea informaţie. Lucy presupuse că acea curiozitate era vulgară, iar aluzia ei referitoare la faptul că el nu era calificat să li se adreseze era de-a dreptul nepoliticoasă, dar nu se putu abţine. Methven îi alunga orice urmă de calm.

— De unde ai aflat de Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland, milord? întrebă ea.

Methven îi zâmbi.

— Câte întrebări, Lady Lucy! Sunt flatat de acest interes.

— Nu mă interesezi, spuse Lucy, sunt curioasă doar în privinţa sursei informaţiei dumitale.

— Ah, zise el, părând amuzat. Pentru că Societatea Doamnelor Intelectuale este secretă?

— Întocmai.

— Poţi avea încredere în discreţia mea.

Din nou, Lucy nu primi un răspuns şi se simţi iritată de eschivarea lui intenţionată. Îl urmări terminându-şi ceaiul şi punând încet ceaşca de porţelan pe masă. Apoi Methven se ridică şi făcu o plecăciune înaintea ei.

— Te rog să mă ierţi. Trebuie să mă pregătesc pentru prelegere. Sper să te văd acolo, Lady Lucy.

— Depinde de subiect, rosti Lucy.

El râse.

— Întotdeauna eşti atât de nerăbdătoare? Habar nu aveam, spuse Methven, punând mâna pe spătarul scaunului ei, apoi aplecându-se şi apropiindu-se atât de mult, încât buzele lui aproape că îi atinseră urechea. Uneori, şopti el, aşteptarea este partea cea mai bună.

Apoi se îndreptă şi plecă.

— Cât de neplăcut este bărbatul acesta! izbucni Lucy.

În mod obişnuit, ea nu şi-ar fi exprimat o părere despre o cunoştinţă şi nicidecum în public, dar Robert

Methven o irita. O senzaţie ciudată se învolbură în stomacul ei. El întoarse privirea spre ea, iar Lucy se simţi de parcă începu să fie mistuită de o flacără. Nu era o senzaţie neplăcută, dar era deranjantă. Era un entuziasm pe care nu îl mai simţise până să îl cunoască pe el.

— Mă întreb de ce nu îl placi, spuse Lady Kenton, privind-o gânditoare.

— Este exact invers, zise Lucy, evitând privirea naşei sale. El nu mă place pe mine.

— Poate pentru că e direct, recunoscu Lady Kenton. Nu ca admiratorii tăi din Edinburgh. Dar nu a dat niciun semn că nu te-ar plăcea. Departe de mine gândul ăsta.

— Nu mă simt confortabil în prezenţa lui, spuse Lucy.

Mai mult nu avea de gând să admită, mai ales că era ceva la Robert Methven care o fascina şi o tulbura deopotrivă. Sau, mai precis, reacţia ei faţă de el o tulbura.

— Ai trăit prea mult printre erudiţi, spuse Lady Kenton. Nu înseamnă că un bărbat educat ar fi un lucru rău, dar trebuie să aibă ceva mai natural, mai masculin. Robert Methven este un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Bogat, chipeş şi inteligent. Şi pun pariu că este foarte viguros în patul conjugal. Cred că îi poate oferi o plăcere imensă unei femei.

Lucy închise ochii şi se înfioră. Lady Kenton făcea parte dintr-o generaţie mult mai deschisă la capitolul limbaj, dar să audă evaluarea sinceră a abilităţii sexuale a marchizului de Methven din partea naşei sale, în timp ce îl privea în capătul opus al încăperii, era mai mult decât deranjant.

— Eu nu am căutat vigoare în căsnicia mea, mătuşă Emily, spuse ea. Mi-am dorit o uniune a minţilor, nu a trupurilor. Lord MacGillivray era sobru în comportament şi intelectual în studiile sale.

Lady Kenton îşi înăbuşi un căscat.

— Sunt perfect conştientă de acest lucru, draga mea, şi mi se părea un om foarte plictisitor din acest motiv. Pe vremea mea, ne doream mai mult de atât, un erou venit direct de pe câmpul de luptă cu o sabie în mână. Mă tem că

tinerele din ziua de azi şi-au coborât standardele.

„Un erou venit direct de pe câmpul de luptă…”

Lucy tăcu. Da, asta era. Lord Methven avea un aer primitiv, tulburător, care îi invoca pe războinicii secolului trecut, pe bărbaţii sălbatici din insulele nordice, cărora le curgea sânge viking prin vene, odată cu aprigele gene scoţiene. O străbătu un fior. Ea nu îşi dorea asta. Nu îşi dorise niciodată pasiune. Viaţa ei era ordonată, cu o aparenţă calmă şi perfectă, exact cum trebuia să fie. Şi aşa avea să rămână.

Capitolul 7

Prelegerea lui Robert despre astronomie şi navigaţie, ilustrată cu anecdote din călătoriile lui, fu primită cu entuziasm. Doamnele din Highland îi oferiră un rând de aplauze furtunoase şi insistaseră ca el să rămână la cină. Din moment ce la hanul Durness îl aşteptau doar o cină rece şi un pat incomod, Robert acceptă fără să stea pe gânduri. Curtarea lui Lady Lucy MacMorlan avea să decurgă mai bine dacă rămânea prin preajmă.

Robert se gândise foarte mult la acest lucru. Şi nu avea absolut niciun plan. Abordarea lui preferată ar fi fost cea directă, dar, dacă ar fi cerut-o imediat în căsătorie pe Lady Lucy, s-ar fi confruntat cu un refuz ferm şi la fel de direct. Luase în calcul şi ideea de a o răpi. Era destul de tentantă, mai ales după acele momente fierbinţi petrecute între ei la castelul Brodrie. Răpirea nu era privită cu ochi buni în acele vremuri, dar el credea că putea scăpa basma curată. Dezavantajul ar fi fost că Lucy ar fi devenit şi mai reticentă la ideea de a se căsători, iar în circumstanţe normale, el nu ar fi forţat o femeie să se mărite cu el. Dar acestea nu erau circumstanţe normale.

Doamnele mai avură o întâlnire între prelegerea lui şi cină. Avură de ales una din două teme, dar Robert nu fu invitat. Habar nu avea despre ce era vorba, dar fu surprins

când îşi dădu seama că era curios. În timp ce se plimba pe coridoarele extravagant mobilate ale castelului Durness, auzea acorduri muzicale dintr-un salon. Muzica era exotică şi orientală, întreruptă adesea de voci şi râsete. Robert porni în direcţia sunetului; imediat, un lacheu corpolent îi blocă accesul.

— Vă pot fi de folos, milord?

Expresia bărbatului îi contrazicea tonul curtenitor. Stătea cu braţele încrucişate la piept, iar postura lui agresivă îi transmitea lui Robert că nu avea să afle ce se petrecea dincolo de uşa închisă.

Activităţile Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland erau, într-adevăr, ca o carte închisă. Robert deveni extrem de curios.

Ieşi pe terasă. Aerul era rece şi înţepător, zăpada ameninţând să cadă chiar dacă era deja primăvară. Obloanele salonului erau închise, dar Robert putea vedea lumină în spatele lor şi umbre unduindu-se. Auzea pe cineva bătând din picior în ritmul muzicii senzuale, care îşi ţesea vraja ispititoare şi plină de promisiuni. Nevrând să pară un pervers care trăgea cu ochiul, se retrase de pe terasă şi porni în căutarea bibliotecii. Şi uşa acesteia era încuiată. Un alt lacheu corpolent apăru în calea lui şi îl informă pe un ton amabil că acolo doamnele participau la un curs de artă. Nu înţelegea de ce acele activităţi necesitau ca uşile încăperilor respective să fie încuiate, dar înţelese aluzia şi se retrase în camera lui.

În salonul de zi, înainte de cină, doamnele păreau foarte bine dispuse. Robert nu era singurul gentleman prezent; mai erau un bărbat durduliu şi vesel, cu o bogată mustaţă cenuşie, care fu prezentat drept domnul Florence, profesorul de artă, şi doi tineri foarte chipeşi, ale căror roluri rămaseră destul de neclare. Robert începu să suspecteze că motivul pentru care activităţile Societăţii rămâneau învăluite în mister era că unele dintre acestea erau mai deocheate. Era evident că presupunerea lui, conform căreia femeile citeau tratate intelectuale plictisitoare înainte de cină, era greşită.

O găsi pe Lady Lucy aşezată lângă sora ei, Lady Mairi MacLeod, pe unul dintre fotoliile de catifea argintie şi întrebă dacă li se putea alătura. Lucy părea tentată să refuze. Totuşi, Mairi era foarte bucuroasă să îl vadă şi bătu uşor cu palma pe locul de lângă ea.

— Ne-a plăcut foarte mult prelegerea ta, Lord Methven, spuse Mairi, ochii albaştri licărindu-i. Lucy a fost foarte impresionată. A spus că nu te credea atât de interesant.

Robert o văzu pe Lucy strângând din buze şi îi zâmbi.

— Mă bucur că îţi pot risipi prejudecăţile, Lady Lucy, spuse el, apoi aruncă o privire spre cei doi tineri voinici care erau înconjuraţi de un grup mare de femei avide.

— Sper, adăugă el, că v-aţi bucurat de următorul curs la fel de mult ca de prelegerea mea. A fost cel de desen realist, nu?

Privirea lui Lucy o întâlni pe a lui.

— Eu nu am participat la cursul de artă, spuse ea. Nu mă pricep deloc la desen.

— Un motiv în plus să exersezi, mai ales cu subiecţi atât de dornici să ajute, rosti Mairi, ronţăind o migdală cu zahăr. Nu eşti de acord, Lord Methven?

— Sunt sigur că domnii în cauză s-au expus în avantajul vostru, zise Robert, lucru suficient să inspire orice femeie.

Mairi chicoti, dar Lucy nu păru impresionată.

— Desenul realist este o formă serioasă de artă, spuse ea. Este o preocupare intelectuală.

— Şi distractivă totodată, o corectă Mairi, aruncându-i lui Robert o privire cu subînţeles. Dacă vei dori vreodată să ne fii model, Lord Methven, am fi încântate.

După părerea lui Robert, lui Mairi MacLeod îi plăcea să flirteze. Avea încrederea specifică unei văduve în prezenţa bărbaţilor, o încredere provenită din experienţă, fără îndoială. Prin comparaţie, Lucy era opusul, dar nici ea nu era o debutantă naivă. Robert se gândi la reacţia inocentă, dar provocatoare a lui Lucy la sărutul lor. Apoi îşi dori să nu o fi făcut, întrucât Mairi se uita direct la pantalonii lui. Se foi

stânjenit.

— Sunt onorat de invitaţia de a poza pentru voi, spuse el. Totuşi, mă tem că nu mă pot ridica la înălţimea distinşilor domni.

— Mă îndoiesc că ar trebui să îţi faci griji în această privinţă, Lord Methven, spuse Mairi, încă privindu-i fix pantalonii. Îmi pari un bărbat foarte capabil în toate privinţele.

Robert zâmbi, apoi se întoarse spre Lucy.

— Dacă nu ai participat la cursul de artă, Lady Lucy, presupun că ai învăţat dansuri orientale.

Lucy făcu ochii mari. În acel moment, păru o debutantă speriată.

— De unde ai ştiut că asta făceam? întrebă ea pe un ton poruncitor. Ne-ai urmărit?

— Nu am tras cu ochiul pe gaura cheii, spuse Robert. Am recunoscut genul de muzică şi am presupus că dansaţi. Ţi-a plăcut?

Deveni şi mai interesat când o văzu roşind.

— A fost… diferit.

— De formalitatea cadrilului şi a cotilionului?

— Da, şi chiar de energia horelor scoţiene. A fost… Lucy se opri, iar obrajii i se îmbujorară şi mai mult. Întotdeauna am crezut că muzica are o latură matematică datorită abilităţilor pe care le necesită scrierea ei. Totuşi, această… Privirea ei însufleţită şi înfierbântată o întâlni pe a lui, apoi Lucy îşi feri ochii. Această muzică a fost straniu de senzuală.

În acel moment, Robert îşi dori ca Lady Mairi să nu fi fost prezentă. Ar fi vrut ca el şi Lucy să fie în cu totul altă parte, de preferat într-un loc cald şi confortabil, unde puteau fi singuri, pentru a vedea unde ducea acea conversaţie. Abordarea intelectuală şi rece a lui Lucy faţă de toate lucrurile pasionale era naivă şi fascinantă deopotrivă. Robert îşi aminti că la castelul Brodrie îşi spusese în sinea lui că ea aborda viaţa într-un mod raţional, nu emoţional. Acum se părea că avea aceeaşi părere despre muzică – putea fi excitantă, însufleţitoare şi

senzuală.

Era timpul ca Lady Lucy MacMorlan să cunoască toate lucrurile fascinante pe care le oferea pasiunea.

Totuşi, în mod frustrant, nu era momentul potrivit. Încăperea era luminoasă şi plină de oameni. Mairi, probabil simţindu-i dorinţa, se ridică în mod ostentativ în picioare şi bâigui ceva, spunând că trebuia să îi vorbească lui Lady Kenton înainte de cină. Robert o văzu pe Lucy ridicând mâna, parcă pentru a o împiedica pe sora ei să îi lase singuri. Deschise gura, părând pe punctul de a protesta. Dădu să se ridice, vrând să îl abandoneze şi ea.

— Sper, spuse Robert, că nu mă vei lăsa singur, la mila atâtor doamne, Lady Lucy.

— Sunt sigură că te vei descurca admirabil, zise ea. Le poţi ţine la distanţă.

— Exact asta nu vreau să se întâmple, spuse el. Gândeşte-te cât de nepoliticos ar fi din partea mea! S-ar simţi jignite.

Lucy schiţă un zâmbet. După o clipă, se relaxă şi se aşeză înapoi pe scaun.

— Credeam că nu te sfieşti să fii sincer, chiar cu riscul de a jigni.

— Până şi eu trebuie să am o limită la un moment dat, zise Robert. Cred, adăugă el, că nu te simţi confortabil în compania mea. De aceea încerci să fugi de mine.

Ochii li se întâlniră, iar ai ei erau complet lipsiţi de expresie.

— Te asigur că mă simt confortabil cu oricine, spuse ea cu răceală.

— Deci nu am ceva special? Ce devastator! Robert se lăsă pe spate pe perne şi o privi gânditor. Mă gândeam că după ultima noastră întâlnire…

Lucy se îmbujoră şi mai tare şi îşi feri privirea. Brusc, acea faţadă de femeie sofisticată dispăru, iar ea păru îngrozită.

— Îmi pare foarte rău, spuse. Regret profund că ţi-am distrus logodna.

Părea cu adevărat sinceră. Postura ei vulnerabilă,

umerii uşor lăsaţi îi treziră un nepotrivit sentiment de tandreţe. Până în acel moment, ar fi spus că nu conta dacă Lucy regreta sau nu, dacă el o credea sau nu. Era irelevant dacă ei îi părea rău pentru ceea ce făcuse sau dacă el o iertase sau nu. Dar acum, văzându-i vulnerabilitatea, se simţi altfel. Se simţi protector.

Nu îi plăcea prea mult sentimentul acela fiindcă tulbura apele. El nu avea timp de romantism, voia doar o mireasă.

— Nu mai sunt furios, spuse Robert brusc.

Ea făcu ochii mari.

— Ai tot dreptul să fii.

— Poate, zise el, ridicând din umeri şi privind oamenii care se perindau prin salon, încercând să facă orice pentru a evita să o privească din nou pe Lucy şi să simtă acea emoţie stranie.

— Mă gândeam că te-aş putea ajuta, spuse ea, aplecându-se în faţă. Aş putea să scriu nişte scrisori pe care să le foloseşti pentru a curta altă domnişoară…

Ea tăcu. Robert o privea. Lucy încă avea acea expresie rugătoare pe chip care îl făcu să se simtă ca un ticălos, pentru că ştia exact cum îl putea ajuta.

— Probabil ar fi mai bine dacă nu ai face asta, spuse el.

Lucy păru descumpănită.

— Presupun că da. Câtă lipsă de tact din partea mea, rosti ea şi îşi muşcă buza. Ei bine, dacă te pot ajuta cu ceva…

— Te voi anunţa, spuse Robert, zâmbind şi schimbând subiectul. Apropo, Lord Brodrie a fost de-a dreptul iritat când a descoperit că i-a dispărut o cantitate considerabilă din cel mai bun vin de Bordeaux, zise el, ridicând din sprâncene. Am presupus că l-ai consumat tu. Îmi cer iertare dacă sărutul meu te-a împins să bei. Nu este rezultatul pe care mi l-aş fi dorit.

Lucy trăgea de ciucurii argintii ai pernelor, fiind singurul gest care îi trăda stânjeneala.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta? întrebă ea.

— Atât de rău a fost?

Lucy ridică privirea.

— Am băut vinul din pricina şocului, spuse ea.

— Din ce în ce mai rău, spuse Robert. Habar nu aveam că am o tehnică lipsită de tact.

Lucy aruncă o privire speriată în jur.

— Te rog, să nu mai vorbim despre asta! Reputaţia mea…

— Ar avea mai mult de suferit dacă s-ar afla că participi la cursuri de dans oriental şi pictură realistă, spuse Robert. Ce societate interesantă aveţi voi, doamnele intelectuale din Highland! Pot să înţeleg de ce activităţile sunt secrete.

Obrajii lui Lucy se aprinseră, făcând-o să pară tulburată într-un mod adorabil.

— Doamnele din Highland doresc să înveţe şi să îşi lărgească orizontul, spuse ea. Preocupările noastre sunt strict educative.

— Presupun că poate fi un cuvânt pentru a le descrie, zise Robert.

— Ai prejudecăţi, spuse Lucy. Nimeni nu l-a condamnat pe Rubens pentru nudurile pe care le-a pictat. Nimeni nu le reproşează nimic domnilor care frecventează cluburile din Edinburgh pentru preocupările lor. Oamenii se grăbesc să judece.

Robert o studie cu atenţie. Lucy arăta splendid în acea seară – purta altă rochie pudică de debutantă, din mătase albă cu fire din argint, iar părul de un roşcat strălucitor îi era prins discret şi elegant cu ace cu diamante.

— Este un lucru curios, spuse el încet, că pari atât de decentă, Lady Lucy, dar scrii poezii erotice, bei vin şi consideri că muzica şi dansul sunt senzuale. Bună-cuviinţa ta este doar de faţadă?

Acum nu exista nicio îndoială că o provocase. Robert văzu un licăr furios în ochii ei – şi încă ceva diferit. Surprindere. „Panică?”

— *Sunt* cuviincioasă, spuse ea. O lady perfectă. Toată lumea spune acest lucru.

Degetele ei se jucau cu evantaiul. Robert îl auzi trosnind în semn de protest.

— Toată lumea *crede* că eşti cuviincioasă, o corectă el. Desigur, dacă nu cumva te păcăleşti singură şi chiar crezi că nu ai pic de pasiune în tine. Se aplecă spre ea, iar degetele lui îi mângâiară braţul dezgolit, deasupra marginii mănuşii. Robert o simţi înfiorându-se şi zâmbi. Bănuia că Lady Lucy îşi nega propriile dorinţe pasionale, iar el ar fi fost fericit să îi arate ce îşi dorea ea cu adevărat.

Spune-mi, zise Robert, ce ar trebui să aibă bărbatul cu care ai alege să te căsătoreşti?

Lucy păru surprinsă, apoi îşi plecă privirea, ascunzându-şi expresia.

— De ce întrebi? spuse ea.

— Sunt curios, răspunse Robert, văzându-i ezitarea. Fă-mi pe plac. Ai respins mulţi peţitori. De ce?

În ochii lui Lucy se aprinse un licăr straniu, dar apoi se stinse brusc, de parcă ar fi ridicat un zid pentru a-l împiedica să-i citească emoţiile.

— E adevărat că sunt considerată specială, spuse ea. Am fost logodită cândva. Lord MacGillivray a fost idealul meu de gentleman. Nu mă aştept să mă căsătoresc întrucât nu mă aştept să se ridice cineva la standardele lui.

Vorbea de parcă ar mai fi rostit de multe ori acele cuvinte. Robert se întrebă de ce nu o credea. Ceva nu era tocmai adevărat. Nu credea că Lucy minţea, ci mai degrabă că devenise atât de obişnuită cu acele cuvinte, încât începuse ea însăşi să le creadă.

— Idealul? Robert încercă, dar nu reuşi să îşi ascundă scepticismul din glas. Iartă-mă, dar nu am auzit în viaţa mea un lucru atât de stupid. Nu există ideal.

Lucy se încordă. Robert citi uimirea şi totodată confuzia în ochii ei. Era limpede că nimeni nu o contrazisese înainte în privinţa asta.

— Mulţumesc că mi-ai împărtăşit gândurile tale, Lord Methven, spuse ea după o clipă pe un ton tăios. Uitasem cât de grosolan poţi fi.

— Pentru că sunt sincer? întrebă Robert.

— Pentru că eşti nepoliticos şi tăios, îl corectă Lucy. Nu ai maniere elegante sau rafinate.

Robert se amuză.

— Atunci, spuse el, îmi închipui că nu corespund *idealului* tău de soţ perfect.

— Cu siguranţă nu, zise Lucy cu o politeţe zdrobitoare. Eşti mult prea sincer şi vulgar.

— Şi? Doar acestea sunt defectele mele?

Robert ridică din sprâncene, îndemnând-o să spună şi alte indiscreţii. Aşteptă, privind-o pe Lucy captivă între bunele maniere înnăscute şi dorinţa de a-i da o replică usturătoare. Ea muşcă momeala.

— Eşti prea înalt. Şi prea *lat.*

Robert îşi muşcă buza pentru a-şi reprima un zâmbet.

— De acord, spuse el. Sunt înalt şi lat, dar nu pot face mare lucru în această privinţă.

— Nu eşti un intelectual, zise Lucy.

Acum, când începuse să-i enumere defectele, se părea că avea o listă întreagă. Robert fu surprins că se gândise atât de mult la el.

— M-aş mărita doar cu un bărbat cu atribute intelectuale, zise ea. Sobru, academic, mai interesat de lucrurile cerebrale decât de cele fizice. Tu eşti prea viguros.

— Mă subestimezi. În foarte multe privinţe. Poate că nu sunt intelectual, dar citesc. Am citit scrisorile tale de dragoste, spuse Robert. Încă privind-o, începu să recite: Frumuseţe desăvârşită, dincolo de orice imaginaţie, o capcană care ar tenta orice bărbat să îşi dorească…

O auzi pe Lucy icnind. Ea se foi, de parcă vorbele lui o stânjeneau. Cu fiecare respiraţie sacadată, sânii îi urcau şi coborau în decolteul rochiei albe din mătase.

Privind-o, Robert continuă încet:

— Să îţi fur un sărut, să îndrăznesc să te ating, să te gust şi să zăbovesc cu fiecare dulce mângâiere…

Lucy îşi trecu limba peste buza inferioară, ca un gest nervos. Ochii îi ardeau în timp ce ridică privirea spre chipul lui.

— Să muşc şi să ling şi să iau o gură din dulceaţa ta,

recită Robert în şoaptă, ţintuind-o cu privirea. Să mă afund adânc şi să beau până la ultima picătură senzuală…

Lucy scoase un sunet dulce, care îl făcu pe Robert să se încordeze, excitat. Voia să o ducă la etaj, să o dezbrace de acea rochie şi să facă dragoste cu ea.

În încăpere răsună gongul care anunţa cina. Robert o văzu pe Lucy tresărind. Expresia întunecată şi înceţoşată din ochii ei se stinse. Avea buzele uşor întredeschise şi părea derutată şi năucită, lucru care îl făcu să o dorească şi mai mult.

Robert o zări pe Lady durness venind să îl revendice drept însoţitorul ei la masă. El se ridică pentru a o întâmpina politicos, sperând că avea să se poată mişca fără prea mult disconfort.

Lady Durness îşi strecură mâna pe braţul lui, în scobitura cotului.

— Aici nu suntem foarte protocolari, spuse ea, dar voi profita de privilegiul meu de gazdă pentru a te revendica, Lord Methven. Îi strânse braţul pentru a-şi sublinia ideea. Sper, adăugă femeia, întorcându-şi ochii de un gri palid asupra lui Lucy, că pe Lady Lucy nu o va deranja să renunţe la tine.

— Îmi voi da toată silinţa să mă împac cu acest gând, spuse ea cu răceală. Îşi recăpătase cumpătul foarte repede. În ochii ei nu mai era nicio urmă din emoţia pe care Robert o văzuse în urmă cu o clipă. Lucy făcu o reverenţă foarte scurtă, chiar dispreţuitoare. Să te bucuri de cină, Lord Methven.

Pe parcursul cinei, Robert află mai multe lucruri despre activităţile Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland. Pentru o societate secretă, se părea că avea un număr mare de membri foarte indiscreţi. Activităţile variau de la prelegeri academice despre artă şi ştiinţe la preocupări mai puţin cerebrale şi mai mult fizice, precum călăritul, vânătoarea cu şoimi şi asistarea la lupte între bărbaţi dezbrăcaţi. Această ultimă activitate i se spusese că era doar pentru distracţia văduvelor şi a doamnelor căsătorite. Luând în calcul cursul de desen realist, lui

Robert i se părea că multe doamne din Highland păreau dornice să dezbrace bărbaţi în moduri cât mai variate şi excitante. Bănuia că Lady Mairi era prezentă pentru a-i încuraja pe luptătorii dezbrăcaţi, în timp ce lui Lady Lucy probabil accesul îi era interzis de statutul de femeie nemăritată şi de ideile ei stricte despre decenţă.

Înainte de cină, Robert îl plătise discret pe majordom pentru a o aşeza pe Lucy lângă el la masă, dar, când veniră să îşi ocupe locurile, se amuză când îşi dădu seama că fusese dus de nas. În mod evident, Lady Lucy verificase masa şi îşi schimbase locul cu unul mai îndepărtat. Savura mâncarea cu graţie şi cu eleganţă, aşa cum făcea toate celelalte lucruri. Conversa lejer cu oaspeţii din stânga şi din dreapta ei, iar când fu atrasă în conversaţie de unul dintre modelele tinere, îi pară flirtul cu o politeţe exersată, nici prea implicată, nici prea rece. Robert începu să înţeleagă de ce Lucy avea reputaţia de a fi perfectă. În aparenţă, era într-adevăr imaginea întruchipată a bunelor maniere. Se întrebă dacă acesta era motivul pentru care pasiunea ei evada în alte moduri. Probabil era al naibii de plictisitor să fii un model de respectabilitate.

Lucy nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lui Robert, iar el descoperi amuzat că indiferenţa ei îl irita, la fel ca atenţia pe care i-o acorda tânărului şi chipeşului model. Lui nu îi păsase niciodată de o femeie, nu trăise gelozia. Totuşi, această femeie era diferită. Această femeie era a lui, chiar dacă ea nu ştia încă acest lucru şi chiar dacă îl considera cel mai nepotrivit soţ din lume.

Robert intenţionase să vorbească din nou cu Lucy după cină, dar îşi dădu seama că, dacă o aborda în maniera convenţională, cauza lui era lipsită de speranţă. Nu îi era indiferent lui Lucy; şi ea simţea atracţia dintre ei la fel de intens ca el, dar i se împotrivea din motive personale. Din câte îşi dădea Robert seama, Lucy se împotrivea căsătoriei cu orice bărbat, dar mai ales celei cu el. Onoarea lui se revoltă la gândul de a forţa o femeie să se mărite cu el, dar, pentru prima dată în viaţa lui, avea de ales între onoarea proprie şi supravieţuirea clanului său. Robert ştia ce trebuia

să aleagă.

Nu mai zăbovi asupra acelor gânduri şi evită în mod politicos eforturile profesorului de desen de a obţine de la el un comision pentru un portret. Când domnii li se alăturară doamnelor în salon, Robert văzu că Lucy deja pleca. Se întrebă dacă se retrăgea devreme la culcare, dar observă că avea un aer hotărât, de parcă ar fi avut un scop care îi trezi curiozitatea. Robert îi lăsă un avans de câteva minute, apoi o urmări discret după ce părăsi salonul. O zări urcând scările şi ajungând pe unul dintre coridoarele late de la etaj. Când ajunse la primul etaj, ea dispăruse. Apoi o uşă se deschise pe furiş în capătul unui coridor. Curios, Robert aşteptă. O servitoare scoase capul pe uşă, studiind coridorul în ambele direcţii şi, văzându-l, se încruntă. Fără să îi dea şansa de a vorbi, femeia încuviinţă din cap, făcându-i semn să intre în cameră.

— Ai ajuns devreme, se răsti ea. Stăpâna mea încă nu e pregătită. Aşteaptă aici! îi ceru şi încuviinţă iar din cap, indicând o uşă în partea dreaptă.

Robert se simţea de parcă îi turnase cineva o găleată cu apă rece ca gheaţa pe spate. Era de-a dreptul şocat. Lucy aştepta un musafir în camera ei, unul de sex masculin. Nu era de mirare că plecase de la cină atât de grăbită. Era limpede că acea conversaţie cuviincioasă cu chipeşul model fusese oricum numai respectabilă nu. Probabil că stabiliseră o întâlnire.

Robert fu luat prin surprindere de sentimentul de furie care puse stăpânire pe el. În urmă cu nicio săptămână, jurase că avea să se însoare chiar şi cu o femeie uşuratică pentru a salva clanul Methven. Dar nu îşi închipuise nicio clipă că acea femeie uşuratică avea să fie Lady Lucy MacMorlan. La castelul Brodrie, ea îi jurase că era inocentă, iar instinctul lui îi spusese că era adevărat.

Închise ochii pentru o secundă. Cuvintele din scrisorile erotice dansau pe sub pleoapele lui, parcă râzând de el. Bineînţeles că Lady Lucy nu era o inocentă. Cum putea să fie? Încercase să îl păcălească, să îl manipuleze cu farmecul şi cu inteligenţa ei. Avea înşelăciunea în sânge, iar el fusese

un prost când avusese încredere în ea. Servitoarea aştepta ca el să intre, ridicând exasperată din sprâncene.

— Intri când eşti gata, spuse ea.

Mişcându-se în mod automat, Robert intră în camera de garderobă şi o auzi pe servitoare închizând ferm uşa în urma lui. Îşi lipi imediat urechea de panourile din lemn şi auzi dincolo de ele voci înăbuşite, de parcă ar fi fost sub apă.

— Gentlemanul este aici, milady, spuse servitoarea, rostind cuvântul *gentleman* de parcă ar fi fost o insultă vulgară. L-am rugat să aştepte în camera de garderobă.

— Mulţumesc, spuse Lucy, părând la fel de senină ca de obicei.

Fără îndoială, îl aştepta pe acel musafir. Robert simţi cum inima începu să îi bată mai tare.

Se auziră foşnete, apoi din nou vocea servitoarei:

— Nu este un lucru bun, milady. Ştiu că nu este treaba mea să vorbesc, dar trebuie să îmi spun părerea.

— Prostii, Sheena, rosti Lucy, uşor tulburată. Părea agitată. Este un act medical. Lady Kenton recomandă acest lucru, iar ea este o femeie respectabilă.

„Un act medical?” Robert auzise diverse atribute pentru actul sexual, dar act medical nu era printre ele.

— Nu îmi place, spuse servitoarea. Este de-a dreptul grosolan.

— Of, Sheena! Lucy părea indulgentă, iar glasul i se auzea mai vag, de parcă se îndepărtase. Gata cu prostiile! Ajută-mă să mă dezbrac, te rog!

„Să se dezbrace?” Robert întinse mâna spre masă pentru a-şi menţine echilibrul. Lady Lucy MacMorlan se dezbrăca pentru a primi un vizitator de sex masculin în camera ei. Inima i-o luă la goană, la fel şi imaginaţia. Imagini desfrânate cu Lucy întâmpinându-şi amantul complet dezgolită i se învălmăşiră în minte. Imagini cu trupul ei palid între aşternuturi, părul desprins din acele cu diamante revărsându-se peste umerii şi sânii ei. Şi-l închipui pe bărbat în spatele ei…

Robert înjură în barbă.

Servitoarea făcu o ultimă încercare:

— Milady…

— Adu-l înăuntru acum, te rog, spuse scurt Lucy.

O clipă mai târziu, uşa se deschise, iar servitoarea în rochie neagră intră în încăpere. Obrajii îi ardeau de ruşine şi îşi feri privirea.

— Milady spune că poţi intra, zise ea pe un ton iritat, pentru a sublinia faptul că, dacă ar fi fost alegerea ei, Robert ar fi fost alungat de la castel şi probabil din oraş.

El o urmă în camera spaţioasă, cu o fereastră imensă care dădea spre mare. Draperiile groase din catifea erau trase, iar ultimele raze aurii ale soarelui amiezii pătrundeau prin fereastră, revărsându-se peste femeia care stătea întinsă pe bancheta lată din catifea din centrul bovindoului, expunându-şi pielea roz şi strălucitoare.

Pentru o clipă, Robert avu impresia că păşise direct în propria fantezie.

Lucy era întinsă pe burtă, cu capul întors într-o parte şi cu ochii închişi, de parcă ar fi dormit. O pătură o acoperea de la talie în jos, dar spatele îi era dezgolit. Era arcuit în acelaşi mod elegant precum fereastra bovindoului. Linia gâtului era delicată pe perna de catifea, vulnerabilă şi ispititoare. Robert voia să îşi plimbe degetele pe scobitura tandră a spatelui ei şi buzele pe umerii rotunzi. Simţi cum i se uscă gâtul. Mintea îi era o învălmăşeală de gânduri şi de imagini. Forma fundului şi a picioarelor ei lungi se distingea sub pătura de mătase. Lucy ţinea braţele suple şi palide pe lângă corp. Nu deschise ochii, nici nu i se adresă. Robert se întrebă dacă ea aştepta ca el să înceapă pur şi simplu să facă dragoste cu ea. Apoi servitoarea vorbi:

— Ei bine, spuse ea, nu ai de gând să începi masajul? Stăpâna mea poate răci stând acolo în timp ce tu pierzi timpul.

În acel moment, Robert observă flaconul cu ulei de pe masa de lângă banchetă. Mirosul vag şi dulceag de lavandă îi gâdilă nasul. Văzu prosopul împăturit pe spătarul de lemn al unui scaun şi fu învăluit de un sentiment de uşurare.

Fusese confundat cu un maseur. Probabil că aceasta

era altă activitate a doamnelor din Highland.

— Deci? insistă servitoarea.

Un gentleman i-ar fi explicat că se produsese o încurcătură. Un gentleman şi-ar fi cerut scuze şi s-ar fi retras.

Dar Robert făcu un pas în faţă.

Capitolul 8

Lucy intenţionase să îl întâmpine politicos şi cu răceală pe maseur, dar în ultima clipă fu paralizată de timiditate. Îl auzi înaintând încet către ea, odată cu foşnetul dezaprobator al poalelor rochiei Sheenei, care îl însoţea. Servitoarea îi fusese alături încă de când terminase şcoala. Era extraordinar de protectoare şi de conservatoare. Sheena considera sugestia lui Lady Kenton de a apela la un maseur de-a dreptul scandaloasă. Acum, când era prea târziu, Lucy tindea să îi dea dreptate.

Stând întinsă pe bancheta din catifea, conştientă de aerul rece care îi mângâia umerii goi şi spatele, convinsă că bărbatul o privea, Lucy se simţea mult prea expusă. Lady Kenton spusese că Anton era un profesionist şi, în plus, că nu îl interesau femeile, dar, chiar şi aşa, lui Lucy situaţia i se părea stânjenitoare. Se gândi ca în două secunde să îşi ia halatul, să se ridice şi să îi ceară maseurului să plece fără să îi dea vreo explicaţie. „Două secunde, una…”

El o atinse. Mâinile îi erau calde, nu reci, aşa cum îşi închipuise. Începură să coboare de pe gât pe umeri şi omoplaţi. Lucy simţi mireasma lavandei din uleiul pe care îl pregătise Sheena mai devreme, dar pe pielea lui sau pe a ei se încălzise şi mirosea şi a alte ierburi, cu arome dulci şi ameţitoare. Lucy simţi o uimitoare stare de bine. Începu să se relaxeze. Mâinile lui i se plimbară din nou pe spate, coborând spre zona lombară. Muşchii încordaţi începură să se destindă în timp ce el stabili un ritm, masându-i gâtul, apoi coborând pe spate şi urcând din nou – un ritm

liniştitor, care o făcu pe Lucy să piardă noţiunea timpului şi să fie conştientă doar de senzaţiile plăcute.

— Este foarte bine, spuse ea, ţinând ochii închişi în timp ce mâinile lui se plimbau pe trupul ei.

Durerea ei începu să se transforme în plăcere. Glasul i se păru chiar şi ei uşor amorţit. Tresări când Sheena interveni brusc, din apropiere. Probabil că servitoarea simţise relaxarea din vocea ei, pentru că spuse:

— Este *act medical,* milady. Aţi uitat? Apoi se întoarse spre maseur: Pe stăpâna mea o deranjează umărul stâng din pricina scrisului.

— Şi spatele, bâigui Lucy. Mă doare.

Maseurul schimbă poziţia, iar degetele lui începură să frământe mai tare umărul lui Lucy. Pentru o clipă, avu o senzaţie de plăcere amestecată cu durere şi aproape că fu tentată să îl oprească. Totuşi, durerea persistentă care o chinuise începea deja să se domolească sub mâinile lui abile. Lucy oftă uşurată şi îl auzi râzând încet.

— Mai bine? întrebă el în şoaptă.

— Oh, da! Mulţumesc.

O auzi pe Sheena bâiguind ceva dezaprobator, dar nu îi pasă. Masajul continuă, alternând între o intensitate mai mare în zona umerilor, pe care ea îi mişca încântată, şi una mai blândă pe spate şi pe talie. Mâinile lui alunecară uşor, atingându-i în treacăt sânii. Lucy încremeni, cu răsuflarea întretăiată. El o făcu din nou. De data aceasta, ea îşi simţi corpul agăţându-se cu lăcomie de acea senzaţie, iar când se întâmplă din nou, se simţi învăluită de o căldură dulce şi moleşitoare, trezindu-i dorinţe ascunse.

Lucy fu coruptă. Acesta trebuia să fie un proces terapeutic. Îşi dădu seama, şocată, că voia să dea pătura la o parte şi să simtă atingerea maseurului pe tot corpul. Mâinile lui îi atinseră din nou uşor sânii, iar Lucy aproape că gemu. Sfârcurile i se întăriră pe catifeaua uşor aspră a banchetei, iar ei i se păru că era o senzaţie foarte excitantă. De fapt, corpul ei părea să se trezească la viaţă într-un mod pe care nu îl mai experimentase înainte. Pielea îi era incredibil de sensibilă. Lucy trăise întotdeauna în

mintea ei, gândurile şi ideile luptându-se pentru control. Niciodată nu fusese cu adevărat conştientă de corpul fizic, cu excepţia acelor momente în care simţise durere: când căzuse de pe cal sau când o duruse umărul. Însă acum era concentrată pe ceea ce simţea, nu pe ceea ce gândea. Se gândea numai la modul în care corpul ei reacţiona la atingerea lui, implorându-l să îi ofere mai mult.

Sheena îi trase pătura mai sus, peste talie. Lucy deveni imediat conştientă că începuse să se foiască sub mâinile maseurului, lăsându-se în voia senzaţiilor, şi încercă să îşi domolească trupul.

Era prea târziu. Nu putea scăpa de senzaţiile captive înăuntrul ei, abia aşteptând să izbucnească de plăcere.

Se auzi o bătaie în uşă. Mâinile maseurului se opriră o clipă, apoi îşi reluară mişcările lente. Mai degrabă pierderea atingerii lui decât bătaia în uşă o smulse pe Lucy din coconul de plăcere. Deschise ochii. Sheena se duse la uşă. Părea să se certe cu cineva şi clătina ferm din cap. Apoi îi făcu semn nou-venitului să intre în cameră, după care veni grăbită lângă banchetă.

— Milady! Tonul ei o trezi pe Lucy mai repede decât o găleată cu apă rece ca gheaţa. Aici este un gentleman care spune că a fost trimis de naşa dumneavoastră. Pretinde că este maseurul. În acest caz, continuă Sheena, întorcându-se şi arătând spre Robert, el cine este?

Lucy se ridică în capul oaselor, luând pătura şi acoperindu-se cu ea, şi dădu nas în nas cu Robert Methven.

Pentru o clipă, nu îi veni să creadă că el era acolo. Era imposibil ca el să fie bărbatul care o atinsese atât de intim în urmă cu câteva secunde. Totuşi, din moment ce nu mai era nimeni în încăpere, el trebuia să fi fost.

Robert luă micul prosop pe care Sheena îl pusese pe spătarul scaunului şi îşi şterse mâinile. Nu părea deloc surprins sau deranjat de faptul că fusese prins dându-se drept maseur.

— Ce naiba faci aici? întrebă Lucy pe un ton piţigăiat şi furios.

Se simţea în dezavantaj, având în vedere că doar

pătura îi acoperea trupul gol. Fu din nou foarte conştientă de corpul ei, dar de data aceasta nu într-un mod plăcut.

— Servitoarea ta m-a confundat, spuse Methven.

— Mi-am dat şi eu seama de asta, izbucni Lucy. Misterul este de ce nu i-ai spus.

El zâmbi răutăcios.

— Nu sunt sigur că este un mister, cel puţin nu pentru un gentleman.

O studie din cap până în picioare, asigurându-se că vorbele îi fură înţelese. Lucy simţi un nou val de căldură punând stăpânire pe ea.

— Te ajutam să scapi de durerea de umăr şi de spate, adăugă el. Şi, ca să mă flatez, mă descurcam destul de bine. Am puţină experienţă în domeniu, având în vedere că am fost învăţat arta masajului în călătoriile mele…

Lucy îl întrerupse cu un gest exasperat din mână, iar el se supuse şi tăcu, deşi ochii lui albaştri încă erau amuzaţi.

— Te rog să îi ceri maseurului lui Lady Kenton să plece, Sheena, spuse Lucy. Începea să o doară capul. Ar fi vrut să îşi maseze tâmplele cu degetele, dar asta însemna să dea drumul păturii. Se întoarse spre Methven. Tu, domnule… Şi tu vei pleca. Acest comportament scandalos… Se opri când îşi dădu seama că îi tremura vocea.

— Eşti supărată, spuse Robert Methven.

— Nu sunt supărată! se răsti Lucy. Sunt furioasă!

Minţea. *Era* supărată, tulburată, şocată. Dar ce o deranja cel mai mult era amintirea mâinilor lui atingând-o şi modul în care trupul ei vibrase sub atingerea lui. Poate că… Nu, cu siguranţă nimeni nu ar fi trebuit să se simtă aşa de excitat în timpul unui masaj. Era un act medical. Toată lumea îi spusese acest lucru, dar ea uitase şi, în schimb, se comportase necuviincios. Toate simţurile ei erau în alertă, corpul încă o durea din pricina dorinţei nesatisfăcute şi părea incapabilă să scape de acele senzaţii. Aşteptă ca Methven să îşi ceară scuze pentru comportamentul scandalos, dar nu o făcu. Lucy se încruntă la el.

— Ce mai aştepţi? spuse ea. Ţi-am cerut să pleci. Te

rog!

Nu se simţea capabilă să mai dea vreodată ochii cu el. Sărutul din biblioteca de la castelul Brodrie fusese destul de grav din punctul ei de vedere, inexplicabil, contrar firii sale. De data aceasta, era cu totul alt lucru.

Methven merse alene la fereastră, iar pe Lucy o înfurie acest lucru. El deţinea complet controlul, în timp ce ea stătea încremenită pe banchetă, simţindu-se ruşinată. Era nedrept, rolurile ar fi trebuit să fie inversate, având în vedere că el comisese o gafă atât de şocantă.

— Aş vrea să îţi fac pe plac, spuse Robert încet, dar cred că ar trebui să discutăm despre efectele produse reputaţiei tale de acest incident.

— Nu te-ai gândi la efectele asupra reputaţiei mele când ai decis să te dai drept maseurul naşei mele, spuse Lucy.

Urmă un moment de tăcere straniu.

— De fapt, spuse blând Methven, m-am gândit întocmai la compromiterea reputaţiei tale. Soarta mi-a oferit o şansă, iar eu… Ridică din umeri. Am profitat de ea.

Lucy îşi simţi inima tresărind din pricina şocului.

Methven intenţionase să o compromită. O făcuse în mod deliberat.

Un sentiment înfiorător de teamă se strecură în pieptul ei, împiedicând-o să respire. Era şocată şi, brusc, speriată şi disperată.

— Nu înţeleg, spuse ea încet.

— Eu cred că înţelegi, zise Methven. Ea îi întâlni ochii aspri şi nemiloşi şi fu izbită de încă un val de şoc. Senzaţia de panică din piept se intensifică.

— Este modul tău de a te răzbuna pentru scrisori? întrebă Lucy, încercând să îşi păstreze calmul, dar vocea tremurândă o dădu de gol. Ai făcut intenţionat acest lucru ca să mă distrugi?

Pentru o clipă, Robert păru surprins.

— Nici măcar eu nu sunt atât de diabolic, spuse el, privind-o.

Lucy nu îi putea descifra expresia feţei, iar acest lucru

o nelinişti şi mai mult. Se simţea pierdută.

— Din moment ce ai nevoie de lămuriri, spuse Methven, recunosc că ţi-am compromis reputaţia prin comportamentul meu scandalos din această seară. Prin urmare, consider că este o mare onoare să îţi cer să te căsătoreşti cu mine.

Lucy nu fusese niciodată goală când primise o cerere în căsătorie. Nici nu îşi imaginase vreodată că avea să ajungă în această postură. Pur şi simplu nu era posibil. Ea era prea cuviincioasă, era perfectă. Cu toate acestea, iat-o acoperită doar de o pătură, purtând doar pantalonaşi, păcălită să se mărite cu marchizul de Methven.

Lucy nu putea să se căsătorească cu el, era exclus. Nu se putea căsători cu nimeni. Şi, fără îndoială, nu avea să nască vreodată moştenitori pentru vreun bărbat.

Ideea o îngrozea.

Nici nu putea să îşi dezvăluie motivele, nu dacă voia să păstreze secretele lui Alice, să păstreze trecutul secret.

Încercă să se concentreze, să îşi domolească gândurile învălmăşite.

— Cred, spuse ea, că eşti un ticălos dacă profiţi în felul acesta de mine.

Robert făcu o plecăciune.

— Cred, rosti el, că ai dreptate.

— Un bărbat fără onoare! adăugă ea furioasă.

Robert păru jignit.

— Asta e puţin cam dur.

— Poate că eşti obişnuit să te căsătoreşti cu persoane pe care abia le cunoşti, dar nu este şi obiceiul meu.

De data aceasta, el avu îndrăzneala să râdă.

— *Touché,* spuse Robert. Nu o cunoşteam prea bine pe domnişoara Brodrie, dar noi doi… Gesticulă spre banchetă şi spre silueta ei pe jumătate dezgolită. Credeam că ne descurcăm destul de bine pentru a ne cunoaşte.

Conversaţia nu decurgea deloc în direcţia în care intenţionase Lucy. Se simţea stânjenită, tulburată şi complet depăşită de situaţie.

— Nu mă pot concentra când sunt îmbrăcată atât de

sumar! izbucni ea. Încercă să se ridice în picioare, înfăşurându-se în pătură şi aproape scăpând-o din pricina mâinilor care îi tremurau. Dacă te retragi ca să mă pot îmbrăca, spuse ea, putem vorbi apoi.

— Desigur, spuse Methven. Arăţi încântător şi nu am nicio obiecţie referitoare la stilul tău vestimentar, dar dacă insişti… îţi alunecă pătura, adăugă el.

Lucy ţipă furioasă, îşi strânse pătura mai bine şi alergă în camera de garderobă, unde o aştepta Sheena. Se gândea că servitoarea avea să înceapă să o certe, să îi spună că o avertizase că masajul era o treabă periculoasă şi că nu ar fi trebuit să facă asta. Nu era sigură că putea suporta faptul că Sheena avusese dreptate.

— V-am spus… începu servitoarea.

— Ştiu! o întrerupse Lucy.

Sheena îşi ţuguie buzele. Fără să mai spună vreun cuvânt, îi dădu lui Lucy mai întâi cămăşuţa şi apoi corsetul. Lucy se înfioră când hainele îi atinseră pielea dezgolită. Îi era frig. Mâinile îi tremurau uşor în timp ce încerca să o ajute pe Sheena să încheie nasturii corsajului rochiei albastre. Îşi dădu seama că trebuia să se îmbrace mai repede pentru a simţi că îşi recăpăta controlul. Era straniu că acum, când purta o rochie respectabilă, se simţea mai necuviincioasă decât mai devreme, când purtase doar pantalonaşi.

— Pot să garantez că nu s-a întâmplat nimic indecent, milady, spuse Sheena.

— Nu cred că poţi, zise Lucy deznădăjduită.

Era conştientă de faptul că mărturia servitoarei nu ar fi contat în eventualitatea unui scandal. Reputaţia ei era compromisă, iar singura modalitate de a se salva era să se mărite cu Robert Methven.

„Căsătorie”.

Se simţea prizonieră şi îi era teamă. Marchizul de Methven pierduse o mireasă şi acum voia alta. O alesese pe ea şi de aceea o compromisese.

Lucy tremura. După ce murise Alice, îngropase adânc toate gândurile despre iubire şi căsătorie. Viitorul i se

schimbase odată cu moartea surorii ei. Regretul, ruşinea şi amărăciunea pierderii lui Alice apăsau în fiecare zi pe umerii ei. Nu îşi putea închipui o viaţă cu un soţ şi o familie. Nu îşi dorea acest lucru, îi era prea teamă. Nu se putea culca vreodată cu un bărbat, nu îi putea oferi un moştenitor şi era nedrept să se mărite cu cineva în aceste circumstanţe.

Înăuntrul ei nu era nimic altceva în afară de întuneric rece şi pustiu.

Sheena îi prinse părul cu o panglică simplă.

— Nu vă puteţi căsători cu el, milady, spuse ea. Este imposibil…

— Ştiu! izbucni Lucy.

Nu erau prea multe de spus sau de făcut pentru a amâna confruntarea cu Robert Methven. Trecuse deja o jumătate de oră, iar ea bănuia că, dacă nu ieşea în curând din camera de garderobă, Methven avea să intre în încăpere pentru a se asigura că ea nu fugise pe fereastră.

Sheena termină de legat panglica. Lucy se privi în oglindă. Arăta la fel ca întotdeauna, perfect echilibrată şi elegantă. Imaginea ei senină nu trăda faptul că stomacul i se învolbura şi că se simţea înfrigurată şi bolnavă.

Methven stătea acolo unde îl lăsase, cu mâinile în buzunarele jachetei, privind spre golful care se întindea dincolo de fereastra bovindoului. Era încruntat şi avea un aer intimidant. Teama rece îşi întinse ghearele spre inima lui Lucy. Methven era nepotrivit pentru ea în toate privinţele, fiind mult prea puternic şi hotărât. Era convinsă că marchizul de Methven nu s-ar mulţumi niciodată cu o căsnicie de convenienţă. În mod sigur îşi dorea un moştenitor pentru proprietăţile pe care era decis să le salveze. Lucy trebuia să găsească o cale de ieşire din această situaţie, deşi nu ştia cum putea să facă acest lucru şi să rămână cu reputaţia intactă.

Când el o văzu, merse lângă ea şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Arăţi minunat, spuse el. Deşi preferam pătura.

Lucy îşi retrase mâinile şi se îndepărtă de el.

Atingerea lui deja o deruta, distrăgându-i atenţia de la tentativa de a-şi ordona gândurile în mod logic. Prezenţa lui o făcea să se simtă ameţită şi înfierbântată. Până să revină Robert în viaţa ei, nu îşi închipuise că avea să simtă vreodată pasiune sau dorinţă. El o făcea să le simtă pe ambele, dar teama dinăuntrul ei era mai puternică.

— Căsătoria este o afacere, Lord Methven, spuse ea, luptându-se să îşi recapete cumpătul, netezindu-şi faldurile rochiei în timp ce se aşează. Să discutăm despre afaceri.

În ochii lui se aprinse un licăr de amuzament.

— Cât de practică eşti, Lady Lucy! spuse Robert. Chiar te rog, să începem.

Se aşează pe scaunul din faţa ei, îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă gleznele, apoi aşteptă ca Lucy să continue.

— Ai venit la Durness cu intenţia clară de a mă compromite? întrebă ea pe un ton poruncitor.

Robert îşi înclină uşor capul.

— Am venit să te cer în căsătorie.

— Atunci de ce nu ai făcut-o într-o manieră onorabilă? întrebă Lucy, apoi trase adânc aer în piept şi încercă să se calmeze.

Nu era uşor, mai ales sub privirea lui perspicace – bărbatul părea să vadă direct în sufletul ei.

— M-ai fi refuzat, spuse el, fără să ezite.

Avea dreptate, l-ar fi refuzat şi nu putea să nege acest lucru. Nu vorbi imediat, astfel că Robert îşi întinse mâinile într-un gest implorator.

— Iartă-mă, spuse el, dar nu am avut de ales decât să îţi forţez mâna.

— Nu te iert, spuse Lucy, iar glasul i se stinse. Fu şocată de dezamăgirea pe care o simţea. Este şantaj, adăugă ea. Nu ai pic de onoare.

— Loialitatea mea, o corectă el ferm, este faţă de clanul meu. Clanul trebuie să fie prioritatea mea.

Urmă un moment de tăcere. Methven nu invocă nicio scuză, nu încercă să îşi justifice acţiunile.

Lucy îşi apăsă tâmplele cu degetele. O durea capul. Voia să îl refuze pe loc, să îi spună că nu avea de gând să

se mărite vreodată cu el, că nici nu încăpea vorbă în această privinţă. Problema era că se îndoia că Methven avea să accepte un refuz direct. Probabil ar fi vrut să ştie de ce era pregătită să îşi sacrifice reputaţia în loc să se mărite cu el.

Lucy era captivă. Trebuia să îl convingă să o elibereze din capcană. Habar nu avea cum să facă acest lucru, dar era singura ei speranţă. Ridică privirea. Methven părea atât de neînduplecat, încât Lucy aproape că îşi pierdu curajul, dar îşi înfipse unghiile în palme şi se forţă să se calmeze.

— Am înţeles că opţiunile legate de alegerea soţiei ţi-au fost limitate de termenii moştenirii tale, milord, spuse ea. În ce fel s-a schimbat acest lucru?

— S-a schimbat doar în sensul în care tu eşti o soţie eligibilă, răspunse Methven, afişând brusc acel zâmbet cald, care o lua întotdeauna prin surprindere. Cunoşti arborele genealogic al familiei tale?

— Nu detaliat, răspunse Lucy. Ai o copie disponibilă?

— Mă tem că nu, zise Methven. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Am avut cei mai buni avocaţi din Edinburgh pentru această problemă.

Bineînţeles că avusese cei mai buni avocaţi. Era imposibil să facă o greşeală fundamentală într-o chestiune atât de importantă. Lucy îşi muşcă buza. Evident că nu aceasta era calea de scăpare.

— Nu ştiam că eram pe lista ta de posibile soţii, spuse ea cu răceală.

„Undeva spre sfârşitul listei dacă Dulcibella Brodrie era la începutul ei”.

Gândul acela o irită şi mai mult. Era irelevant. Mai rău decât atât, era stupid. Nu ştia de ce, dar îi păsa. Era prea mândră pentru a fi pe o listă mai jos decât Dulcibella.

Zâmbetul lui Methven se lărgi, de parcă bărbatul îi aflase sentimentele contrare.

— Nici eu, spuse el. Altfel, poţi fi sigură că te-aş fi abordat înainte de a-i face propunerea domnişoarei Brodrie.

Lucy ridică brusc privirea. El o privea amuzat, dar în ochii lui albaştri era o căldură care îi făcu sângele să

gonească prin vene. Îşi drese glasul şi încercă să se concentreze. Lucrurile mergeau în direcţia greşită dacă intenţiona să îl refuze.

— Nu mă pot căsători cu tine, zise Lucy. Cuvintele ieşiră mai directe decât intenţionase, dar se simţi uşurată că spusese adevărul. Va trebui să îţi găseşti altă soţie.

Brusc, Robert o privi cu asprime. Amuzamentul încă se citea în expresia lui, dar acum avea un aer nemilos, hotărât.

— Mă refuzi, zise el, iar un zâmbet diabolic i se aşternu pe buze. Recunosc, nu am crezut că o vei face. Se aplecă înainte şi îşi sprijini braţele pe genunchi, fără să îşi ia privirea de la chipul ei. Am presupus că, din moment ce erai aproape goală şi mi-ai permis o intimitate şocantă cu trupul tău, vei vedea necesitatea unei logodne urgente.

Lucy se concentră din răsputeri să blocheze cuvintele *goală, intimitate şocantă* şi *trup,* mai ales în aceeaşi propoziţie. Un val de căldură se înălţă în stomacul ei, aprinzându-i sângele în vene. Clipi rapid. Trebuia să se concentreze pe argumentele raţionale, nu pe reacţia ei fizică faţă de Methven, care nu o ajuta deloc.

— Nu doresc să mă căsătoresc, spuse ea, şi este greşit din partea ta să încerci să mă şantajezi ca să accept.

Trebuia să se concentreze pe singurul lucru important, pentru că, atunci când privea în ochii lui, avea tendinţa de a-şi pierde şi ultima fărâmă de raţiune.

— Sunt conştient că e greşit să apelez la şantaj, spuse el calm. Totuşi, dacă vorbim de fărădelegi, a fost greşit din partea ta să scrii scrisorile care mi-au furat mireasa. Aceasta este compensaţia, o mireasă pentru altă mireasă.

Methven se lăsă iar pe spătarul scaunului, aşteptând răspunsul ei în mod politicos.

Lucy se strădui să răspundă.

— Recunosc că am fost parţial responsabilă pentru fuga fratelui meu cu domnişoara Brodrie, spuse ea, dar nu mă pot căsători cu tine pentru a remedia situaţia. Va trebui să îţi găseşti altă soţie. Trase aer în piept, întrucât ajunse la argumentul cel mai important al refuzului. Nu ar fi galant

din partea ta să faci public modul în care am fost compromisă în această seară. Niciun gentleman nu ar distruge reputaţia unei lady în mod deliberat pentru beneficiul personal. Aşadar… Lucy se forţă să îl privească în ochi. Pot doar să te implor să îmi accepţi refuzul şi să nu mai vorbim despre acest lucru.

Urmă un moment lung de tăcere apăsătoare. Afară se lăsa seara peste întinderea mării. Umbrele din încăpere o împiedicau să îi citească expresia lui Robert Methven. Se simţea agitată, dar se forţă să rămână aşezată şi să aştepte răspunsul lui.

Methven se ridică brusc în picioare şi merse spre fereastra care dădea spre golf, dar apoi se întoarse spre ea şi o privi de parcă ar fi fost un mister pe care încerca să îl dezlege. Ultima rază de lumină a zilei îi căzu pe chip, iar Lucy putu să îi citească gândurile în ochii albaştri. Era amuzat de refuzul ei neclintit de a ceda în faţa şantajului. Îi admira curajul, dar, în acelaşi timp, îi blestema încăpăţânarea. Totodată, ea simţi frustrare în postura lui.

— Dacă nu îndeplinesc termenii tratatului din secolul al XV-lea, spuse el, vărul tău, Wilfred Cardross, pune mâna pe jumătate din proprietăţile mele. Tu ştii acest lucru.

Ochii li se întâlniră, iar inima lui Lucy tresări din pricina a ceea ce văzu.

— Nu îţi face iluzii, continuă Methven. Pentru mine este mai important decât orice să păstrez pământurile strămoşilor mei, Lady Lucy. Eu protejez ceea ce este al meu.

Un fior rece o străbătu, iar în minte îi răsunară cuvintele lui Lady Kenton: „Un erou venit direct de pe câmpul de luptă…”

Robert Methven avea să lupte pentru ceea ce îşi dorea şi pentru a-şi proteja clanul. Lucy nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de hotărât şi de neclintit. Îşi feri privirea de ochii lui arzători.

— Tu eşti singura mea şansă, spuse el direct. Nu există altcineva cu care să mă pot căsători.

Inima lui Lucy tresări din pricina şocului. Nu se

aşteptase la acest lucru. Ridică brusc privirea.

— Trebuie să existe! Fără îndoială – aruncă o mână în aer –, dacă eu sunt eligibilă, la fel trebuie să fie Mairi sau Christina…

Ceva în expresia lui o făcu să tacă.

— Din diverse motive, ele nu sunt eligibile. Glasul lui încă era blând. Doar tu eşti, Lucy.

Era prima dată când îi spunea pe nume. Intimitatea dintre ei o făcu să se înfioare. La fel gândul că era singura care îl putea ajuta, pentru că acest lucru însemna că Methven avea să fie şi mai hotărât să se însoare cu ea. Îşi frecă braţele dezgolite pentru a se încălzi, apoi se întinse după şalul de pe canapea. Serile de mai încă erau răcoroase şi nu avusese timp să aprindă focul.

Methven veni lângă ea, se aplecă şi îşi puse mâinile pe braţele scaunului ei, ţinând-o captivă. Îi studie chipul cu ochi pătrunzători. Nu o atinse, dar ea era foarte conştientă şi intimidată de prezenţa lui, aproape copleşită de masculinitatea pură pe care o emana. Îi făcu inima să bată cu putere şi corpul să îi clocotească.

— Nu îţi pot da drumul, Lucy, spuse el. Sigur înţelegi acest lucru, nu? Dar aş prefera să te conving să te alături cauzei mele decât să le spun tuturor de căderea ta în dizgraţie şi să te forţez să mergi la altar.

Lucy se ridică pentru a recăpăta măcar parţial controlul. Dar fu o greşeală, întrucât gestul o aduse mai aproape de el în loc să îi îndepărteze. În aceste circumstanţe, Methven părea chiar mai masculin într-un mod foarte deranjant.

— Te rog, Lucy, ajută-mă! zise el, iar în ochi i se citiră pasiunea şi rugămintea.

Lucy se gândi că, dacă Wilfred ar fi pus mâna pe pământurile Methven, mulţi bărbaţi, femei şi copii ar fi fost condamnaţi la sărăcie şi foamete. Închise ochii parcă pentru a-şi alunga imaginile din minte, dar nu reuşi să scape de ele.

— Nu pot, zise neputincioasă. Sincer. Aş vrea să pot, dar… Glasul i se stinse.

Robert era atât de aproape! Făcu încă un pas spre ea, până când trupurile li se atinseră. Lucy tremura, încremenită în loc; ridică ochii spre el. Chipul lui era neînduplecat, umbrele înăsprindu-i expresia. Lucy simţi o dorinţă bruscă de a ridica mâna şi de a-şi trece degetele peste obrazul şi bărbia lui, pentru a simţi trăsăturile aspre. Reacţia ei intensă la apropierea lui o izbi ca un val violent şi avu senzaţia că rămase fără suflare sub greutatea lui. Brusc, gura i se uscă, iar pulsul îi zvâcni în gât.

— Ajută-mă! repetă Robert, iar respiraţia lui îi mângâie obrazul.

Buzele lui erau la doar câţiva centimetri de gura ei.

Un fior straniu o străbătu. Deschise gura pentru a-i spune că nu putea să îl ajute, dar cuvintele nu ieşiră. Robert ridică mâna şi îi dădu o şuviţă de păr de pe obraz. O sărută în colţul gurii. Genunchii îi tremurau, iar degetele de la picioare i se încordară în pantofi.

Buzele lui trecură uşor peste ale ei. Lucy avea să se topească în curând dacă el nu o săruta şi avea să explodeze dacă o făcea. Apoi Methven puse stăpânire pe gura ei, iar acela fu ultimul ei gând clipe îndelungate.

Capitolul 9

Robert tânjise să o sărute pe Lucy din clipa în care terminase masajul, iar ea deschisese ochii atât de înceţoşaţi de plăcere şi îl privise confuză, cu o dorinţă inocentă. Aşteptase acest moment. Nu crezuse că avea să vină vreodată, dar iată că venise. Trebuia să aibă grijă să nu îl irosească; dacă nu o convingea pe Lucy MacMorlan să fie soţia lui după acest sărut, nu mai exista speranţă pentru el.

Lucy avea ochii închişi şi genele odihnindu-se pe obrajii ei perfecţi. Robert o sărută din nou cu blândeţe, înfrânându-şi dorinţele. Îşi dădu seama că încă era ceva nou pentru ea, o revelaţie, şi voia să îi arate cât de minunat

putea să fie. Când o sărutase în biblioteca de la castelul Brodrie, se întrebase dacă Lucy mai sărutase vreodată pe cineva în afară de el. Ezitarea şi lipsa ei de experienţă sugerau că nu. Era evident că logodna ei fusese complet lipsită de pasiune, iar ea nu ştia ce era senzualitatea.

La Brodrie, îi dăduse să guste pasiunea. Acum era timpul să o trezească înăuntrul ei, să o trezească pe Lucy. Trupul lui, deja excitat, se încordă şi mai tare la acel gând, dar îşi ignoră dorinţele şi se concentră asupra ei.

Buzele lui se mişcau cu blândeţe peste ale ei, depărtându-le uşor, până când respiraţiile li se uniră. Ezitantă, Lucy se supuse. Limba lui se plimbă peste buza ei inferioară, apoi o atinse pe a ei, iar Lucy suspină de plăcere.

— Te-aş putea convinge, şopti el. Nu trebuie să fim certaţi.

Lucy deschise ochii. Erau de culoarea cerului verii scoţiene şi al miezului nopţii, un albastru intens, dar uşor moleşit. Lucy părea năucită, pierdută într-o lume deloc familiară. Robert simţi o dorinţă atât de vie, încât aproape că gemu. Dar nu era doar dorinţă carnală. Era un cuvânt mult prea nepotrivit pentru ceea ce simţea, nu descria nici emoţiile lui, nici expresia de pe chipul ei. Buzele ei se întredeschiseră. Robert cedă în faţa tentaţiei şi o sărută pentru a treia oară, de data aceasta intens şi îndelung.

Lucy icni, şocată de intimitatea sărutului. Dar deja se deschidea pentru el, oferindu-i gura ei, limbile lor unindu-se, corpul ei relaxându-se şi predându-se instinctiv. Robert se abţinu cu greu să nu o ia în braţe, să nu o ducă la banchetă şi să nu o dezbrace de rochie pentru a o expune din nou privirii şi atingerii lui. În schimb, o sărută pe gât şi îi simţi corpul cutremurându-se. Lucy era atât de receptivă! Şi habar nu avea de pasiunea captivă înăuntrul ei. Sau poate că începea să bănuiască.

Robert nu avea nici cea mai mică intenţie să o seducă. Ar fi fost de-a dreptul o ticăloşie din partea lui să o seducă acum, când lucrurile nu stăteau tocmai bine între ei. Dar voia să îi arate cât de potriviţi erau din punct de vedere

fizic. Acest lucru putea să o convingă să se răzgândească şi să îi accepte cererea în căsătorie. Îi putea oferi plăcere, îi putea descătuşa sentimentele.

Oh, da, şi lui i-ar fi făcut plăcere! Nu era atât de ipocrit încât să pretindă că tot ce făcea era doar în avantajul ei.

Îşi coborî buzele pe marginea dantelată a corsajului. Dantela era delicată, dar pielea ei era şi mai fină. Lucy scoase un sunet gutural, care trezi tot ce era primitiv şi posesiv în Robert. El ridică mâna şi îi mângâie uşor sânul. Ea se înfioră şi se împinse uşor spre el, căutându-i trupul. Era dorinţă pură şi naivă, mai mult decât şi-ar fi închipuit Robert. El îi trasă uşor forma sânului, apoi îşi trecu degetul peste sfârc prin muselina subţire a rochiei. Simţea tensiunea acumulându-se în corpul ei, până când Lucy scoase un sunet pasional, iar el o sărută din nou, mai aspru de data aceasta. Ea se supuse, gustându-l mai dornică, trăgându-i capul spre ea, limbile lor împletindu-se.

Era prea mult, prea periculos fără consimţământul ei în privinţa căsătoriei. Încă un sărut, iar el avea să îi smulgă rochia de pe umeri pentru a-i săruta sânii.

Se desprinse din sărut şi se îndepărtă de ea. Amândoi gâfâiau. Buzele ei erau roşii, umflate, umede şi întredeschise. Sfârcurile ei împungeau materialul subţire al rochiei. Lucy părea răvăşită şi depravată, iar erecţia lui Robert deveni aproape insuportabilă.

— Eşti sigură că nu aş fi un soţ bun? întrebă el.

Tot ce se întâmplase între ei i se păruse perfect.

Lucy făcu ochii mari. Părea uluită, de-a dreptul şocată. Trase adânc şi ezitant aer în piept, ducând o mână la piept, parcă pentru a se calma.

— Nu vreau ca soţul meu să mă sărute astfel, spuse ea încet. Nu vreau ca soţul meu să mă sărute cu pasiune şi – dădu din mâini agitată – cu dorinţă.

— Nu vrei ca soţul tău să te dorească? întrebă Robert.

Existau destule căsnicii mai reci decât zăpada scoţiană. O oarecare pasiune făcea mult mai tolerabilă o căsătorie aranjată.

Lucy clătină scurt din cap. Începu să îşi recapete cumpătul, folosindu-l ca pe o pelerină protectoare. Obrajii încă îi erau de un roşu aprins, dar îşi recâştigase parţial autocontrolul. Robert simţi că distanţa dintre ei se adâncea, îşi dădea seama că Lucy îi scăpa printre degete.

— Dacă ar fi să mă căsătoresc vreodată, ar fi o uniune a intelectelor, nu a pasiunilor, milord, spuse ea.

— De ce? întrebă Robert, făcând un pas spre ea, dar Lucy se retrase, interzicându-i în mod tacit să o sărute din nou.

— Pentru că asta îmi doresc, şopti ea.

Robert o prinse de umeri şi o întoarse spre oglinda de pe perete. Lucy arăta delicios de răvăşită, asemenea unui înger decăzut. El îşi plecă încet capul, îşi plimbă limba peste clavicula ei şi o simţi înfiorându-se drept răspuns. Era atât de uşor să îi distrugă calmul şi să retrezească pasiunea în ea! Calmul ei atârna de un fir de păr.

Robert îi dezgoli umărul, coborându-i uşor mâneca pe braţ. Pielea ei palidă era aproape translucidă şi brăzdată de pistrui. O muşcă foarte blând de umăr şi o auzi icnind.

— Uită-te la noi, spuse el, ridicând privirea. Negi că îţi doreşti asta?

Ochii li se întâlniră în oglindă. În ai ei se citeau tulburarea şi încă ceva. Teamă. Era atât de intensă, încât îl izbi în plin. Mâinile îi căzură pe lângă corp şi îşi îndreptă umerii.

— Lucy?

— Nu vreau să simt pasiune, şopti ea. Niciodată!

Înainte ca el să poată spune ceva, ea se întoarse şi o luă la fugă. Lucy mări pasul când ajunse la uşă, care se închise violent în urma ei, lăsându-l pe Robert singur într-o tăcere apăsătoare.

Reacţia lui instinctivă fu să meargă după ea şi să îi ceară o explicaţie. Aproape că ajunse la uşă, dar se opri brusc. Lucy fugise pentru că nu voia să-i vorbească. Trebuia să îi dea timp, altfel nu avea să ajungă la vreun consens.

Robert se aşeză pe bancheta pe care stătuse Lucy mai devreme şi simţi mirosul vag de zambilă sălbatică al

parfumului ei. Un bor de dorinţă îl străbătu în timp ce îşi aminti de trupul ei gol pe catifeaua banchetei, aşa că se ridică, merse lângă masă şi aprinse lumânarea de acolo. Camera fu învăluită într-o lumină aurie. Lumânarea se reflectă în oglindă şi, brusc, el văzu din nou chipul lui Lucy şi groaza din ochii ei.

El o speriase. Era şocat, îngrozit şi se simţea ca un ticălos.

Şi totuşi…

Reacţia ei pasională la săruturile lui trăda o dorinţă la fel de mare ca a lui. Pentru câteva momente, Lucy se pierduse în atingerea şi în braţele lui. Ceea ce nu avea sens dacă se temea de el.

Robert înjură în sinea lui, îşi turnă o cantitate zdravănă de vin în paharul prăfuit de pe masă şi îl dădu pe gât de parcă ar fi fost un medicament. Apoi se trânti în fotoliul de lângă şemineu, care era rece şi mirosea a cenuşă. Se întrebă încotro fugise Lucy. Fără îndoială, servitoarea ei iritantă avea să se întoarcă în curând pentru a-l mustra pentru comportamentul lui îngrozitor, care o speriase pe stăpâna ei. Dar femeia nu o îl putea face să se simtă mai josnic decât se simţea deja.

Robert se întrebă dacă pe Lucy o speriaseră pasiunea, faptul că îi arătase cât de bine puteau decurge lucrurile între ei. Ea nu experimentase dorinţa până să o sărute el. Citise şi scrisese despre asta, dar nu cunoscuse niciodată sentimentul. Apoi, fără niciun avertisment, dorinţa şi pasiunea deveniseră realitate şi îi copleşiseră toate ideile despre gentlemeni perfecţi şi căsătorii platonice.

Robert era curios şi în privinţa lui MacGillivray. Se părea că Lucy, proaspăt ieşită din şcoală, îl idealizase pe bărbatul mult mai în vârstă decât ea. Îi fusese mai degrabă mentor, o figură paternă, nu un iubit. Poate că o făcuse să se simtă în siguranţă. Iar acum descoperise pentru prima dată că iubirea fizică nu era nici sigură, nici blândă sau intelectuală şi îi era teamă.

Era plauzibil. Cu toate acestea, dintr-un anume motiv, îndoiala continuă să îi bântuie gândurile. Groaza din ochii

lui Lucy spunea altceva. Reflecta durere şi amintiri insuportabile, iar Robert le recunoscuse pentru că şi el purta pretutindeni cu el propria vină insuportabilă şi durere.

Lucy nu se temea de el. Se temea de altceva. I se întâmplase ceva în trecut, ceva atât de şocant şi de îngrozitor, încât nu putea scăpa de acea amintire. Robert mai văzuse acea frică oglindindu-se în ochii bărbaţilor care fuseseră la luptă, care fuseseră martorii unor lucruri groaznice şi pe care nu le puteau uita.

Robert oftă adânc. Avea nevoie de timp ca să descopere care erau temerile lui Lucy şi să o curteze cu blândeţe. Era singura cale de a progresa. Din păcate, cum Wilfred Cardross se înverşuna să pună mâna pe pământurile lui, timpul era un lux pe care Robert nu şi-l permitea.

*

— Mie mi se pare perfect, spuse Mairi. Este chipeş, bogat, interesant şi atrăgător, zise ea, enumerând pe degete calităţile lui Robert Methven. Este inteligent. Ah, după tot ce mi-ai spus, ştie să sărute. Nu ai cu cine să îl compari, dar eşti destul de sigură că se pricepe la asta.

— Eşti aşa de superficială! spuse îmbufnată Lucy, începând să regrete că i se destăinuise surorii ei.

Pur şi simplu, Mairi nu o înţelegea. Le despărţea doar un an, dar nu fuseseră niciodată foarte apropiate. Lucy nu putea vorbi cu Mairi despre moartea lui Alice; nu îi putea dezvălui şocul şi groaza incidentului. Doliul lui Mairi era pentru sora pe care o iubise şi o pierduse. Al lui Lucy era pentru geamăna mult iubită care îi murise în mod tragic în braţe, pentru sora pe care simţea că o dezamăgise. Sentimentele de ruşine şi regret o despărţeau de Mairi şi păreau să le îndepărteze şi mai mult în loc să le apropie.

Lucy încă avea coşmaruri, iar amintirile erau atât de vii, încât o transportau înapoi în acea cameră întunecată şi o făceau să simtă mâinile reci ale lui Alice într-ale ei. Auzi plânsetul subţire al copilului. Lucy era bântuită. Nu

înţelegea de ce se simţea astfel, dar în locul din inima ei unde fusese Alice era pustiu, un vid care uneori o făcea să se simtă atât de vinovată, încât abia putea să respire.

— Mereu am fost superficială, scumpo, îi spunea Mairi veselă, punând paharul de cristal pe masă. Este caracteristica mea definitorie. Ridică din umeri. Ei bine, nu te aştepta să mă mărit eu cu Lord Methven doar pentru a-i salva moştenirea. Oricât de tentant ar fi – şi, crede-mă, este un bărbat foarte tentant –, îmi place să fiu văduvă. Statutul ăsta are multe beneficii.

— Nu vreau să te căsătoreşti tu cu el, zise Lucy şi mai îmbufnată. Şi oricum nu poţi. Nu eşti eligibilă.

„Ştiu că este un bărbat tentant”.

Lucy tremură uşor, întrebându-se dacă avea să simtă mereu acest fior când se gândea lui Robert Methven. El îi putea trezi dorinţele cu o simplă atingere, dar nu îi putea şterge teama, durerea şi sentimentul de vinovăţie.

— Nu. Mairi îi aruncă o privire ageră. Tu l-ai refuzat, dar nu vrei să îl aibă altă femeie.

Lucy îşi feri privirea.

— Nu înţelegi, spuse ea, simţind o durere în piept. Voia să plângă, pentru că era adevărat; o durea inima de fiecare dată când se gândea că Robert Methven se putea căsători cu altcineva.

— Nu am înţeles niciodată, spuse Mairi, apoi căscă. Ai respins fiecare burlac eligibil din ţară pentru că ai impresia că nu se ridică la înălţimea calităţilor lui Duncan MacGillivray. Îşi fixă sora cu ochii mari şi albaştri. Ai nevoie de ajutor, Lucy. MacGillivray era potrivit, dar nu era perfect nici măcar pe departe. Era un simplu bărbat, unul chiar plictisitor.

Lucy îşi înfipse unghiile în palme. Îşi aminti că Lady Kenton îi spusese acelaşi lucru şi că Robert Methven era convins că partenerul perfect nu exista. Se simţea tristă şi descumpănită. Lord MacGillivray avusese ceva atrăgător, un aer protector. Era singurul lucru pe care şi-l dorea Lucy, să se simtă în siguranţă.

— Şi acum gândeşte-te la Robert Methven, spuse

Mairi. Măcar el ar face dragoste cu tine într-un mod minunat.

Lucy se înfioră. Era adevărat, fără îndoială. Se gândi la Methven recitându-i propria poezie înainte de cină, uşorul lui accent irlandez tulburând-o. Se gândi la săruturile lui. Fusese complet copleşită de puterea atingerii lui. Fusese atât de blândă, foarte diferită de felul în care îl percepea ea. Era un bărbat necruţător, aspru, dar sărutul lui fusese foarte tandru. Brusc, se simţi din nou înfierbântată. Valul de căldură îi scăldă pielea şi se simţi din nou copleşită de senzaţii.

Nu se simţise niciodată astfel, captivă într-un conflict între mintea şi simţurile ei.

Lucy tremură violent în aerul cald al nopţii.

Mairi nu observă. Căscă în mod ostentativ şi se uită la micul ceas de porţelan de pe poliţa şemineului.

— Este târziu, spuse ea.

Lucy se dădu jos de pe pat.

— Aştepţi pe cineva? întrebă ea uşor ţâfnoasă.

Mairi nu i-ar fi putut spune mai clar că voia să rămână singură.

Pentru o clipă, sora ei păru surprinsă, dar apoi zâmbi.

— Nu în seara asta. Lady Durness a luat ambele modele în camera ei. Se spune că este nesătulă. L-ar fi preferat pe Methven, dar el este interesat doar de tine.

— I-a luat pe amândoi, repetă Lucy, roşind când îşi aminti desenele din biblioteca bunicului ei. Foarte elegant.

Mairi râse de ea, iar Lucy se simţi naivă.

— Mă mir că până acum nu a făcut o gloată de copii cu diverşi taţi, spuse ea.

— Există modalităţi de a te asigura că nu se întâmplă acest lucru, spuse Mairi. Apărători, poţiuni – modalităţi ca să fii în siguranţă, adăugă ea, apoi o privi pe Lucy. Lucruri pe care o moştenitoare virgină şi respectabilă nu ar trebui să le ştie.

— Lucruri despre care nicio văduvă respectabilă nu ar trebui să vorbească, replică Lucy.

Nu se întâlni cu nimeni în timp ce cutreieră

coridoarele lungi ale castelului Durness. În sfeşnicele de pe pereţi erau torţe aprinse, dar lumina lor nu străpungea umbrele care învăluiau zidurile înalte. Lucy ezită înainte de a deschide uşa camerei ei. Nu îşi închipuia că Robert Methven încă era acolo – era convinsă că plecase de mult la hanul Durness –, dar amintirea lui era suficient de intensă cât să o facă să se oprească şi să tragă aer în piept.

Camera era încălzită şi luminată de foc şi de lumânări. Sheena moţăia în micul fotoliu din faţa şemineului. Cămaşa de noapte a lui Lucy era întinsă pe grilajul din fier pentru a fi caldă. Lucy răsuflă uşurată, simţindu-se din nou în siguranţă pentru prima dată în acea noapte. Poate că avea să doarmă, la urma urmei.

Dar nu ştia ce avea să îi spună lui Robert Methven în dimineaţa următoare.

După ce Sheena o ajută să se dezbrace şi se retrase în camera alăturată, Lucy merse lângă comoda din lemn lustruit, turnă puţină apă din carafă în micul bazin şi îşi spălă faţa. Astfel reuşi să îşi răcorească pielea, dar fierbinţeala care îi alerga prin vene nu o lăsa să doarmă. Încercă să invoce amintirea lui Duncan MacGillivray, cu blândeţea şi curtoazia lui de modă veche. El nu îi ceruse nimic în afară de companie intelectuală. Lui Lucy îi plăcuse acest lucru, o făcuse să se simtă în siguranţă.

Totuşi, imaginea lui Lord MacGillivray părea mai ştearsă acum, mai fragilă, de parcă ar fi fost o fantomă care se evapora în faţa ochilor ei. Nu îşi mai amintea clar momentele lor plăcute de camaraderie intelectuală. În schimb, imaginea lui Robert Methven era limpede în faţa ei – puternic, aspru şi hotărât.

Lucy se băgă în pat şi stinse lumânarea. Căldura neaşteptată a zilei se stinsese complet şi începuse ploaia, picături mari ropotind pe acoperişul castelului, apa bolborosind în jgheaburi şi stropind terasa de dedesubt. Fereastra era deschisă, iar sunetul îi umplea urechile. Era liniştitor, astfel că îi alungă toate problemele şi o adormi, în cele din urmă. Castelul era cufundat în tăcere, iar toţi oaspeţii dormeau. Edificiul doar scârţâia uşor, liniştindu-şi

oasele greoaie peste noapte.

Lucy dormea când ceva o deranjă, scoţând-o din bezna somnului lipsit de vise. Deschise ochii. Încăperea era cufundată în umbră, iar ea nu vedea nimic. Mintea ei încă se lupta cu somnul, dar urechile auziră paşii şi scârţâitul podelei din lemn. Apoi întunericul păru să se mişte şi ceva sau cineva veni lângă pat. Se ridică rapid în capul oaselor şi vru să ţipe, dar era prea târziu. Fu înfăşurată în faldurile sufocante ale unui material – nu mai vedea nimic şi abia dacă putea să respire. Se luptă cu înăbuşeala şi cu întunericul, zbătându-se şi sperând să lovească pe oricine era lângă ea, dar mâinile îi fură prinse şi legate, iar lupta ei deveni zadarnică. Auzi un bărbat înjurând în barbă şi lovi cu piciorul, sperând să îl nimerească. El înjură din nou şi o aruncă peste umăr. Lucy se simţea ameţită. Nu avea deloc aer. Întunericul sufocant se adânci. Încercă să rămână conştientă, dar ceva o lovi puternic la ceafă, iar totul dispăru.

Capitolul 10

Primul lucru pe care îl văzu Lucy când deschise ochii fu un felinar. Se legăna înainte şi înapoi într-un ritm ameţitor şi ţinea pasul cu durerea ei de cap şi cu starea de greaţă care îi chinuia stomacul. Se rostogoli şi resimţi şi mai intens greaţa. Din fericire, cineva avusese inspiraţia de a anticipa acest lucru – lângă patul ei era un lighean. Se simţi profund recunoscătoare şi doar puţin mai bine. Gemu şi se întinse pe spate, închizând ochii, iar după o clipă simţi o compresă rece pe fruntea fierbinte. Nu era curioasă în privinţa locului în care se afla sau ce i se întâmpla. Conştientiza doar cât de rău se simţea. Închise ochii şi lăsă somnul să pună stăpânire pe ea.

A doua oară când se trezi, se simţi diferit. Camera nu se mai învârtea de parcă ar fi fost într-un carusel. Deschise ochii şi văzu acelaşi felinar pe perete, deasupra capului,

aruncând umbre în încăpere. Nu era nimeni în cameră, iar ea se simţi foarte uşurată.

Se ridică în capul oaselor şi îşi legănă picioarele peste marginea patului. Brusc, se simţi ameţită şi greaţa reveni. Îşi duse mâna la ceafă şi simţi un cucui de dimensiunea unui ou mic. Era extrem de dureros. O dureau şi mâinile, şi picioare din cauza vânătăilor. În acelaşi timp, îşi dădu seama că era în cămaşa de noapte, ruptă şi pătată. Era desculţă. Amintirile începură să revină. Lucy îşi aminti camera din castel şi sentimentul de teamă care o cuprinsese când îşi dăduse seama că fusese cineva în întuneric. Îşi aminti inutilitatea luptei împotriva răpitorilor, violenta lovitură pe care o încasase în cap şi apoi întunericul, presărat uneori cu o licărire, care îi aduseseră groază şi greaţă.

Totuşi, nu o molestase nimeni. Îşi dădu imediat seama de acest lucru şi se simţi atât de uşurată, încât aproape că începu să plângă. Apoi se simţi atât de furioasă, încât tremura şi îşi dorea să spargă ceva. Rămase aşezată pe marginea patului până ce se calmă şi putu să gândească din nou limpede.

Privi în jur. Camera era mică, iar lumânarea din felinarul de pe perete dezvălui mobilierul ponosit din lemn, patul în care dormise cu aşternuturile învălmăşite şi salteaua diformă, un scrin vechi cu un bazin ciobit din porţelan şi un urcior cu trandafiri pictaţi, şterşi. Lucy merse şi turnă puţină apă în lavoar. Era călduţă şi avea un miros uşor rânced, dar era destul de bună pentru a-şi spăla faţa şi a-şi limpezi mintea. După aceea se duse la fereastră şi deschise obloanele rupte. Afară era noapte, acea noapte de vară scoţiană în care cerul nu se întuneca pe deplin. Lucy se gândi că probabil era târziu – zece, poate unsprezece noaptea? Dar nu avea sens, pentru că bărbaţii care o răpiseră veniseră după ea la miezul nopţii. O bănuială, o teamă îi străbătură corpul.

Era imposibil să fie aceeaşi noapte.

Se aplecă afară pe fereastră. Vedea pereţii văruiţi ai hanului luminaţi de razele slabe ale lunii, cerul senin şi

stelele palide şi plăcuţa hanului legănându-se într-o briză puternică. Curtea de dedesubt era pustie. Plecă de la fereastră şi merse în vârful picioarelor la uşă, tresărind când scândurile vechi ale podelei scârţâiră sub picioarele ei desculţe. Nu voia să alerteze pe nimeni că se trezise.

Răsuci mânerul, dar uşa rămase cu încăpăţânare închisă. Lucy nu fu surprinsă de acest lucru, dar inima începu să îi bată mai tare, trimiţându-i fiori până în vârful picioarelor. Sperase ca uşa să se deschidă şi ea să fugă, doar în cămaşă de noapte, ca să ceară ajutor. Probabil că ar fi fost stupid să se avânte dintr-un pericol în altul, dar era disperată. Nu avea de gând să stea acolo, la mila răpitorilor.

Se auzi o cheie răsucindu-se în yală, iar Lucy traversă repede camera, chiar în timp ce uşa se deschise şi intră Robert Methven. Fu atât de şocată, încât genunchii îi cedară, aşa că se aşeză imediat pe marginea patului.

— Te-ai trezit, spuse el. Cum te simţi?

— Tu? întrebă Lucy.

Senzaţia de dezamăgire fu atât de puternică, încât aproape că îi tăie răsuflarea.

Robert Methven o răpise.

O lovise în cap şi o luase de la castel.

Ea îi respinsese cererea în căsătorie, refuzase să fie compromisă de el, aşa că Methven îşi luase singur ceea ce îi refuzase. O rănise, o speriase şi o răpise.

Cruzimea acelei lovituri în cap o înfuria cel mai mult.

— Tu! repetă ea. Furia şi dezamăgirea o copleşiră. Se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. M-ai răpit! Ticălos josnic, viclean, înşelător! Lucy trase adânc aer în piept. Sângele îi clocotea în vene şi, pentru o clipă, furia îi anihilă durerea de cap, dar şi pe cea din mimă, pricinuită de revelaţia că el nu era bărbatul pe care îl crezuse. Prefăcut, şiret, calculat! adăugă şi îl lovi din nou cu pumnii ei mici.

— Evident, să fii intelectual e un avantaj, spuse Methven. Nu duci lipsă de cuvinte descriptive.

Îi prinse braţele într-o strânsoare neglijentă,

imobilizând-o. Atingerea lui fu blândă, iar Lucy fu înfuriată şi mai mult de faptul că el putea fi atât de tandru, când înainte fusese foarte violent.

— Te credeam mai bun de atât! spuse ea cu amărăciune.

— Mulţumesc, spuse Methven. Sunt onorat de părerea ta bună.

Lucy ducea o luptă împotriva unei dorinţe perfide de a plânge.

Îşi spuse în sinea ei că era din cauza stării de greaţă şi a loviturii primite în cap, nu din cauza faptului că era atât de dezamăgită de el. Methven nu însemna nimic pentru ea. Trădarea lui nu însemna nimic. Înăuntrul ei încă clocotea furia, dar ştia că violenţa fizică era inutilă împotriva unui bărbat atât de puternic precum el. Avea nevoie de inteligenţă şi de viclenie pentru a scăpa de el – sau de un pistol, dacă reuşea să găsească unul.

Capul îi zvâcni brusc de durere, iar Lucy se legănă pe picioare. Methven o susţinu, iar ea nu putu suporta blândeţea lui.

— Nu mă atinge! strigă Lucy şi se smuci, eliberându-se din strânsoarea lui. M-ai lovit…

În glasul ei era prea multă durere, chiar şi ea o auzea. Nu voia ca el să ştie că îi păsa.

— Te înşeli, spuse el pe un ton aspru. Nu te-aş răni niciodată!

Ochii li se întâlniră, iar Lucy îşi simţi inima tresărind. În privirea lui era o furie protectoare. Ea o simţea în fiecare centimetru din corpul lui încordat. Apoi Methven îi întoarse spatele.

— Vărul tău Wilfred te-a răpit, îi spuse el peste umăr. A angajat oameni pentru asta.

Methven nu îi oferi nicio dovadă, nu făcu nimic pentru a o convinge că spunea adevărul. Dar în clipa în care ochii li se întâlniseră Lucy ştiu că el nu minţea.

— Wilfred? întrebă ea. De ce ar face asta?

Era uluită. Era adevărat că Wilfred îi acordase o atenţie neobişnuită în acea noapte la castelul Brodrie, dar

cu siguranţă nu fusese serios când o curtase. Doar dacă nu cumva avea datorii foarte mari la cămătari, iar zvonurile că avea nevoie să se însoare cu o moştenitoare erau adevărate.

— Îmi închipui că a plănuit să te forţeze să te căsătoreşti cu el, spuse Methven. Ori să te împiedice să te măriţi cu mine, ca apoi să poată revendica pământurile mele. Ştie că trebuie să mă însor cu o rudă de-ale lui, iar dacă a aflat că te-am ales pe tine…

Lucy duse mâna la cucuiul de la ceafă.

— M-au lovit, spuse ea.

— Da, zise el din nou cu asprime în glas. De aceea ai fost inconştientă atât de mult timp.

— Mi-a fost rău.

Lucy îşi aminti ligheanul de lângă pat şi compresa rece pe frunte. Oare Robert Methven fusese cel care stătuse cu ea în timp ce se simţise atât de rău? Îl privi, dar chipul lui era impasibil.

— Îmi pare rău, spuse el. Au fost duri cu tine, dar au spus că nu te-au rănit. Au fost foarte bine plătiţi să nu o facă.

— Oh, făcu Lucy şi îşi simţi obrajii înfierbântaţi. Ştia la ce se referea – la rănile pe care le-ar fi putut căpăta. Tu… i-ai întrebat?

— Sub ameninţarea sabiei, răspunse Methven cu un umor negru în glas. Mă bucur că este adevărat. Probabil ar fi jurat că roşul era albastru ca să scape de mine.

Lucy îşi putea închipui furia lui şi teama bărbaţilor. O făcu să se înfioare.

— Dar Wilfred? întrebă ea. Unde este acum?

Nu îi venea să creadă că vărul ei o putea trata cu o asemenea cruzime. Nu le păsase niciodată prea mult unul de altul, dar acest lucru era revoltător, de-a dreptul ruşinos. Lucy se aşează din nou pe pat şi îşi trase cuvertura cu cocoloaşe în jurul ei, căutând confort.

— Habar nu am unde este, zise Methven.

Părea indiferent, dar ea auzi furia adânc îngropată în cuvintele lui. Lucy aproape că se temea de Wilfred.

— Aici i-am ajuns din urmă, continuă el. Cardross te ducea la castelul de la Cairn Rock, pe coastă. L-am gonit într-acolo pe jos, dezbrăcat, în ploaie. Methven ridică din umeri. Norocul lui că acum s-a oprit ploaia, deşi poate că şi-a găsit deja moartea pe undeva.

Lucy ridică brusc privirea.

— I-ai luat *hainele?*

— E norocos că nu l-am trimis pe fundul lacului, zise Methven. Dacă s-ar fi atins de tine, l-aş fi ucis.

Lucy îl privi un moment îndelungat.

— Chiar vorbeşti serios, spuse ea, încruntându-se uşor.

— Da, rosti el, iar maxilarul i se încordă. Aştepta ca oamenii lui să te aducă aici, foarte mulţumit de sine şi de planurile lui, puţin ameţit de băutură, ceea ce l-a făcut să îşi dea şi mai multă importanţă... Methven îşi scutură umerii, parcă pentru a scăpa de o amintire neplăcută. Este un om jalnic şi grotesc dacă încearcă să folosească o femeie împotriva mea.

— Mulţumesc că ai venit după mine, spuse Lucy. Nu am fost prea recunoscătoare mai devreme. Îmi cer iertare.

Un zâmbet vag domoli îndârjirea din ochii lui.

— Mereu voi veni după tine, spuse el pe un ton ferm. Mereu te voi proteja.

Era o promisiune. Ca şi cum Methven o revendica. Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Lucy o sparse, privind în jur, studiind camera neîngrijită.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Într-un han în apropiere de Thurso. Privi şi el în jur şi strâmbă din nas. Îmi pare rău. E puţin cam spartan pentru fiica unui duce, dar, dacă îţi este foame, e posibil să aibă nişte pâine şi brânză.

Lucy clătină din cap. Nu îi era foame. Îşi dorea era să facă o baie, dar se îndoia că hanul dispunea de un asemenea lux, mai ales în toiul nopţii.

— E în regulă până mâine, spuse ea. Când mă vei duce înapoi la Durness.

Methven nu răspunse. Lucy ridică privirea şi îi văzu

expresia ironică în timp ce se uita la ea. Brusc, inima îi urcă în gât şi simţi că nu mai avea aer. În acel moment, îi înţelese cuvintele de mai devreme. Chiar o revendica.

— Nu mă duci înapoi la Durness, spuse ea încet şi brusc i se făcu frig.

— Nu ar avea rost, spuse el sec şi indiferent, punând-o faţă în faţă cu adevărul. Este prea târziu. Era deja prea târziu când te-am găsit. Lipseşti de o zi şi o noapte, Lady Lucy. Dacă te duc înapoi necăsătorită, vei fi distrusă. Robert zâmbi. De data asta, ar fi inevitabil.

Se lăsă din nou tăcerea, întreruptă doar de vuietul vântului şi de trosnetul buştenilor din şemineu. Lucy înghiţi în sec. Pulsul îi zvâcnea în urechi.

„Căsătorie. Sau ruină”.

Viaţa şi reputaţia ei perfectă erau ruinate. De data asta, nu mai exista nicio scăpare.

Se uită la Robert.

— Şi cum sunt deja ruinată, mă ţii pentru tine, spuse ea, începând să se teamă.

Un fior rece o străbătu. Era imposibil, trebuia să existe o cale de scăpare.

El ridică din umeri.

— Dacă aşa vrei să priveşti lucrurile, da. Dacă mi-ai fi cu adevărat recunoscătoare, ai putea spune că îţi salvez reputaţia.

— Recunoscătoare! Teama şi neîncrederea îi puseră un nod în gât. Refuz să fiu compromisă de tine! Nu poţi să iei pur şi simplu ceva ce îţi este refuzat…

Tăcu. Bineînţeles că el putea să ia ce îi era refuzat. Ea era acolo, sub controlul lui. Lucy nu îl credea un bărbat care să o ia cu forţa, dar, singură cu el, speriată şi cu trupul chinuit de durere, nu mai era sigură de nimic.

Simţi salteaua lăsându-se când Methven se aşeză la capătul patului. El nu îi răspunse imediat şi, cumva, tăcerea lui o sperie şi mai mult decât implicaţiile acţiunilor sale. Însemna că Robert se gândise deja pe îndelete la toate lucrurile pe care trebuia să le ia în considerare, că hotărâse deja ce avea să facă. Iar ea nu putea să îl facă să se

răzgândească.

— Lady Lucy, îţi ofer protecţia numelui meu. Este tot ce pot face ca să te ajut în acest moment.

— Ce noroc pentru tine că este întocmai rezultatul pe care îl doreai! spuse ea cu răceală şi privi din nou în jur. Dacă se ajunge acolo, de unde ştiu că povestea pe care mi-ai spus-o despre vărul meu este adevărată? Poate că tu m-ai răpit!

Expresia lui Methven se înăspri, devenind mai dură decât o stâncă.

— Poţi să crezi asta dacă vrei. Tot ce pot spune este că ţi-am spus adevărul şi aş fi onorat dacă mi-ai accepta cererea în căsătorie de data asta.

— Şi dacă refuz? rosti Lucy. Sau ar trebui să lăsăm politeţurile deoparte şi să cădem de acord că nu am de ales?

— Întotdeauna ai de ales, spuse Methven.

— Nu şi dacă vreau să îmi păstrez reputaţia intactă, zise ea.

El zâmbi.

— Şi asta este o alegere.

Lucy îşi frecă fruntea, încercând să alunge durerea groaznică de cap.

„Căsătorie. Sau ruină”. Cuvintele îi răsunau în minte. Ştia cum ar fi fost viaţa ei dacă nu s-ar fi căsătorit. Numele ei ar fi devenit sinonim cu scandalul – moştenitoarea răpită, care se întorsese acasă cu reputaţia pătată. Nu avea să mai fie debutanta perfectă, nu avea să mai fie *nimic* perfect. Avea să fie distrusă, dezonorată, bârfită în şoaptă. Tatăl ei ar fi fost îngrozit, iar întreaga familie ar fi căzut în dizgraţie.

Singura soluţie de a se salva era să accepte cererea lui Robert Methven. Dar el ar fi vrut o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului. Ar fi vrut un moştenitor. Întunericul îi dădea târcoale lui Lucy. Nu se putea căsători cu el, nu îi putea dărui un moştenitor. Gândul acela o îngrozi. Văzu în faţa ochilor chipul speriat şi brăzdat de lacrimi al lui Alice şi îi simţi degetele reci ca gheaţa. Atât de mult sânge, atâta durere… îşi înghiţi suspinul care îi bloca gâtul.

Alegeri de neconceput.

Capul îi zvâcni din nou brusc, iar Lucy închise ochii.

— Trebuie să te odihneşti, spuse blând Methven. Vorbim mâine.

— Nu o voi face, spuse ea, simţind cum frica îi strânge pieptul. Nu mă voi căsători cu tine. Nu pot.

El o privi ferm, iar ei îi veni să plângă când văzu blândeţea din ochii lui.

— Nu te gândi la asta acum, spuse Methven. Ai trecut printr-o încercare grea. Te vei simţi mai bine dimineaţă.

Lucy nu avea să se simtă mai bine. Nimic nu putea rezolva situaţia, nu şi de data asta. Îşi feri privirea şi închise strâns ochii pentru a împiedica lacrimile să cadă. Nu avea de gând să dea dovadă de slăbiciune.

— Trebuie să îmi dai cuvântul tău că nu vei încerca să fugi, zise Methven.

Lucy deschise ochii şi îl privi încruntată.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să fug.

El ridică din sprâncene.

— În acest caz, mă văd nevoit să te leg pentru propria siguranţă.

Lucy sări în picioare furioasă.

— Să mă legi? Nu fi absurd!

El zâmbi implacabil.

— Atunci dă-mi cuvântul tău!

Era lucrul cel mai raţional pe care putea să îl facă, dar era sătulă să i se spună ce să facă. I se păru o revoltă să i se împotrivească, indiferent cât de copilăresc era gestul. În plus, era convinsă că Methven nu avea să îşi ducă la capăt ameninţarea.

Lucy îi întoarse spatele.

— Nu promit nimic, spuse ea îmbufnată.

El ridică din umeri, de parcă tentativa ei de a se răzvrăti era inutilă.

— Atunci trebuie să te leg. Te-am avertizat.

— Nu o vei face, spuse Lucy. Nu o poţi face.

— Ba pot, zise Methven peste umăr.

Merse la dulap şi răscoli conţinutul sertarului de sus.

Lucy văzu că era plin cu haine vulgare: fuste, bluze, probabil ţinute de hangiţă. Methven scoase ceva ce semăna cu o eşarfă din mătase, dar ţipătoare.

Bărbatul vorbea serios.

Pentru o secundă, şocul o ţintui în loc, dar apoi alergă spre uşa descuiată. Methven fu prea rapid pentru ea. O prinse de încheietură chiar când întinse mâna spre mâner.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să te rănesc.

Căldura trupului său şi intimitatea bruscă a atingerii o imobilizară. Methven o luă în braţe şi o aşeză înapoi pe pat. Lucy îşi pierdu echilibrul pentru o secundă crucială, iar în acel moment el îşi sprijini un picior pe pat şi se aplecă pentru a înfăşură eşarfa în jurul stâlpului patului şi apoi îi legă cu pricepere încheietura mâinii. Lucy trase de ea şi nu reuşi decât să strângă nodul, asemenea unui garou.

— Dă-mi drumul! spuse ea printre dinţii încleştaţi.

Nu îi venea să creadă că el făcea asta. Descoperea o faţă diferită a lui Robert Methven, un bărbat lipsit de formalităţi, care – îşi dădu brusc seama – fusese destul de necruţător cât să îşi croiască singur drum prin sălbăticia Canadei când familia îi alungase. Lucy văzuse deja frânturi din acea îndârjire în el. Acum ieşea la suprafaţă nedeghizată.

Methven râse şi o privi cu superioritate.

— Mă vei implora? întrebă el.

Lucy se încruntă.

— Sunt fiica unui duce. Eu nu implor pe nimeni.

— Eşti încăpăţânată, spuse el în timp ce îi lega mâna dreaptă. Îmi place asta la tine.

— Nu are importanţă dacă îţi place sau nu, zise Lucy, dând neputincioasă din picioare. Dă-mi drumul!

— Nu, zise el calm. Nu am încredere în tine că nu vei fugi. Nu doar că mi-ai da bătăi de cap pentru a te aduce înapoi, dar te-ai pune pe tine însuţi în pericol.

— Eşti un bădăran, spuse Lucy. Un ţărănoi!

— Eşti foarte politicoasă cu insultele. O adevărată lady, spuse Methven, înclinând capul într-o parte. Dar nu mereu. Nu m-ai sărutat aşa cum ar face-o o lady, zise el şi

afişă zâmbetul acela răutăcios, care o făcea să se înfioare. Mi-a plăcut şi acest lucru.

Methven se retrase şi îşi admiră opera. Braţele lui Lucy erau depărtate, legate de stâlpii patului, nu atât de strâns ca ea să se poată plânge, dar nici prea lejer ca să se poată elibera. Era roşie de furie pentru că el îşi pusese ameninţarea în practică.

— Deci asta este ideea ta de curtare, izbucni ea. Ar fi trebuit să îmi dau seama după tentativele tale mârşave de a mă compromite. Intenţionezi să mă ţii legată până ce voi accepta să fiu soţia ta?

— Nu cred că *mârşave* este cuvântul potrivit, spuse Methven, verificând nodurile. Nu mă gândisem să te ţin legată, adăugă el cu acelaşi zâmbet vag, dar ideea e tentantă.

Din cine ştie ce motiv, gândul şi expresia lui o înfierbântară. Văzu că ochii lui căzură pe cămaşa ei de noapte, transparentă în lumina palidă. Lucy coborî privirea şi văzu ce vedea el – sfârcurile ei pe sub bumbacul fin împungând materialul subţire. Având braţele atât de depărtate, nu putea face nimic pentru a se acoperi. Se simţea expusă, neputincioasă şi vulnerabilă, dar totodată înfierbântată şi excitată. Se foi agitată pe pat, iar Methven o privi lacom, ochii albaştri coborându-i pe locul unde coapsele ei se uneau, dar apoi îi fixă din nou pe chipul ei.

Inima lui Lucy tresări. Ochii li se întâlniră, iar în stomacul ei se aprinse un foc mistuitor. Buzele i se întredeschiseră.

— Nu voi lua ce nu îmi aparţine, spuse el.

Apoi o acoperi cu pătura şi se întoarse brusc cu spatele, rupând legătura intensă dintre ei şi lăsând-o tremurând.

— Încearcă că dormi, spuse el cu asprime.

— Aşa? întrebă Lucy.

Methven îi aruncă o privire întunecată.

— Vei reuşi, zise el, apoi încuie uşa şi puse cheia în buzunar.

Lucy se simţi uşor descumpănită, legată şi captivă cu

el în cameră. De data aceasta, Methven chiar intenţiona să se însoare cu ea.

Lumina încă străpungea obloanele rupte. Acolo, în nordul îndepărtat, noaptea nu era niciodată complet întunecată. Lucy încă putea distinge forma mobilierului, a scaunului din lemn pe care se aşezase Robert Methven, care părea mult prea incomod pentru odihnă.

— Chiar nu există nimeni altcineva care să te ajute să îţi salvezi moştenirea? întrebă ea după o clipă.

El îi aruncă fugar o privire.

— Dacă vei continua să vorbeşti, nu vei dormi.

— Nu sunt obosită, spuse Lucy.

El mormăi încruntat.

— Eu sunt, şi chiar foarte obosit. Am călărit toată ziua ca să te găsesc şi uite ce mulţumiri primesc.

Lucy îşi dădu seama că Robert nu voia să vorbească, dar ea insistă. Putea fi singura ei şansă de a-l convinge să o lase să plece. Dacă reuşea să îl convingă, avea să găsească o cale de a evita scandalul. Familia avea să o ajute. O făcuse şi înainte, când murise Alice. Putea să o facă din nou. Un licăr de speranţă se aprinse în inima ei – probabil că era complet inutilă această fărâmă de speranţă, dar trebuia să creadă în ea.

— Dacă am găsi o altă ramură a familiei, se încumetă Lucy, poate că există cineva cu care te-ai putea căsători…

— Nu te obosi.

Methven părea ţâfnos, de parcă ideea de a se căsători cu altcineva i se părea respingătoare în acest moment. Poate că aşa era. Lucy îşi dădu seama că nu se gândise nicio clipă la sentimentele lui faţă de acest aranjament. Era forţat să se însoare, dar nu avea prea multe opţiuni la îndemână.

— Ai renunţat complet la formalitate, spuse ea, acum, când crezi că nu mai trebuie să mă curtezi.

— Iartă-mă, dar nu ştiam că suntem într-o situaţie formală, spuse el, iar Lucy îi simţi amuzamentul din glas.

— Eşti absolut convins că sunt singura femeie eligibilă? insistă ea.

De data aceasta, îl văzu ridicând din sprâncene, de parcă ar fi fost surprins de întrebare. Poate că simţise vanitatea din spatele ei. Methven zâmbi vag.

— Sunt absolut convins, răspunse el foindu-se, iar scaunul din lemn scârţâi. Este ironic, din moment ce tu nu ai nici cea mai mică dorinţă să te măriţi cu mine, că ai tot ce îmi doresc la o soţie.

Cuvintele lui o încântară. O încântară foarte mult, deşi ştia că nu ar fi trebuit să se întâmple acest lucru. Mai ştia că nu ar fi trebuit să rostească următoarea întrebare.

— De ce?

El o privi lung, iar de data aceasta nu zâmbi.

— Te doresc, spuse Methven.

În cameră se aşternu o tăcere grea pentru câteva momente, apoi el se răsuci în scaun, astfel încât Lucy să nu îi mai poată vedea chipul.

— Ţi-am spus să încerci să dormi, zise el cu asprime. Mâine ne aşteaptă un drum lung călare.

— De ce eşti convins că ştiu să călăresc? întrebă Lucy.

— Sunt sigur că ştii, zise Methven. Alternativa ar fi să stai cu mine pe calul meu şi nu cred că ţi-ar plăcea asta.

— Altfel mă vei lega de şa?

— Da, zise el, zâmbind uşor sumbru. Şi eu voi conduce. În caz că încerci să fugi.

Lucy încercă să îşi găsească o poziţie mai confortabilă, dar era dificil pe salteaua diformă. Faptul că era legată astfel o înfuria, dar acum, când primul val de furie se domolise, fu nevoită să recunoască faptul că nu fusese prea matur din partea ei să îi spună că avea de gând să fugă. Ar fi fost o prostie să o facă având în vedere că era singură, neînarmată şi îmbrăcată neadecvat. Umblau mulţi rebeli prin văile sălbatice, iar Lucy nu voia să se arunce direct în ghearele unui pericol mai mare. Pe de altă parte, văzuse hainele în sertarul dulapului din care Robert luase eşarfele cu care o legase. Putea găsi ceva de schimb acolo. Şi dacă reuşea cumva să se înarmeze, evadarea nu era imposibilă. Se putea întoarce la Durness, iar de acolo putea lua o trăsură spre casă. Din moment ce Methven nu avea

să o ajute, trebuia să se descurce singură.

Se gândi la un plan o vreme, făcând calcule şi îndrăznind să spere.

El se foi din nou, oftând adânc din pricina disconfortului.

— Nu ai de gând să dormi? întrebă Lucy pe un ton candid. Cu cât el adormea mai repede, cu atât mai curând ea putea încerca să se elibereze.

— Aş adormi dacă ai tăcea din gură.

Methven părea chiar mai morocănos, de parcă îi era imposibil să doarmă pe o piesă de mobilier atât de incomodă. Aşa îi trebuia!

Salteaua avea un miros vechi de mucegai şi de excremente de şoarece. Lucy strâmbă din nas şi încercă să nu inspire prea mult.

Ar fi vrut să facă o baie. Probabil că mirosea la fel de rău precum aşternuturile şi patul.

În micile raze de lumină care pătrundeau prin obloane şi în palidul licăr al focului, văzu centironul sabiei lui Methven rezemat de spătarul scaunului. Un fior de entuziasm o străbătu. Fără îndoială, bărbatul avea şi un pistol la el.

Lucy testă din nou legăturile de la mâini. Mătasea era alunecoasă, iar acest lucru îi dădu speranţă.

Se linişti şi aşteptă ca Robert Methven să adoarmă.

Capitolul 11

Scaunul din lemn era îngrozitor de tare.

Pe Robert îl dureau locuri din corp de care nici măcar nu ştia că existau. Fuseseră două zile îngrozitoare. Lady Mairi MacLeod îl trezise din patul lui de la hanul durness în primele ore ale dimineţii precedente, speriată, spunându-i că sora ei fusese răpită. El nu mai dormise de atunci, căutând-o pe Lucy pe toate străzile din durness, luând urma răpitorilor, până când îi prinsese în acest loc uitat de

Dumnezeu. Scăpase de infractorii angajaţi de Wilfred, iar pe acesta îl trimisese la plimbare. Apoi o îngrijise pe Lucy în timp ce fusese bolnavă, iar toată recunoştinţa pe care o primise pentru eforturile lui fură refuzul continuu al cererii lui în căsătorie şi ameninţarea că avea să fugă.

Lady Lucy MacMorlan era încăpăţânată şi răsfăţată. Era o belea, dar el tot o dorea.

Şi acum era legată de pat, iar acest lucru îl făcea să o dorească şi mai mult. Poate că era epuizat, dar nu într-atât încât să nu poată face dragoste cu ea. Se gândi la legăturile din mătase şi la Lucy legată. Se gândi la formele ei delicate şi la goliciunea trupului sub cămaşa de noapte subţire, la mirosul pielii şi la senzaţia ei sub mâinile lui. Toate aceste gânduri neîmplinite se jucau cu simţurile lui, provocându-i o erecţie atât de puternică, încât avea impresia că urma să explodeze. Robert îşi dorea să îi depărteze picioarele şi să se cufunde înăuntrul ei.

Îşi trecu o mână prin păr, frecându-şi fruntea şi încercând să alunge imaginile senzuale. Îşi blestemă în sinea lui imaginaţia bogată, în timp ce erecţia deveni insuportabilă.

Robert se foi în scaun pentru a mia oară.

— Eşti încă treaz, spuse Lucy, nepărând foarte încântată.

— La fel şi tu.

— Stau într-o poziţie incomodă.

— Şi eu, spuse Robert. De ce nu mă inviţi în pat? adăugă el. Ar fi mai plăcut pentru amândoi.

Nu se putea întâmpla nimic rău dacă făcea dragoste cu ea acum, din moment ce urma să fie soţia lui. Tânjea să îi simtă trupul. Dorinţa îi pulsa în vene.

— Nu cred, spuse Lucy pe un ton formal, dar în glas i se simţi teama, iar Methven îşi aminti că era virgină.

Trebuia să se poarte tandru cu ea, nu să o bruscheze. Fără îndoială, nu avea să fie sedusă pe o saltea veche, într-un han infestat de şoareci.

„La naiba!”

— Atunci ne este menit amândurora să îndurăm

câteva ore de disconfort, spuse el.

Cu toate acestea, adormi după ceea ce păru o eternitate. Fu bântuit de imaginea lui Lucy în vis – la un moment dat, chiar îşi închipui mâinile ei pe trupul lui –, apoi se foi, dar nu se trezi complet. Oboseala adunată în ultimele două zile, uşurarea datorată faptului că Lucy era în siguranţă şi promisiunea viitorului îl adormiră la loc.

Se trezi la câteva ore după răsărit. Camera era rece şi învăluită într-o palidă lumină cenuşie. Obloanele erau deschise, legănându-se în bătaia vântului. Îi luă doar o fracţiune de secundă să se dezmeticească pe deplin, instinctul avertizându-l că era ceva în neregulă. Sări de pe scaun blestemând şi toţi muşchii lui protestară.

Din doi paşi ajunse lângă pat. Era gol, iar eşarfele din mătase atârnau de stâlpii din lemn, sfidându-l. Nu fuseseră tăiate, ceea ce însemna că Lucy reuşise cumva să îşi elibereze mâinile. Robert se încruntă. Probabil că evadarea fusese un proces dureros, ceea ce demonstra cât de hotărâtă era să scape de căsătoria cu el.

Fereastra era larg deschisă. Alergă şi se aplecă în afară. Sub fereastră era un acoperiş jos, înclinat, la aproximativ doi metri de sol. Robert se întoarse brusc şi studie încăperea. Sertarul dulapului era pe jumătate deschis, iar pe podea era un maldăr de haine. Cămaşa de noapte a lui Lucy zăcea abandonată peste ele.

Centironul lui dispăruse. Şi pistoalele fuseseră luate – la fel şi banii. De data aceasta, Robert înjură mai tare. Cel puţin încă avea pumnalul. Îşi luă repede haina, descuie uşa şi coborî scările câte trei de-odată. Pe peretele din ipsos din hol era expusă o sabie – o luă şi pe aceea.

Calul lui lipsea. Nu fu deloc surprins. O mai subestimase pe Lady Lucy MacMorlan. De data asta, greşeala fusese spectaculoasă. Robert se gândi că, atâta vreme cât uşa era încuiată, cheia era la el, iar ea era legată de pat, el putea lăsa garda jos. Fusese o greşeală de amator. Poate că Lady Lucy era cuviincioasa fiică a unui duce, dar era un urmaş direct al lui Malcolm MacMorlan, Vulpoiul Roşu din Forres. Se trăgea dintr-un neam de

războinici. Asta zăcea sub aparenţa podoabelor civilizaţiei secolului al XIX-lea.

Robert zâmbi într-un mod sinistru. Lady Lucy era magnifică. Într-adevăr, era exact aşa cum îşi dorea el să fie soţia şi mama copiilor lui.

Celălalt cal din grajd era o mârţoagă râioasă, care arăta de parcă avea să leşine dacă era forţată prea mult. Robert trebuia să se mulţumească cu ea. Ignorând strigătele furioase ale hangiului, care pierduse o sabie şi fusese înşelat în privinţa preţului camerei şi al mârţoagei, Robert o luă pe drumul spre Thurso în cea mai mare viteză de care era capabil calul.

*

Lucy călărea deja de câteva ore. Nu era sigură că mergea în direcţia corectă. Orientarea nu se număra printre punctele ei forte. Nu întâlnise ţipenie de om, astfel că nu avusese pe cine să întrebe. Peisajul stâncos era colorat în auriu de diversele soiuri de ferigă şi în violet-cenuşiu de iarba-neagră. Soarele era deja dogoritor. Nimic şi nimeni nu se mişca în jur. Doar un vultur dădea alene târcoale pe cerul de un albastru palid.

Era neobişnuit de linişte, iar Lucy simţi un fior de teamă. Şi calul îl simţi. Animalul ciuli urechile, iar Lucy îl simţi încordându-se.

Îi plăcea calul lui Robert Methven. Era castaniu şi avea ochi luminoşi, ageri. Era rapid, curajos şi inteligent. Îi amintea de stăpânul lui, dar nu voia să se gândească la acest lucru, deoarece îl tratase scandalos pe Methven; îi furase calul, pistoalele, sabia şi banii. Fusese destul de uşor. El dormea buştean şi abia se mişcase când ea ridicase centironul cu sabia de lângă scaun şi îşi aruncase pe umăr coburii cu pistoalele. Lui Lucy i se păruse riscant să îi caute cheia uşii în buzunare, astfel că ieşise pe fereastră şi alunecase uşor în grajd de pe acoperiş. Ea şi Alice petrecuseră ani întregi ieşind şi intrând pe ferestrele castelului Forres. Cel puţin Alice o făcuse. Lucy o urmărise

îndeaproape, aşa că ştia cum să procedeze.

Singurul lucru de care nu era total mulţumită era costumaţia ei. Nu avusese prea mult timp să cotrobăie prin sertare. Prin urmare, se alesese cu un amestec pestriţ de haine. Purta o bluză albă cu decolteu adânc, pe care şi-l ascunsese cu o eşarfă colorată, o pereche de pantaloni bărbăteşti care i se potriveau cât de cât, o jachetă care era mult prea mică şi strâmtă şi ciorapi cu găuri. Încălţămintea reprezentase o problemă până când ajunsese în grajd şi reuşise să fure o pereche de cizme ponosite de la un grăjdar. Îi erau puţin mari şi, fără îndoială, aveau să îi provoace răni dacă încerca să meargă prea mult cu ele în picioare. Avea părul desprins şi nepieptănat. Una peste alta, ştia că arăta neîngrijită şi jerpelită.

Cărarea şerpuia uşor la vale, spre un lac ce licărea în razele soarelui, reflectând albastrul palid al cerului. De o parte a drumului erau răsfirate ferme mici, nu suficiente pentru a fi considerate un sat. Câteva găini scormoneau în praf şi nişte rufe fluturau pe o sârmă la uscat. Zidurile caselor stăteau să cadă, iar pământul neroditor abia putea susţine rândurile ordonate de varză şi fasole care fuseseră sădite. În depărtare, Lucy văzu case care fuseseră abandonate, cu acoperişurile prăbuşite şi înghiţite de buruieni. Câteva fuseseră distruse de foc, iar ruinele arse şi înnegrite ale căpriorilor licăreau malefice în lumina soarelui. În locul acela era o atmosferă stranie, stăpânită de frică, dar şi de disperare. Lucy simţi acest lucru când un fior îi străbătu spinarea.

Când ajunse în dreptul primei ferme, un bărbat ieşi pe poartă, lăsând deoparte sapa şi scuturându-şi palmele de pământ. Era tânăr, nu avea mai mult de 23 sau 24 de ani, dar chipul îi era brăzdat de oboseală şi se mişca destul de încet.

— Bună dimineaţa… stăpână.

Ridică o mână pentru a-şi feri ochii de soare în timp ce ridică privirea spre Lucy. Era evident că nu ştia ce să creadă despre ea. Lucy îi citi gândurile – calul era de rasă, ea purta sabia unui bărbat într-un centiron mult prea mare

pentru statura ei, coburii erau uşor umflaţi, iar hainele ei erau ieftine. Bănuia că bărbatul o credea o hoaţă, deşi îi vorbi destul de politicos.

— Încotro călătoriţi? o întrebă el.

— Merg către Durness, răspunse Lucy. Sunt pe drumul cel bun?

— Trebuie să o luaţi spre nord-vest, spuse bărbatul, care făcu ochii mari când auzi accentul ei şlefuit şi îşi îndreptă uşor postura.

Drumul se bifurcă dincolo de desişul de pini, arătă el. Puteţi adăpa calul lângă lac.

— Mulţumirile mele, spuse Lucy, apoi îi trecu un gând prin minte. Cine este stăpân aici? întrebă ea.

Chipul bărbatul se întunecă.

— Cardross, răspunse el şi scuipă în praf.

Cardross.

Aşadar, aceşti oameni erau arendaşii lui Wilfred. Erau atât de săraci, încât abia puteau trăi de pe urma pământului neglijat. Lucy fu străbătută de un fior rece, cu toate că soarele dogorea. Nu îi trecuse prin minte că era posibil să se fi întors pe proprietatea lui Cardross. Trebuia să aibă foarte mare grijă.

Simţi privirea bărbatului pe spatele ei în timp ce porni călare spre lac, dar, când se întoarse spre el, dispăruse. Îşi dorea să fi avut mâncare. Ar fi putut să ceară cuiva în sat, dar bănuia că nu aveau. Merse puţin pe malul lacului, lăsând calul să bea apă în voie. Nu îndrăznea să facă un popas mai lung acum, când ştia că se afla pe teritoriul lui Wilfred. Poate că Robert Methven îi alungase pe Wilfred şi pe oamenii lui, dar ea era convinsă că aveau să se întoarcă, dornici de răzbunare.

În urma ei se auzi un strigăt, iar Lucy mână calul şi se întoarse. Spre groaza ei, trei bărbaţi ieşeau călare din desişul de pini şi veneau direct spre ea. Pe unul dintre ei, călare pe un cal sur ţanţoş, îl recunoscu – era vărul ei, Wilfred Cardross. Găsise nişte haine pe undeva şi, evident, de data aceasta avea de gând să facă el treaba murdară.

Lucy ţipă. Habar nu avea dacă o auzea cineva sau

dacă avea să primească ajutor, dar merita să încerce. Dar ţipătul ei îl agită pe armăsarul lui Wilfred, care se ridică pe picioarele din spate şi aproape că îl aruncă din şa.

Lucy scoase un pistol, degetele alunecându-i pe catarama coburului în graba ei, şi îl îndreptă spre bărbatul din dreapta, care venea în galop spre ea. Mâna îi tremura, iar glonţul îl rată cu mult. Nu fusese niciodată un bun ţintaş. Alice fusese cea pricepută la tirul cu arcul. Bărbatul ajunse lângă ea câteva secunde mai târziu şi o apucă de braţ, răsturnând-o din şa. Lucy căzu pe pământ şi aproape că i se tăie răsuflarea din cauza căzăturii dure. Scăpă pistolul din mână. Instinctul îi spuse să se ridice şi să încerce să fugă, dar agresorul ei o prinse de braţ şi o întoarse spre el. Lucy simţea pământul cutremurându-se sub copitelor celorlalţi doi cai care se apropiau.

Bărbatul o lovi cu putere peste faţă. Lucy îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Pietrele îi crestară palmele. Fu cuprinsă de şoc şi de durere. Nimeni nu ridicase vreodată mâna la ea. Brusc, situaţia deveni foarte reală – reală şi terifiantă.

Lucy îl auzi pe Wilfred protestând:

— Ţi-am spus să nu o răneşti!

Bărbatul înjură drept răspuns.

Lucy se rostogoli pe burtă. Nu avea de gând să zacă acolo, la picioarele lui Wilfred, ca o ofrandă neputincioasă. Voinţa puternică şi refuzul de a fi înfrântă o aduseseră atât de departe. Nu îşi putea pierde curajul tocmai acum.

Ceva dur o împungea în şold: mânerul sabiei lui Robert Methven. Pentru o clipă, rămase complet încremenită. Apoi spiritul de luptă se trezi în ea, iar Lucy duse mâna la mâner, sări în picioare şi se răsuci ţinând sabia cu ambele mâini, luându-l pe bărbat prin surprindere cu o tăietură lungă pe braţ. Agresorul urlă de durere, bătând în retragere. Celălalt bărbat înjură şi sări de pe cal, scoţându-şi sabia în timp ce alerga spre ea.

Erau doi contra unu. Lucy strânse din dinţi şi îi înfruntă.

*

Robert auzi ţipătul lui Lucy şi, pentru o secundă, îi îngheţă sângele în vene. Abandonă mârţoaga la marginea pădurii şi o luă la goană printre copaci, cu sabia în mână. Nu credea că avea să uite vreodată priveliştea care îi apăruse în faţa ochilor.

Lucy era cu faţa spre el, ţinând sabia lui cu ambele mâini. Unul dintre agresori era deja doborât, sângerând abundent – braţul cu care îşi ţinea sabia îi atârna inutil pe lângă corp. Celălalt bărbat îi dădea precaut târcoale lui Lucy, în timp ce Wilfred Cardross avansa spre ea din partea stângă.

Wilfred vorbea.

— Lucy, draga mea, spunea el, toată treaba asta este stupidă. Lasă sabia jos şi hai să vorbim. Suntem ru…

Lucy nu îi aruncă nici măcar o privire.

— Taci din gură, Wilfred! spuse ea, fără să îşi ia ochii de la bărbatul din faţa ei. Vrei doar să mă derutezi.

Cu un ţipăt, Robert se năpusti asupra primului bărbat, care se întoarse uimit şi îngrozit spre el. Poate că sabia luată de la han era veche, dar era straşnică. Lupta fu scurtă şi sângeroasă. Robert luptă murdar, dar nu avea timp să procedeze altfel. Îşi îngrămădi adversarul, nevrând să îi dea timp pentru a-şi folosi arma în voie, şi îl dezechilibră. Bărbatul se împiedică, iar Robert îl atacă fără milă, dezarmându-l şi înfigându-şi sabia în coapsa agresorului. Bărbatul se prăbuşi la pământ cu un ţipăt de durere şi cu o expresie îngrozită pe chip când Robert îi puse vârful sabiei la gât.

— Robert, ai grijă!

Strigătul lui Lucy îl făcu să se întoarcă. Celălalt membru al clanului lui Wilfred luase al doilea pistol din cobur şi îl aţintise spre el, deşi era întins la pământ. Robert lovi pistolul cu piciorul, iar glonţul îl rată, şuierându-i pe lângă umăr. Bărbatul se ridică în picioare împleticindu-se şi porni după tovarăşul lui, spre cai, şchiopătând şi blestemând. Robert îl lăsă să plece. Toţi oamenii lui Wilfred

Cardross erau laşi.

Cât despre Wilfred, Lucy alerga în jurul lui şi părea să îi facă plăcere. Sabia ei atacă atât de rapid la un moment dat, încât aproape că îi străpunse gâtul lui Cardross. Acesta pară la timp atacul cu propria sabie. Robert era pregătit să intervină. Crezuse că înălţimea avea să îi ofere un avantaj lui Cardross, dar Lucy era mai rapidă şi mai agilă. Cardross lupta cu seriozitate acum, dar verişoara lui era prea bună pentru el – calculată, nemiloasă şi pregătită de luptă. Robert, care cândva avusese cele mai rapide reacţii şi o agilitate şlefuită de traiul periculos, nu era convins că o putea învinge în luptă dreaptă.

Lucy zâmbea. Robert nu o mai văzuse niciodată astfel. Părea imposibil ca Lady Lucy MacMorlan să se transforme în această fiară sălbatică, cu licărul demonic al luptei în ochi. Fu surprins să descopere că i se părea foarte excitant acest aspect al ei, aşa că stătu deoparte şi se bucură de spectacol. Sabia lui Lucy trasă un cerc jos, periculos de aproape de vintrea lui Wilfred. Robert râse. Acela ar fi fost sfârşitul planurilor lui Wilfred pentru generaţiile viitoare.

Wilfred se săturase. Se aplecă pe sub sabia lui Lucy şi alergă spre cal.

— Fugi, laşule! strigă Lucy, în timp ce Cardross şi oamenii lui încălecară şi porniră la galop, pietrele sărind din copitele cailor.

Robert merse lângă ea. Lucy gâfâia, sânii urcând şi coborând într-un ritm rapid de furie, dar şi de epuizare. Părul roşcat-auriu îi încadra chipul şi ochii încă aruncau scântei. Privirile li se întâlniră. Nevoia de a o săruta cu pasiune, de a o avea îl izbi pe Robert ca o lovitură în piept.

Era pe punctul de a o lua în braţe când observă semnele de pe faţa ei, iar furia şi şocul se năpustiră deodată asupra lui. Robert făcu un pas, ridică mâna şi îi atinse obrazul.

— Ei ţi-au făcut asta?

Expresia feroce din ochii ei se schimbă, de parcă abia în acel moment îşi aminti ce se întâmplase. Îşi atinse uşor

obrazul cu vârful degetelor şi tresări.

Furia lui Robert dădu în clocot. Nu mai simţise niciodată o furie atât de protectoare. Se întoarse pentru a porni pe urma lui Cardross şi a oamenilor lui în pădure, dar Lucy se agăţă de braţul lui.

— Lasă-i să plece! spuse ea. Nu contează.

— Contează, zise Robert.

— Ba nu. Nu acum. Te rog, milord!

El simţi vulnerabilitatea din cuvintele ei. Lucy părea înfrigurată şi palidă acum, când îşi dăduse seama de gravitatea situaţiei. Robert îi acoperi mâna cu a lui şi o simţi tremurând.

— Mi-ai spus Robert înainte, îi aminti el.

Lucy zâmbi vag.

— Nu era momentul pentru formalităţi.

— Mulţumesc pentru că m-ai avertizat, zise el.

Cardross şi oamenii lui aproape că nu se mai vedeau acum. În urma lor rămăsese doar praful învolburat de copitele cailor.

— Ai fi putut să îl laşi să mă împuşte şi te-ai fi scutit de necazul de a-mi refuza pentru a treia oară cererea în căsătorie, spuse el.

Lucy se încruntă.

— Nu glumi, zise ea.

— Nu glumesc. De ce m-ai ajutat?

Ea ridică privirea plină de candoare spre el, studiindu-i chipul.

— Eram amândoi de aceeaşi parte, răspunse Lucy.

— Da?

Robert se simţi încurajat de faptul că ea credea acest lucru. Noaptea trecută, în camera de la han, făcuseră parte din tabere diferite. Ea preferase să se expună pericolului în loc să se mărite cu el. Cu toate acestea, se părea că nu îl considera un duşman.

O simţi din nou tremurând. Vântul sufla rece lângă apă.

— Vino, spuse Robert. Trebuie să plecăm de pe proprietatea lui Cardross şi să te duc la adăpost. Data

viitoare se va întoarce cu mai mulţi oameni.

Lucy îşi desprinse centironul de la brâu şi i-l întinse cu grijă. Acum, după ce fierbinţeala luptei se stinsese, Robert îi observă hainele pentru prima oară. Fiica elegantă a ducelui, cu rochiile ei decente şi pastelate de debutantă, dispăruse. Lucy purta un amalgam pestriţ de haine: o eşarfă din bumbac cu dungi roşii, albe şi albastre, o pereche de pantaloni bărbăteşti, care erau destul de mulaţi pe corpul ei, şi o bluză albă cu decolteu adânc, care îi tulbură concentrarea şi vintrele. Mare noroc că nu observase mai devreme!

Lucy începu să îşi aranjeze eşarfa la gât, îndesând-o în decolteul bluzei. Robert, încă admirându-i bluza şi pantalonii, îşi dădu seama că se holba la ea. Şi Lucy îi observase direcţia privirii.

— Ce e? întrebă ea, ţinând strâns eşarfa în jurul gâtului, ferindu-se de privirea lui. În ochii ei albaştri se citea iritarea.

Robert îşi drese glasul.

— Foarte patriotic din partea ta, zise el. Eşarfa cu roşu, alb şi albastru, adăugă el când Lucy ridică o sprânceană.

Ea se încruntă.

— Nu am găsit altceva în hanul acela uitat de lume, spuse Lucy şi ridică din umeri. Dar era o oglindă acolo. Am văzut cum arăt.

— Şi cum crezi că arăţi?

Robert nu avea nicio obiecţie.

— Neîngrijită, răspunse Lucy şi îşi îndesă capetele eşarfei mai adânc în decolteu. Ca o cârciumăreasă.

— Eu nu aş face asta, spuse Robert. Nu faci decât să atragi atenţia asupra sânilor tăi.

— M-au încurcat în luptă, zise Lucy, coborându-şi privirea dezgustată pe propriul decolteu. Îmi era teamă că îmi vor ieşi din bluză.

— Asta sigur i-ar fi oprit pe oamenii vărului tău.

— Nu sunt obişnuită să fiu atât de expusă, zise ea şi brusc păru vulnerabilă. Nicio debutantă nu este.

— Eu am văzut mai mult decât atât.

Lucy îi aruncă o privire tăioasă.

— Mulţumesc, nu mă ajută să ştiu acest lucru.

Eşarfa flutură în vânt asemenea unui drapel zdrenţuit, amintindu-i lui Robert de eşarfele din mătase cu care o legase de pat.

— Cum te-ai eliberat? întrebă el. Am crezut că te-am legat destul de bine.

— M-am zvârcolit, spuse pe scurt Lucy.

Răspunsul ei nu ajută la calmarea imaginaţiei lui Robert, care şi-o închipui zvârcolindu-se în pat, legată de mâini cu eşarfele din mătase. Pe pielea ei albă se vedeau vagi urme roşii. Robert se simţi un ticălos. Îi eliberă încheietura, iar Lucy îşi frecă uşor locul unde o strânsese.

— Ai sărit de la fereastră, spuse Robert.

— Am coborât pe acoperiş, îl corectă Lucy.

— De ce nu ai luat cheia, pur şi simplu?

Ea îl privi de parcă ar fi fost nebun.

— Şi să risc să te trezesc cotrobăindu-ţi prin buzunare?

— De obicei, dorm buştean, chiar şi pe un scaun din lemn.

— Mulţumesc, spuse Lucy. Voi ţine minte pe viitor. Privi în jur. Credeam că vrei să plecăm. Sau stăm aici şi aşteptăm să se întoarcă Wilfred cu o armată de oameni?

Alungându-şi din minte imaginea lui Lucy legată de pat, Robert îşi luă centironul, puse pistoalele în coburii de şa, încălecă pe Falcon şi îi dădu o mână de ajutor lui Lucy, pe care o urcă pe cal în faţa lui. Pentru prima dată, ea nu se opuse.

— Ce făceai aici? întrebă el, privind lacul în care se reflecta cerul albastru.

— Voiam să fac baie, răspunse ea sec.

— Apa e sloi, zise el.

— Când eram copil, înotam în mare în fiecare vară, spuse ea.

Aşadar, înotul era altă înzestrare de-ale ei. Robert nu fu surprins. Se gândi că nimic din ce putea Lucy să facă nu

avea să îl mai surprindă vreodată.

Pe măsură ce Falcon mări pasul spre drumul principal, Robert o simţi pe Lucy moleşindu-se în braţele lui, de parcă începuse, în sfârşit, să se relaxeze. Tensiunea începu să se evapore din corpul ei. Oftă, rezemându-şi capul pe pieptul lui, iar lui i se păru foarte plăcut. Corpul ei se potrivea lângă al lui. Părul ei mirosea a aer proaspăt şi mere dulci. Când o senzaţie ciudată, care nu era dorinţă, dar pe care nu o recunoscu, se instală înăuntrul lui, Robert o trase mai aproape în braţe.

— Ce s-a întâmplat cu al doilea pistol? întrebă el, buzele fiindu-i aproape de urechea ei. Ai tras cu el?

— Am ratat, răspunse ea, părând nemulţumită. Trasul cu arma nu se numără printre talentele mele.

Robert încercă să nu râdă de tonul ei.

— Ei bine, poate că nu ştii să tragi cu pistolul, dar lupţi extraordinar de bine.

— La fel şi tu, zise Lucy, aruncându-i o privire peste umăr. Deşi nu lupţi după reguli.

— Unde am fost eu nu exista noţiunea de luptă dreaptă. Robert o trase şi mai aproape, până când trupurile li se atinseră. Eu lupt să câştig.

— Mă gândeam eu, spuse Lucy şi zâmbi. Pentru o secundă, obrazul ei îl atinse pe al lui. Nu existau legi acolo, în sălbăticia Canadei?

— Deloc, răspunse Robert. Apoi fu surprins când adăugă: îţi voi povesti totul despre asta într-o zi.

— Mi-ar plăcea, zise ea şi se sprijini de el. Trebuie să fi fost foarte greu să fii trimis departe de tot ce cunoşteai.

Fusese insuportabil. La început, Robert nu ştiuse cum avea să supravieţuiască, plângând moartea fratelui său, alungat de lângă tot ce cunoştea şi iubea. Un fior rece îi învălui din nou inima. Fusese un tânăr naiv şi impetuos când pusese la îndoială planurile bunicului său. Ironia era că şi bătrânul lord era în doliu, deplângând pierderea nepotului şi moştenitorului său. Acum Robert înţelegea acest lucru. Bunicul său îşi vărsase asupra lui toată durerea şi dezamăgirea, dar el fusese prea tânăr şi suferinţa lui

prea puternică pentru a le putea gestiona. Îi spusese bătrânului că avea să îşi demonstreze curajul altundeva, departe de Methven, şi se îmbarcase pe primul vas care îi ieşise în cale.

Voia să schimbe subiectul, să revină la Lucy. Nu se simţea confortabil când vorbea despre el însuşi, nu o făcea niciodată.

— Presupun că tatăl tău şi-a instruit şi fiicele în mânuirea sabiei, nu doar fiii, rosti Robert.

Auzise că mulţi lorzi din Highland făceau acest lucru, mai ales dacă fiii lor erau la fel de greoi ca Angus sau de leneşi precum Lachlan.

O simţi pe Lucy râzând la pieptul lui.

— Bineînţeles că nu ne-a învăţat tata să luptăm, zise ea. El este un intelectual, nu un războinic. Am învăţat din cărţi, continuă Lucy şi îi zâmbi din nou. De aceea lupt ca la carte, spre deosebire de tine, care lupţi ca un… tâlhar.

— Nimeni nu poate învăţa să lupte atât de bine din cărţi, spuse Robert.

Lucy îşi plecă privirea.

— Păi, am avut câteva lecţii practice la Societatea Doamnelor Intelectuale. Am angajat cel mai bun spadasin din Edinburgh să ne înveţe.

— Bineînţeles că aţi făcut asta, spuse Robert. Presupun că aţi avut lecţiile între cele de dans oriental şi masaj.

— O lady ar trebui să se poată apăra, zise cu seninătate Lucy.

— Ce altceva ai învăţat la Societate? întrebă Robert. Ca să fiu pregătit.

— Să trag cu arcul şi să vânez cu şoimi, răspunse ea. Scrimă şi tras cu pistolul. Dar, după cum am spus, nu sunt un ţintaş bun.

— Ghinion, zise el. De fapt, e bine de ştiut că există ceva la care nu excelezi. Ţi-au plăcut luptele cu sabia, nu-i aşa?

Robert îi simţi surprinderea când Lucy tresări brusc.

— Nu, spuse ea, părând speriată. Luptele nu sunt

lucruri care să îţi facă plăcere. Se încruntă şi continuă: Nu sunt civilizate.

— Asta ai vrea să crezi, zise el, dar duelul cu sabia poate fi primitiv, sălbatic şi captivant. Parcă îţi face sângele să cânte în vene.

Îşi dădu seama că vorbele lui o tulburaseră din modul în care ea se încordase. Apoi îşi îndreptă uşor umerii, ieşind din siguranţa braţelor lui.

Pentru Robert era interesant că Lucy nu se înţelegea pe sine. Avea în ea toată ferocitatea unui scoţian războinic din Highland. Pur şi simplu, o ascundea bine. Dar pasiunea ei ieşea la suprafaţă în foarte multe feluri: în modul senzual în care scria scrisori de dragoste, în plăcerea incontestabilă pe care o simţea faţă de lucrurile fizice. Probabil era la fel de pasională şi în pat – Robert era dispus să îşi parieze toţi banii pe asta. Dacă săruturile ei erau un indiciu, probabil că Lucy l-ar fi mistuit din temelii.

El se foi în şa. Trebuia să înceteze a se mai gândi la aceste lucruri, altfel călătoria deja lungă şi dificilă avea să fie foarte inconfortabilă.

Capitolul 12

Până la ora patru după-amiaza ajunseseră în Findon, un mic sat de pe coastă. Lucy se clătina de epuizare, o durea tot corpul şi era înfometată, dar îşi dăduse silinţa să ascundă toată aceste lucruri. Se simţea foarte agitată şi conştientă de prezenţa lui. Îşi spuse în sinea ei că era din cauza apropierii fizice dintre ei în timp ce Methven îl mâna pe Falcon cu graţie şi cu forţă. Totuşi, ceea ce simţea nu era simplă precauţie. Se simţea vulnerabilă, de parcă nu ar fi fost capabilă să se apere de el. Robert văzuse în ea multe lucruri pe care ea nici măcar nu le bănuise. Nu ştia cum era posibil ca el să o înţeleagă atât de bine când nimeni altcineva nu o făcea.

Lucy nu se considerase nici măcar puţin sălbatică.

Alice fusese cea neastâmpărată şi intrase mereu în bucluc. Ea fusese geamăna sensibilă, dar, după moartea surorii ei, acea cuviinţă devenise sufocantă. O dezamăgise pe Alice singura dată când contase cu adevărat şi, pentru a-şi ispăşi păcatul, încercase să se transforme într-un model de perfecţiune. Dar ferocitatea care probabil că fusese îngropată adânc în ea în acest timp tot ieşise la suprafaţă. Se întâmplase când scrisese acele scrisori şocante, când simţise acea furie primitivă când o atacase Wilfred şi când fusese în braţele lui Robert Methven.

El o ţinea acum în braţe, cu o mână pe frâie, iar pe cealaltă în mod posesiv în jurul taliei ei. Gestul o tulbura şi i se părea ciudat, dar îi dădu şi o senzaţie de bine.

Lucy încercă să îşi distragă atenţia privind casele ordonate şi respectabile, străzile curate şi faţadele frumos vopsite ale prăvăliilor. Locul acesta arăta mult mai îngrijit decât proprietăţile lui Cardross. Văzu un debarcader din piatră, unde erau ancorate câteva bărci care se legănau pe apă, iar plasele de pescuit se uscau la soare. Aerul era tăios şi mirosea a peşte şi a sare.

— E foarte drăguţ aici, spuse Lucy. Cine e proprietarul acestor pământuri?

— Eu, răspunse Robert. Eu deţin partea aceasta de coastă şi întinderea de acolo. Gesticulă spre marea albastră. Eu deţin Golden Isle.

Trase de frâie şi calul se opri, iar Robert privi un moment insulele întunecate care presărau orizontul. În ochii lui se oglindea ceva: mândrie, dar şi altceva ce Lucy nu putea descifra, ceva mai întunecat. Se aşteptă ca el să mai spună ceva, dar mână brusc armăsarul în josul unei străzi laterale pavate, unde umbrele amiezii răcoreau aerul, şi se trecură pe sub o poartă boltită, intrând în curtea unui han.

Sosirea lor stârni agitaţie. Hangiul, un bărbat roşu la faţă, în vârstă de aproximativ 55 de ani, veni alergând în întâmpinarea lor, ştergându-şi mâinile pe şorţul în dungi pe care îl avea legat în talie.

— Milord!

— McLain. Robert sări din şa şi întinse mâna. Cum merge afacerea?

— Merge bine, milord, bâigui bărbatul, dar habar nu aveam că veniţi în vizită. Nu aţi trimis vorbă…

— Stai liniştit, spuse Robert şi îl bătu prieteneşte pe umăr. A fost o schimbare de plan bruscă.

O coborî pe Lucy din şa.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe logodnica mea, Lady Lucy MacMorlan, spuse el, iar glasul îi deveni deodată rece şi formal. Am avut o călătorie grea şi avem nevoie de două camere, de apă caldă pentru baie şi de mâncare, bineînţeles.

Hangiul rămase cu gura căscată, privind-o lung pe Lucy. Îşi dădu seama de acest lucru, închise grăbit gura şi făcu o plecăciune adâncă.

— Bine aţi venit, milady! spuse omul, aruncându-i o privire lui Robert. Logodnică aţi spus, milord?

Lucy încercă să se abţină din râs. Îşi închipuia cum arăta obosită şi plină de praf, îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti şi o bluză demnă de o femeie uşoară. Hangiul nu putea fi învinuit dacă crezuse că stăpânul îşi adusese ibovnica în vizită, nu pe viitoarea soţie.

— A fost o logodnă bruscă, spuse cu nonşalanţă Robert, aruncându-i o privire lui Lucy, parcă pentru a o avertiza să nu îl contrazică. Tu eşti primul care află.

Hangiul se întoarse spre ajutoarele în bucătărie, care rămăseseră şi ele cu gura căscată.

— Chemaţi-o pe soţia mea ca să o conducă pe Lady Lucy într-o cameră! spuse el, apoi bătu din palme zgomotos. Acum! Fuguţa!

Bărbatul îi conduse înăuntru. Lucy era atât de obosită şi de încordată din pricina şeii, încât picioarele îi tremurau, dar se forţă să calce cu fermitate şi să le zâmbească servitorilor care se holbau la ei. Simţi un miros delicios de carne friptă, iar stomacul îi chiorăi. Ar fi vrut să fugă pe coridorul care ducea spre bucătărie şi să dea iama în mâncare, indiferent cât de înjositor ar fi fost pentru fiica unui duce. Acest lucru chiar l-ar fi convins pe hangiu că era

o femeie neîngrijită.

McLain îi conduse în salonul cu lambriuri închise la culoare şi se duse să aducă băuturi răcoritoare. De îndată ce uşa se închise în urma lui, Robert se întoarse spre Lucy.

— Sper că înţelegi, spuse el formal, că nu am avut de ales decât să te prezint drept logodnica mea. Nu voiam să te dezonorez în faţa oamenilor mei.

Lucy înţelese, dar nu vedea niciun motiv să îl lase să scape cu acest comportament arogant.

— Înţeleg, spuse ea cu răceală.

Robert renunţă imediat la formalitate şi rânji.

— Nu e nevoie să îmi vorbeşti pe tonul ăsta rece, milady. Nu aveam de gând să accept al treilea refuz.

— Sunt conştientă şi de acest lucru, spuse Lucy.

Nu avea să fie o logodnă de convenienţă, făcută pentru a salva aparenţele şi ruptă când urma să-şi fi atins scopul. Era prea târziu pentru acest lucru. Lucy avea să se mărite şi să consume căsătoria. Simţi senzaţia de panică sufocantă urcându-i în gât şi înghiţi în sec.

Robert îi studie chipul o clipă. Deşi ea îşi feri privirea, îi simţi ochii aţintiţi asupra ei, apoi o luă prin surprindere. Se aplecă şi o sărută scurt, sărut pe care ea îl simţi până în vârful picioarelor.

— Vom vorbi despre asta la cină, spuse Robert.

— Chiar trebuie? întrebă Lucy, refuzând să cedeze.

Robert zâmbi larg.

— Da, trebuie. Iar până atunci – îşi scoase inelul cu sigiliu de pe deget –, cred că ar trebui să ai un inel de logodnă.

Inelul era cald de pe degetul lui, iar când i-l strecură pe deget, îl simţi greoi şi solid. Era mult prea mare, iar ea strânse instinctiv pumnul ca inelul să nu îi cadă.

— Îţi voi cumpăra ceva mai drăguţ, spuse el pe un ton blând.

— Îmi place acesta, zise Lucy, apoi îşi drese glasul. Se simţea straniu, de parcă Robert o revendicase, în sfârşit, iar protecţia lui o învălui. E puternic şi neînduplecat, ca tine.

— Ah, iubito…

Robert fu atât de rapid, încât Lucy icni şi ajunse în braţele lui, iar el o sărută într-un mod posesiv şi pasional de data aceasta. Pentru un moment îndelungat, ea cedă dorinţei gurii lui, apoi îşi aminti că nu stabiliseră nimic şi că nu se putea căsători cu el; că fugise, furase, luptase şi minţise pentru a evita să se mărite cu Methven. În acea clipă vru să se retragă, dar era prea târziu – o parte mai puternică din ea îşi dorea să fie sedusă, astfel că se lupta cu propriile dorinţe, nu doar cu ale lui.

— Nu te împotrivi! Şoapta lui fu ecoul propriilor ei gânduri. Suntem de aceeaşi parte. Chiar tu ai spus-o.

El nu înţelegea. Nu putea să înţeleagă, bineînţeles. Teama învinse dulceaţa sărutului, iar Lucy scoase un sunet ce transmitea durere. Robert o eliberă de îndată.

— Lucy, începu el.

Inima ei începu să bată cu putere, ştiind că avea să o întrebe care era cauza suferinţei ei, dar nu ştia dacă îi putea spune adevărul. Îl îngropase adânc în urmă cu opt ani şi nu îi mai permisese să iasă la lumină.

Robert dădu să spună ceva, dar închise gura, întrucât se auziră voci dincolo de uşa salonului.

— Trebuie să fie Isobel, spuse el. Înainte să te las pe mâna ei, pot să îţi mai aduc ceva?

— Mi-ar plăcea nişte haine noi, rosti Lucy, coborând privirea spre eşarfa murdară. Ceva puţin mai cuviincios.

— Voi trimite pe cineva să îţi caute ceva, zise Robert.

— Asta mă face să mă simt mai mult ca o ibovnică decât ca o soţie, spuse Lucy cu asprime.

Toropeala bruscă din ochii lui o înfierbântă.

— Pot să te fac să te simţi mai mult ca ibovnica mea, dacă vrei.

Obrajii lui Lucy se îmbujorară. Se bucură când cineva bătu la uşă, eliberând-o de sub vraja lui.

— Milord?

O femeie minionă apăru în prag, mult mai tânără şi complet diferită faţă de cum şi-o închipuise ea pe hangiţă. În spatele ei se ascundea o fată cu păr negru şi ochi luminoşi, care nu avea mai mult de 14 ani şi care încerca să

tragă cu ochiul pe lângă mama ei, pentru a vedea cum arăta Lucy.

Robert o îmbrăţişă strâns pe femeie.

— Ce faci, Isobel?

Apoi făcu un pas înapoi, îi luă mâinile într-ale sale şi o sărută pe obraz.

— Arăţi bine. Şi ce face fina mea?

Fata chiţăi entuziasmată. Pentru o clipă, Lucy avu impresia că avea să îi sară în braţe lui Robert, dar cumva reuşi să se abţină. Robert îi luă mâna şi, cu ochii licărindu-i, se aplecă şi o sărută. Fata chicoti.

— Nu îi băgaţi idei în cap, vă rog, milord, zise brusc Isobel, deloc intimidată de oaspetele ei. Deja crede că sunteţi un fel de erou.

Robert îi aruncă o privire lui Lucy, care îşi muşca buza în încercarea de a-şi abţine zâmbetul.

— Departe de mine să o dezamăgesc şi să îi alung această idee, spuse el. Lady Lucy, zise Robert o trase în faţă, îmi permiţi să ţi le prezint pe doamna Isobel McLain şi pe fiica ei, Elizabeth?

— Bessie, spuse fata, făcând o reverenţă joasă înaintea lui Lucy. Milady. Ridică ochii curioşi spre chipul lui Lucy. Sunteţi foarte drăguţă, zise ea. Dar ce aţi păţit la faţă?

Lucy o văzu pe Isobel încordându-se.

— Bessie! spuse femeia, apoi se întoarse spre Robert. O voi îngriji foarte bine pe doamna dumneavoastră, milord. Isobel gesticulă spre Lucy. Vă rog să veniţi cu mine, milady.

— Deci nu este nevoie să preiau eu rolul de cameristă, zise alene Robert.

— Sunt convinsă că această aptitudine se numără printre multele dumneavoastră talente, milord, spuse ţâfnoasă Isobel McLain, dar eu şi Excelenţa Sa ne vom descurca foarte bine singure.

Oboseala lui Lucy reveni când urcă treptele în urma hangiţei. Bessie ţopăia în spatele lor. Lucy simţea ochii fetei studiind-o curioşi, bănuind că lui Bessie îi stăteau multe întrebări pe limbă şi că se străduia din răsputeri să nu le

rostească.

În cameră era deja pregătită baia; aerul mirosea a levănţică şi a alte ierburi pe care Lucy încercă să le identifice. Mirosea a roiniţă şi a încă ceva, o mireasmă dulceagă şi ispititoare.

— Muşeţel, spuse zâmbind Isobel. Pentru relaxare. Pe drumul către Thurso, locuieşte o femeie care prepară remedii medicinale.

— Minunat! spuse Lucy cu sinceritate. Exact ce aveam nevoie.

Când se cufundă în apa fierbinte, iar Isobel trase paravanul în jurul căzii, Lucy se temu că avea să adoarmă de plăcere. Apa era delicios de calmantă după drumul greu. Muşchii încordaţi i se relaxară, iar ea se scufundă şi mai mult, pentru a-şi spăla părul.

Dincolo de paravan, o auzea pe Bessie vorbind în şoaptă şi pe Isobel spunându-i să tacă fiicei nerăbdătoare.

— Nu o vei întreba nimic, îi spuse Isobel cu asprime. Nu este deloc politicos.

— Nu mă deranjează, spuse Lucy, deschizând ochii.

Îşi stoarse apa din păr, pe care îl simţi moale la atingere şi cu un miros dulce. Se înfăşură cu pânza de baie şi merse lângă măsuţa de toaletă. Scândurile vechi, dar netede ale podelei erau calde sub picioarele ei desculţe.

— Încă aşteptăm hainele după care a trimis Lord Methven, milady, spuse Isobel. Există o singură croitoreasă în Findon şi Dumnezeu ştie dacă are ceva potrivit la dispoziţie. Femeia o privea cu atenţie pe Lucy. Mă întrebam dacă v-aş putea împrumuta eu ceva între timp – cred că avem aceeaşi înălţime –, iar cele mai bune haine de duminică ale mele ar merge. Isobel roşi. Dar dacă preferaţi să nu…

— Este foarte generos din partea ta, zise Lucy, apreciind oferta şi grăbindu-se să o liniştească pe Isobel. M-aş bucura foarte mult dacă mi-ai împrumuta o rochie.

Isobel radia de bucurie.

— Nu cred că vreţi să păstraţi lucrurile astea, spuse ea, încuviinţând din cap spre hainele murdare din colţ, dar,

dacă doriţi, le pot spăla…

— Dumnezeule, nu, mulţumesc! zise Lucy. Abia aştept să nu le mai văd.

Bessie chicoti.

— Am crezut că Lord Methven a adus acasă o soţie de la circ, milady, spuse fata.

— Nu mă surprinde, spuse Lucy, apoi se privi în oglindă.

Părul i se revărsa mătăsos pe umerii goi – avea nevoie de o periere straşnică pentru a-l descurca. Părea obosită şi palidă. Privirea îi căzu pe vânătaia de un roşu aprins care începea să i se formeze pe obraz. Îi aminti de violenţa lui Wilfred, de dispreţul lui faţă de loialitatea în faţa familiei şi de cruzimea de care nici măcar nu crezuse că era capabil vărul ei. Lucy îşi atinse încet obrazul. Nu avea să uite niciodată – nici să îl ierte. Nu avea să uite nici furia şi expresia protectoare din ochii lui Robert când o privise. În curând, avea să îşi regleze conturile cu Wilfred.

— Am tinctură de amică pentru vânătăi, milady, spuse Isobel, privind-o cu o urmă de dezamăgire, iar Lucy înţelese şi puse mâna pe braţul femeii.

— Să nu crezi că… Se opri. Nu mi-a făcut Lord Methven asta. Vărul meu, contele de Cardross, şi doi dintre oamenii lui ne-au atacat pe drum.

Isobel scăpă borcănelul cu tinctură pe podea, iar recipientul se rostogoli în voie.

— Dumnezeu să ne aibă în pază, sunteţi verişoara contelui? întrebă femeia, deja mai palidă.

Bessie rămase cu gura căscată, un amestec de şoc şi de teamă citindu-se în ochii ei bulbucaţi.

— Mă tem că da, răspunse Lucy. De fapt, verişoară de gradul doi. Dar eu nu sunt deloc ca el. Serios, nu sunt!

Probabil că simpla menţiune a numelui lui Wilfred era suficientă pentru a le da coşmaruri copiilor prin părţile acelea. Privind chipul încordat al lui Isobel şi expresia speriată a lui Bessie, Lucy se simţi de-a dreptul şocată. Nu îl plăcuse niciodată pe Wilfred, dar chipul pe care îl arătase el familiei lui era complet diferit de cel pe care îl descoperea

ea acum.

— Vai de mine! spuse Isobel. Acum suntem apăraţi de Cardross pentru că ne protejează Lord Methven, dar în urmă cu câţiva ani, pe vremea bătrânului lord, au avut loc multe invazii pe aceste pământuri. Au ars satul din temelii şi ne-au alungat toate animalele.

— Îşi arde şi propriile pământuri când se înfurie pe oameni, spuse Bessie.

Lucy fu străbătută de un fior rece.

— Legea… dădu ea să spună, dar Isobel clătină din cap.

— Cardross era legea prin părţile acestea, spuse ea. Bătrânul lord ne-a lăsat să ne apărăm singuri, apoi a murit şi s-a întors Lord Methven.

— El a luptat pentru noi, spuse Bessie, cu un licăr în ochi. Ca un erou din poveştile vechi.

Lucy zâmbi, dar în sinea ei se simţi ruşinată. Îşi dădu seama că se cufundase atât de mult în cărţi la castelul Forres şi în Edinburgh, încât habar nu avusese cum fusese viaţa pentru aceşti oameni. Trăise într-o bulă de aur, departe de sătenii pe care îi cunoscuse în acea dimineaţă, care se luptau cu sărăcia şi foametea, sau de Isobel şi familia ei, care munceau din greu pentru ca afacerea lor să prospere. Brusc, Lucy înţelese de ce Robert lupta din răsputeri pentru bunăstarea şi viitorul clanului lui şi de ce era pregătit să facă orice pentru a asigura acel viitor. Aceşti oameni contau pentru el. Traiul lor conta pentru el. Iar violenţa şi cruzimea lui Wilfred nu puteau să triumfe.

Isobel se aşeză pe marginea patului.

— Am auzit zvonuri că lordul trebuie să se însoare cu o femeie din neamul Cardross pentru a îndeplini termenii moştenirii, spuse ea. Ni s-a părut un sacrificiu imens pentru viitorul nostru, să îmi fie cu iertare, milady.

Lucy râse.

— Probabil că este, spuse ea.

Isobel clătină din nou din cap, de data asta amuzată.

— Probabil că nu este, judecând după cum se uită la dumneavoastră, milady. Apoi, când Lucy roşi, adăugă: Nu

cred că este deloc un sacrificiu.

— A fost o logodnă grăbită? întrebă curioasă Bessie.

Privirea îi căzuse pe mâna lui Lucy, pe care tot răsucea inelul masiv din aur. Se aşteptase ca Isobel McLain să îşi mustre fiica, dar, când o privi, Isobel avea aceeaşi expresie curioasă ca Bessie. Lucy râse.

— Nu chiar, răspunse ea. Lord Methven m-a cerut de trei ori în căsătorie.

— Este un bărbat hotărât, spuse sec Isobel. Când crede în ceva.

Lucy simţi un nod în gât. Fără îndoială, Robert Methven credea în protejarea celor la care ţinea.

— Da, spuse ea încet. Este.

— Şi foarte chipeş, adăugă Bessie, făcând-o pe Lucy să râdă.

— Nu te pot contrazice, zise ea.

— Vă place, milady, spuse Bessie. Vă place foarte mult.

Isobel se întinse după pieptăn.

— Vă descurc eu părul, milady, spuse femeia, iar Bessie se poate duce să aducă muselina mea albastră.

— Vă rog, nu e nevoie să staţi cu mine, zise grăbită Lucy. Mă pieptăn singură, sunt convinsă că aveţi multă treabă la han.

Privirea lui Isobel deveni şi mai caldă.

— Fiţi binecuvântată, milady, sunteţi foarte amabilă, dar nu există sarcină mai importantă decât să o îngrijim pe logodnica lui Lord Methven, zise femeia, apoi începu să-i descurce şuviţele cu blândeţe. După ce terminăm aici, puteţi merge la cină alături de lord. Sunt convinsă că vă este foame.

— Da, spuse Lucy. Nu am mâncat nimic toată ziua.

Îşi aminti că Robert spusese că aveau să discute despre logodnă la cină. Brusc, îi pieri pofta de mâncare – ce putea să spună, ce putea să facă? Toate alegerile fuseseră făcute, nu mai avea nicio şansă de scăpare.

Lucy încă privea în gol în oglindă, chiar şi după ce Isobel îi pieptănă părul.

*

Hanul era aglomerat şi zgomotos în acea seară, dar Isobel o conduse pe Lucy într-un salon privat – cel mai bun desigur –, care fusese rezervat doar pentru ei. Era un spaţiu mic şi intim, cald, cu lambriuri din lemn de stejar, luminat de un foc vesel şi de câteva lumânări. Robert o aştepta. Şi el avusese timp să facă baie, să se bărbierească şi să găsească haine curate. Se ridică atunci când Lucy intră în salon, aruncând deoparte ziarul, de parcă nu l-ar mai fi interesat absolut deloc, şi trase un scaun pentru ea la masa mică şi rotundă.

— Arăţi minunat, spuse el încet.

Lucy îşi netezi rochia. Se simţi atât de timidă un moment, încât nu se putu uita la el. În schimb, se concentră pe vinul roşu pe care el îl turnă în două pahare de cristal. Cel puţin îi revenise pofta de mâncare. Masa gemea sub greutatea cantităţii de mâncare: o oală cu tocană aburindă, chifle proaspete cu o aromă dulceagă, bucăţi de carne şi de şuncă şi brânză cremoasă. Lucy se întrebă dacă ar fi părut prea lacomă dacă s-ar fi repezit la mâncare.

— Hangiul ştie să aranjeze o masă, spuse ea.

— Iain McLain a fost vizitiu pentru Methven până când a fost rănit într-un accident de trăsură, zise Robert. Bunicul meu l-a instalat aici, iar el a construit o afacere de succes. Robert ridică paharul şi îl ciocni uşor de al ei. *Stainthe mhath,* spuse el. Un toast în cinstea frumoasei şi talentatei mele tovarăşe de arme.

Ochii lui albaştri se fixară pe chipul ei, iar expresia lui o înfierbântă.

— I-am spus lui Isobel că ne vom servi singuri, zise Robert, ca să nu fim deranjaţi.

Lucy se întinse după o chiflă şi o unse cu unt. În faţa ei era o oală mare cu tocană de vită, din care îşi puse puţină în farfurie.

— Cum era bunicul tău? îl întrebă ea. El a fost stăpân înaintea ta, nu?

Robert tăcu un moment. Nu zâmbi, iar Lucy se simţi neliniştită, de parcă ceva nu era în regulă, dar nu ştia exact ce. Ştia foarte puţine lucruri despre Methven. Îi purta inelul şi urma să se mărite cu el, dar nu ştia mai nimic despre Robert; el nu trăda nimic.

— Bunicul meu a fost vehement şi mândru, dedicat vechilor metode, răspunse Robert după o clipă. Luă polonicul de la Lucy şi îşi puse şi el tocană în farfurie. Expresia îi redeveni calmă. Dacă nu ar fi existat acea ezitare scurtă, ea nu ar fi crezut că era ceva în neregulă. Nu a uitat niciodată revolta din ’45, spuse Robert. I-a urât pe englezi şi pe regii lor şi nu a putut înţelege cum s-a schimbat lumea.

— L-ai plăcut? întrebă Lucy şi observă că el ezită din nou înainte de a răspunde.

— Nu, nu l-am plăcut. Au existat multe chestiuni în privinţa cărora nu ne-am pus de acord. Şi-a neglijat proprietăţile în ultimii ani de viaţă, lucru care i-a permis vărului tău, Cardross, să emită pretenţii asupra acestor locuri. De când m-am întors, am muncit din greu ca să îndrept lucrurile. Robert luă o gură straşnică de vin. Sunt sigur că se răsuceşte în mormânt din pricina metodelor mele. M-a respins tot timpul şi nu a vrut ca eu să îl moştenesc, dar nu a putut face nimic pentru a împiedica acest lucru.

— Şi bunica ta? întrebă Lucy. Şi ea este vehementă.

De data aceasta, Robert zâmbi.

— Ah, cu toată asprimea ei, bunica are o inimă mare, spuse el, iar glasul i se schimbă, devenind mai blând. Ea a fost cea care… Se opri, iar Lucy aşteptă. Când îşi reluă ideea, glasul îi redeveni calm, iar chipul inexpresiv: Nu s-a pus niciodată problema ca proprietăţile Methven să fie ale mele, zise el. Am avut un frate mai mare. Gregor. El trebuia să fie următorul moşier.

Lucy puse furculiţa pe masă.

— A murit, spuse ea, amintindu-şi. Îmi pare rău.

Măcinată de amintirile dureroase despre pierderea lui Alice, îşi dori să ştie cum se simţise el când îşi pierduse

fratele, cel care trebuia să fie moştenitorul. Probabil că fusese oribil.

— Mulţumesc, zise Robert, iar Lucy îşi dădu seama că vorbele ei nu îl tulburaseră, întrucât el nu ridică privirea. A trecut mult timp de atunci.

— Te-ai certat cu familia şi ai plecat în străinătate după moartea fratelui tău, nu-i aşa? Lucy începu să îşi amintească totul. În acele zile sumbre de după moartea lui Alice, ea nu fusese conştientă de prea multe lucruri din jur, dar îşi aminti că tatăl ei menţionase că se întâmplase o tragedie groaznică şi că Robert Methven părăsise ţara, plecând în Canada. De ce ai plecat? întrebă ea.

Robert o privi, iar ochii îi erau inexpresivi.

— Bunicul meu nu mă considera vrednic să îl moştenesc, răspunse el pe un ton rece. Doar degetele încordate pe furculiţă îi trădară sentimentele. Ne-am certat foarte tare din pricina planurilor pe care le avea pentru mine. Am decis să încerc să îmi dovedesc valoarea în altă parte.

— Dar să pleci atât de departe de casă? Lucy îl privi lung. După ce a murit fratele tău, ai devenit moştenitorul proprietăţilor Methven! Sigur…

— Eram tânăr şi prost, zise Robert, întrerupând-o şi luând sticla de vin. Mai vrei?

Cu siguranţă, era un avertisment să încheie subiectul, iar Lucy aproape că tresări. Robert nu era pregătit să îi dezvăluie sentimentele, iar ea fu străbătută de un fior rece. Îşi trecu degetele peste iniţialele gravate pe inelul cu sigiliu. Era cald la atingere, dar confortul lui era doar o iluzie. Nu îi apropie mai mult pentru că se părea că Robert nu îşi dorea acea intimitate.

— Mulţumesc, spuse Lucy pe un ton la fel de rece ca al lui şi umplu tăcerea care se aşternu între ei bând jumătate de pahar, deşi nu era convinsă că trebuia să mai bea.

— I-am trimis o scrisoare surorii tale Mairi, pentru a-i spune că eşti în siguranţă, zise Robert după o pauză îndelungată. I-am scris şi tatălui tău. I-am cerut mâna ta,

zise el şi afişă un zâmbet pieziş. De fapt, i-am spus că ne vom căsători mâine.

Lucy sări de pe scaun, vărsând câţiva stropi de vin pe suprafaţa lustruită a mesei.

— Mâine! repetă ea.

— Da. Ochii lui albaştri o provocau. Încuviinţă din cap spre mâna ei. Porţi inelul meu. Am avut impresia că mi-ai acceptat cererea în căsătorie.

Lucy atinse încet inelul de aur.

— Mi l-ai oferit pentru a-mi proteja reputaţia în public.

— Ţi l-am oferit pentru că vreau să mă căsătoresc cu tine, zise Robert, acum privirea lui fiind indescifrabilă.

Lucy nu îşi dădea seama ce gânduri îi treceau prin minte.

— Ai văzut tu însuţi cum procedează Wilfred Cardross, spuse el cu asprime, privind-o. Eşti pregătită să laşi pământurile acestea să cadă în mâinile lui?

— Nu e drept, spuse Lucy.

Împinse farfuria din faţa ei; îi pierise pofta de mâncare. Chiar şi aşa, se gândi la Isobel şi la Bessie şi la groaza din ochii lor. Se gândi la peticul de pământ sterp unde se oprise pentru a cere indicaţii. Se gândi la viclenia şi la cruzimea lui Wilfred, la sărăcia oamenilor şi la despărţirea familiilor. Lucy ridică mâna pentru a-şi atinge obrazul şi simţi vânătaia zvâcnind.

— Nu poate fi lăsat să câştige, spuse Robert.

— Nu, şopti Lucy.

— Cei care sunt puternici au responsabilitatea de a-i proteja pe ceilalţi, zise el şi îşi puse mâna peste a ei. Tu eşti puternică, Lucy.

— Chiar crezi asta?

Degetele ei tremurau pe piciorul paharului cu vin. Nu se gândise niciodată la ea însăşi ca fiind puternică. Se dispreţuise pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă, dezamăgindu-i pe Alice şi pe copilul surorii ei.

— Îi poţi ajuta pe oamenii mei, rosti Robert pe un ton ferm şi cu o expresie hotărâtă.

— Da, şopti Lucy, ştiind că nu era cale de întoarcere,

fiindcă Robert nu ar mai fi acceptat un refuz. Şi, chiar dacă ar fi lăsat-o să plece, era imposibil ca reputaţia ei să rămână intactă. Nu se mai putea întoarce la viaţa ei de parcă nu se întâmplase nimic. Deja acea viaţă i se părea departe, pierdută. Ai nevoie de o soţie pentru a îndeplini termenii tratatului, spuse ea, umezindu-şi buzele.

Simţi un nod în gât. Mai luă o gură de vin, dar nu îi simţi gustul.

— Nu, zise Robert, iar degetele lui le strânseră pe ale ei. Am nevoie de tine.

Capitolul 13

Lucy privi în ochii lui Robert şi văzu certitudine şi hotărâre.

— Vrei o soţie în patul tău şi un moştenitor pentru clanul Methven, spuse ea, şi văzu un licăr înfierbântat în ochii lui.

— Da, zise el. Am nevoie de un moştenitor.

— Atunci nu mă pot căsători cu tine, spuse Lucy grăbită. Nu mă pot culca cu tine. Nu îţi pot oferi un moştenitor. Este imposibil.

Nu ştia ce avea să spună el. Nu se gândise atât de departe. Spre surprinderea ei, Robert nu spuse nimic; nu ceru nicio explicaţie şi nu o contrazise. În schimb, o studie gânditor, iar Lucy simţi cum nodul de panică din piept i se relaxă puţin.

— Mă gândeam eu, spuse el, zâmbind vag. Spune-mi mai multe despre asta.

Lucy îl privi lung, uimită.

— Nu te deranjează?

Robert ridică din umeri, o uşoară urmă de încordare citindu-se în postura lui.

— Lucy, spuse el, ai trecut prin multe ca să fugi de mine. De fiecare dată, mi-ai refuzat cererea în căsătorie, chiar cu preţul reputaţiei tale. Aş fi un prost dacă nu mi-aş

fi dat seama că trebuie să existe un... Făcu o pauză. Un motiv foarte important pentru care ai simţit că nu te poţi căsători cu mine. El ridică brusc privirea, iar inima lui Lucy tresări când ea îi văzu expresia. Mă flatez şi îmi spun că nu mă respingi pe mine, personal. Dar, dacă mă înşel, poate că acesta ar fi momentul să îmi spui.

Lui Lucy nu îi venea să creadă, dar îi veni să râdă.

— Robert, spuse ea. Nu, eu te plac...

Abia în acel moment îşi dădu seama cât de mult îl plăcea şi, pe lângă fiorul de entuziasm care îi goni prin vene, simţi o tristeţe revoltătoare pentru faptul că ea era atât de distrusă, încât ceea ce ar fi avea putut ei doi împreună era imposibil.

Robert se ridică de la masă şi merse lângă ea, aşezându-se pe marginea mesei.

— Asta chiar îmi dă curaj să ascult, zise el. Spune-mi, Lucy, ce motiv este atât de puternic încât nu ne putem căsători? La urma urmei – tonul i se înăspri puţin –, erai pregătită să te măriţi cu MacGillivray. El era idealul tău.

— Nu există ideal, zise Lucy. Era atât de bine să fie sinceră după atâţia ani de prefăcătorie! Parcă ceva se deschisese înăuntrul ei, în sfârşit scoţând adevărul la iveală. Lord MacGillivray a fost un om bun, dar a fost ideal doar în sensul că îmi oferea siguranţă.

— Nu voia să se culce cu tine, spuse blând Robert, dar în ochii lui ardeau flăcări fierbinţi. L-ai ales pe MacGillivray pentru că nu te dorea fizic. Îi ridică bărbia, forţând-o să îl privească în ochi. Te temi de intimitate, spuse el.

Degetele lui erau reci pe obrazul ei fierbinte. Robert îi studie chipul cu o expresie serioasă.

— Nu, spuse Lucy. Mă tem de consecinţele intimităţii, nu de intimitate în sine. Mă tem de sarcină şi de naştere...

Glasul i se stinse.

— De ce eşti speriată, Lucy? Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Glasul lui era blând, ferm şi liniştitor. Îi luă mâinile într-ale lui, ridicând-o de pe scaun şi ghidând-o lângă şemineu, unde era un divan cu perne.

— Sora mea Alice, începu Lucy. Era geamăna mea. A murit când a născut.

Durerea amintirii o izbi în plin, ameninţând să o rupă în două. Lucy îşi puse braţul pe stomac, parcă vrând să împiedice acest lucru, dar sentimentul era prea violent, iar ea icni zgomotos.

„Ajută-mă, Lucy! Mi-e atât de frică!” Cuvintele răsunară în mintea ei ca un ţipăt în întuneric.

Lucy îşi acoperi faţa cu mâinile, apoi le lăsă să cadă pe lângă corp. Ochii îi erau uscaţi, lacrimile fiindu-i captive înăuntru. Nu plânsese nici măcar o dată de la moartea lui Alice. Se temea că, odată ce ar fi început, i-ar fi fost imposibil să se oprească.

— Totul a început în noaptea în care ai venit în Forres, spuse Lucy. În seara aceea, Alice îi urmărea pe gentlemenii de pe terasă. L-a văzut pe Hamish Purnell şi s-a îndrăgostit de el pe loc. De fapt, se corectă ea, s-a îndrăgostit de ideea de a fi îndrăgostită de el. La început, a fost o iubire adolescentină, dar a devenit mai mult de atât. Doar că la momentul respectiv nu mi-am dat seama de acest lucru.

Lucy închise ochii strâns. Nu vorbise niciodată despre asta şi simţi panica intensificându-se înăuntrul ei, încordându-i muşchii, făcându-i inima să bată cu putere. Nodul îi reveni în piept.

Robert îi luă din nou mâna într-a lui, care era caldă şi liniştitoare. Îşi plimbă blând degetul mare peste mână, calmând-o. Gestul îi dădu putere să continue.

— Purnell era căsătorit, spuse Lucy, dar asta nu l-a împiedicat să înceapă o aventură cu Alice. Ea se strecura din castel pentru a se întâlni cu el în pădure. I se părea foarte romantic. Am avertizat-o să aibă grijă, dar nu m-a ascultat. Alice avea obiceiul de a auzi doar ce voia să audă.

Brusc, fu foarte furioasă pe Alice, iar sentimentul fu atât de intens, de parcă prostia surorii ei se întâmplase cu o zi în urmă.

— Ştiam că era greşit ce făcea. I-am spus…

Tăcu, întreruptă de un suspin care parcă îi sfâşie plămânii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă foarte încet Robert.

— S-a sfârşit, răspunse Lucy. Sau cel puţin aşa am crezut. Cuvintele aveau un gust amar. Fusese foarte naivă şi se ura pe sine pentru acest lucru. Îl privi lung pe Robert, dar văzu chipul lui Alice. După o vreme, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Alice era mereu veselă şi impulsivă, râzând când eu eram serioasă, frivolă când eu eram cumpătată. Dar apoi s-a schimbat.

Lucy îşi coborî privirea pe mâini, pe degetele ei împletite cu ale lui Robert – ale ei erau palide, iar ale lui, bronzate şi puternice.

— A devenit tăcută, palidă şi retrasă. Parcă nu mai avea pic de culoare.

— Era însărcinată, spuse Robert.

Lucy încuviinţă din cap.

— Am fost foarte rănită de faptul că nu mi-a spus. M-am simţit de parcă într-un fel am dezamăgit-o, pentru că nu a vrut să mi se destăinuie.

Încă o durea faptul că Alice nu avusese încredere în ea. Întotdeauna îşi spuseseră totul. Doar că de data aceasta fusese diferit.

— Ai spus cuiva? întrebă Robert.

Lucy clătină din cap.

— Alice m-a pus să jur că nu voi spune nimănui, m-a făcut să îi promit pe mormântul mamei noastre.

Bineînţeles că ea fusese de acord. Întotdeauna îşi păstraseră secretele. Şi, deşi Alice îi ascunsese sarcina atâta vreme, deşi era cel mai mare şi mai înfricoşător secret din lume, prea mare pentru o singură persoană, Lucy încercase. Încercase din răsputeri.

— E un secret uriaş pentru un singur om, zise Robert, cuvintele lui fiind ecoul gândurilor ei. Îmi pare rău că a trebuit să faci asta.

— Alice a plănuit să nască în secret şi să dea copilul cuiva. Astfel, nu avea să afle nimeni. Îi era teamă să nu aibă probleme. Lucy privi lung focul din şemineu. Nu mi-am dat niciodată seama, pentru că Alice părea mereu curajoasă, dar, în sinea ei, era doar un copil speriat. Şi nici

eu nu am fost mai bună.

— Erai foarte tânără, spuse Robert. Fără îndoială, şi tu erai îngrozită.

— Aveam 16 ani, spuse Lucy. I se părea că trecuse o eternitate de atunci, de parcă i s-ar fi întâmplat altei fete. Totuşi, amintirea era la fel de vie şi de dureroasă ca o rană proaspătă. Alice a intrat în travaliu prematur, la şapte luni, continuă ea. Eram cu ea când s-a întâmplat. Niciuna din noi nu a ştiut ce să facă. A fost îngrozitor! O străbătu fiorul rece ca gheaţa pe care îl simţea întotdeauna când îşi amintea. Lucy ar fi vrut să alunge amintirile, să fugă şi să se ascundă, aşa cum făcuse întotdeauna. Dar ceva mai puternic o ajută să continue. Simţi acest lucru în forţa şi încurajarea atingerii lui Robert şi o citi şi în ochii lui. Ştiam că era ceva în neregulă, zise ea, dar Alice mă implora să nu o părăsesc. Chiar şi în ultimele clipe, era foarte speriată să nu aibă probleme, aşa că am plecat prea târziu. Şi când, într-un final, m-am dus după ajutor… Se opri. Aş fi putut să o salvez, şopti Lucy. Aş fi putut salva copilul. Dacă aş fi plecat mai devreme… Dar nu am făcut-o.

Apoi Lucy tăcu. Dinţii îi clănţăneau. Se simţi epuizată şi înfrigurată până în măduva oaselor.

— Lucy, spuse Robert.

În glasul lui era atât de multă blândeţe, încât ea se înfioră. Ar fi vrut să îşi acopere urechile cu mâinile, să blocheze tandreţea lui, pentru că era atât de aproape de a-şi pierde controlul, încât nu putea suporta acest gând. Ştia că încă un cuvânt din partea lui ar fi doborât-o.

— Nu a fost vina ta că Alice şi copilul au murit, continuă el. Nu te pedepsi. Ai făcut ce ai crezut că este mai bine. Aveai 16 ani, Lucy! Trebuie să te ierţi.

— Nu pot, zise ea.

Lacrimile erau pe punctul de a se elibera, iar acest lucru o îngrozea. Nu plânsese niciodată pentru Alice şi pentru copil, nu îndrăznise să plângă, temându-se că nu s-ar fi putut opri. Dar acum simţi atât de intens singurătatea, asemenea unui val izbitor, încât fu prea târziu. Fu copleşită şi începu să plângă şi să tremure. Şi plânse, iar Robert o

ţinu în braţe până când îi îmbibă haina cu lacrimi.

— Scumpo…

Strânsoarea lui Robert se înteţi, trăgând-o şi mai aproape de el. Lucy fu şocată să descopere cât de bine era să fii ţinut astfel în braţe. O parte din ea, vechea teamă, voia să se retragă, dar braţele lui erau neînduplecate. După un moment, îi acceptă pe el şi confortul după care tânjea.

— Îmi pare rău, şopti ea. Foarte rău.

Robert îi ridică privirea, îi dădu şuviţele de păr de pe obrajii înfierbântaţi şi umezi şi o sărută.

— Nu ai motiv să îţi pară rău, spuse el vehement, dar blând. Nu ai făcut nimic greşit, Lucy. Nu a fost vina ta că au murit. Nu ai de unde să ştii dacă sora ta ar fi trăit, cu atât mai puţin un copil de şapte luni. Ai fost foarte curajoasă. Incredibil de curajoasă şi de onorabilă.

Cuvintele lui o făcură să plângă şi mai tare. Se simţea neputincioasă, nu se putea opri din plâns, suspinând şi înghiţind în sec. Pe măsură ce lacrimile începură să se usuce, Lucy începu să se întrebe dacă arăta la fel de groaznic pe cât credea.

— Cât de mult ai suferit! spuse blând Robert, dându-i în continuare părul de pe obrajii umezi. Cred că a fost îngrozitor să porţi singură povara asta.

O îndepărtă uşor de el şi o privi cu un zâmbet în ochi.

— Ştiu, zise Lucy în mod defensiv. Arăt groaznic.

— Întrebarea este dacă te simţi mai bine acum, după ce ai vorbit despre asta, zise Robert. Nu ai spus nimănui până acum, nu-i aşa?

Lucy clătină din cap.

— Nu am putut. Mă simţeam atât de vinovată şi îmi era greaţă doar când mă gândeam la asta. Am coşmaruri. Revăd totul cu ochii minţii. Parcă nu pot scăpa.

Robert o sărută blând. Fu doar un sărut liniştitor şi dulce.

— Nu te mai fereşti de mine, spuse el. Lucrul ăsta mă bucură. Nu e de mirare că tu crezi că nu te poţi culca cu un bărbat şi nu îi poţi purta copilul în pântec. Robert o sărută pe păr. După toate prin câte ai trecut, nu m-ar mira să crezi

că toţi bărbaţii sunt nişte ticăloşi egoişti, ca Hamish Purnell.

— Am încredere în tine, zise Lucy. Ştiu că tu nu eşti aşa. Îşi plecă privirea, fixând-o pe nasturii sidefaţi ai jachetei lui şi plimbându-şi degetele peste ei. Şi da, adăugă ea, mă simt puţin mai bine. Mă simt...

Se opri. Era ca şi cum un zid se crăpase în întuneric, permiţând unei fâşii de lumină să pătrundă în inima ei pustie. Era greu de crezut după opt ani, dar era adevărat.

Totuşi, nu era suficient.

Lucy ridică privirea şi văzu că Robert o privea. În expresia lui văzu că el ştia deja ce avea să-i spună ea, iar inima ei tresări.

— Asta nu schimbă nimic, şopti ea. Nu poate schimba nimic între noi. Nu înţelegi, Robert? Privirea ei îl implora. Sunt afectată, mi-e prea teamă... Văzu refuzul instinctiv din privirea lui şi îi puse degetele peste buze, împiedicându-l să vorbească. I se părea imposibil să înţeleagă dorinţele contradictorii ale minţii şi corpului ei, dulcea seducţie a săruturilor lui Robert şi, totodată, teama care îi amorţea mintea şi inima de fiecare dată când se gândea la patul matrimonial şi la sarcină. Se gândi la povara fragilă care fusese fiul lui Alice şi se cutremură. Dezamăgise un copil care depinsese de ea. Lucy nu putea avea încredere în ea însăşi. Nici măcar acum, când adevărul ieşise în sfârşit la lumină. Nu îţi pot oferi nimic, continuă ea, cu o sinceritate dureroasă. Nu este drept faţă de tine.

Robert îi luă mâna într-a lui şi îi sărută blând degetele. Avea capul plecat, iar flăcările din şemineu aruncau o lumină roşiatică pe părul lui castaniu.

— Dacă te căsătoreşti cu mine, mă voi mulţumi cu orice îmi poţi oferi, zise el. Dacă te căsătoreşti cu mine, jur că nu te voi forţa să accepţi o intimitate pe care nu o doreşti.

Şocată, Lucy făcu ochii mari.

— Dar nu ai îndeplini termenii tratatului, bâigui ea. Ai nevoie de un moştenitor.

Brusc, zâmbetul lui Robert deveni viclean.

— În timp, îmi voi primi moştenitorul, spuse el.

O sărută din nou, lung şi lent. Când o eliberă, Lucy era îmbujorată şi gâfâia.

— Nu cred că este imposibil, şopti Robert, cu timp şi cu încredere.

— Să te sărut nu îmi este greu, spuse Lucy.

— Am observat.

Lucy zâmbi vag, dar se simţi tristă. Avea încredere în Robert că nu avea să îi ceară mai mult decât era ea pregătită să ofere. Totuşi, nu era sigură că avea să fie vreodată suficient de curajoasă încât să îi ofere moştenitorul pe care bărbatul şi-l dorea. Gândul o sperie foarte tare şi o făcu să se închidă în sine. O purtă înapoi în camera întunecată, la mirosul morţii şi la frica din ochii lui Alice.

Cu toate acestea, Robert nu îşi luă privirea de la ea, iar atingerea lui fu caldă, fermă şi reconfortantă.

— Căsătoreşte-te cu mine, spuse el încet. Ai încredere că împreună putem face lucrurile să meargă!

Lucy se gândi la Wilfred Cardross, care, fără îndoială, ar fi revendicat pământurile Methven şi şi-ar fi pus oamenii să prăduiască şi să incendieze satele. Îşi aminti chipul obosit al lui Isobel şi groaza din ochii lui Bessie. Se gândi la membrii clanului care îşi oferiseră viaţa şi loialitatea stăpânului lor vreme de sute de ani, pierzându-şi pământurile şi sursa de trai. Se gândi la sărăcia şi la foametea care erau preţul libertăţii ei. Îşi aminti satul sterp prin care trecuse şi fermele aproape părăginite. Simţi ecoul vechilor duşmănii în sânge.

Se gândi că nu l-ar mai fi văzut niciodată pe Robert Methven.

Se gândi la încrederea pe care şi-o pusese el în ea, la convingerea lui că împreună puteau depăşi teama ei.

Se gândi la faptul că ea era unica lui speranţă.

Robert o privea. Maxilarul îi era încordat, iar în ochi i se citea calmul, de parcă tocmai pusese cel mai mare pariu din viaţa lui şi era convins că era pe cale să piardă miza.

— Da, mă voi căsători cu tine, spuse Lucy încet şi simţi teama înşfăcându-i gâtul atât de repede, încât

aproape că se răzgândi.

Dar promisiunea fusese făcută, iar ea văzu licărul de triumf şi satisfacţie în ochii lui.

— Mulţumesc, spuse Robert.

— Dar nu mâine, spuse grăbită Lucy. Peste câteva zile… continuă, dar tăcu în timp ce el clătină din cap.

— Mâine, repetă Robert.

Lucy îi înţelese insistenţa. Era testul suprem al încrederii în el. Ochii li se întâlniră, iar ea ştiu că nu putea da greş de la prima provocare. Dacă avea să încerce să îşi învingă temerile şi să fie o soţie adevărată pentru el, dacă avea să îi ofere moştenitorul de care avea nevoie, trebuia să aibă aceeaşi încredere în el pe care el o avea în ea.

— Prea bine, spuse Lucy. Ne căsătorim mâine.

Capitolul 14

Robert stătea pe debarcader, privind apa. Era târziu. Se lăsase întunericul peste mare şi doar vuietul valurilor trăda prezenţa întinderii de apă dinaintea lui. Undeva spre orizontul nordic, era Golden Isle, insula din proprietatea lui pe care, în mod ruşinos, o neglijase de la moartea fratelui său. De când moştenise marchizatul Methven, vizitase sârguincios toate proprietăţile care îi reveneau şi vorbise cu cât de mulţi localnici putuse. Investise mult timp, bani şi efort în îngrijirea bunăstării lor. Apărase aceste pământuri nordice de invaziile lui Wilfred Cardross, dar Golden Isle era singurul loc unde nu pusese piciorul. Era singurul loc pe care nu voia să îl mai vadă vreodată. Era încărcat de prea multe amintiri ale morţii lui Gregor, ale certurilor lui cu bunicul său şi a înstrăinării de tot ceea ce îi era drag.

Robert avea un administrator care se ocupa de toate afacerile de pe insulă. În ceea ce îl privea, era suficient. Trebuia să fie suficient, pentru că nu era pregătit să facă mai mult de atât. Nu îi ceruse niciodată lui McTavish un raport despre Golden Isle, iar bărbatul nu îi oferise voluntar

vreunul. Era ca şi cum locul acela nu exista.

A doua zi, avea să părăsească Findon împreună cu soţia lui, să meargă spre sud şi să nu se mai gândească niciodată la Golden Isle.

Se mută de pe un picior pe altul, simţindu-se mistuit de vinovăţie.

„Nu este suficient”.

Văzu chipul lui Lucy în faţa ochilor şi îi auzi cuvintele la fel de clar de parcă i le-ar fi spus în faţă. La cină, ea încercase să îl facă să vorbească despre moartea fratelui său, despre cearta şi înstrăinarea dureroasă de bunicul lui. Robert refuzase pentru că era ruşinat de băiatul încăpăţânat care fusese, care sacrificase totul pentru mândria lui. Nu voia ca Lucy să ştie că fusese pripit şi nesăbuit, atât de hotărât să îi demonstreze bunicului că nu îi păsa de clan, că era pregătit să plece la mii de kilometri depărtare şi să îi rănească pe cei pe care îi iubea. Nu voia ca ea să ştie că era vina lui că Wilfred Cardross avea mijloacele necesare pentru a revendica proprietăţile Methven, pentru că el plecase în străinătate şi îi dăduse un avantaj duşmanului.

Lucy era puternică şi curajoasă. Acum, după ce îi auzise povestea, Robert era uimit de curajul ei. Ştia că Lucy nu ar fi de acord ca el să îşi neglijeze nici măcar un pogon din pământuri. Ea era pregătită să rişte totul căsătorindu-se cu el pentru a contracara lăcomia şi cruzimea lui Wilfred. Dacă Lucy avea încredere să facă acest lucru, el ar fi trebuit să aibă curajul de a-şi înfrunta propriii demoni şi să viziteze din nou Golden Isle.

Înjură în barbă, se aplecă şi luă o pietricică, apoi o aruncă în apă şi o auzi pleoscăind. Ascultă valurile spărgându-se pe ţărm. În copilărie, iubise Golden Isle. El şi Gregor petrecuseră foarte mult timp acolo.

Astă-seară nu se vedeau lumini pe întinderea apei. În vremuri de război, locuitorii insulelor foloseau o înlănţuire de făclii pentru a avertiza în privinţa pericolului şi a cere ajutor, dar acum era linişte.

Robert deveni brusc neliniştit. Se întoarse şi porni

înapoi spre han. Străzile pietruite erau umede din pricina ploii. Lumina caldă care se revărsa de la ferestrele hanului îl chema, dar fereastra camerei lui Lucy era întunecată. Se întrebă dacă ea dormea sau dacă, asemenea lui, era neliniştită în acea seară. Robert simţi o mândrie impulsivă şi posesivă la gândul că, a doua zi, urma să se mărite cu el. Lucy MacMorlan era tot ce îşi dorea de la o soţie, dar înţelegea cât de profund fusese afectată de experienţa sarcinii şi a morţii surorii ei. Nu era de mirare că era îngrozită ca nu cumva să înfrunte aceleaşi pericole pe care le înfruntase Alice la vârsta de 16 ani. Perfecţiunea pe care muncise să o atingă avea sens. În încercarea de a ispăşi ceea ce credea că era păcatul de a o lăsa să moară pe sora ei, se forţase să îşi creeze o imagine exemplară, pe care nimeni nu o putea menţine, astfel că pasiunea ei se eliberase în alte modalităţi. Iar acum era pierdută şi confuză, pentru că simţea o atracţie foarte puternică faţă de el – Robert era convins de acest lucru –, dar se temea prea mult de consecinţe pentru a ceda acelui sentiment, pentru a-i ceda lui.

Robert îşi îndesă pumnii încleştaţi în buzunarele hainei. Noroc că Hamish Purnell era deja mort, altfel el însuşi l-ar fi căutat şi l-ar fi ucis pentru că îi distrusese viitorul lui Lucy şi o trădase pe sora ei.

Oftând, Robert trase zăvorul şi intră în han. Voia să o vadă pe Lucy. Fu surprins de cât de puternică era dorinţa de a bate la uşa ei şi de a-i cere să îl lase să intre. Avea nevoie de ea, şi nu doar pentru a îndeplini termenii moştenirii. Avea nevoie de Lucy în moduri mai profunde şi mai tulburătoare. Se încruntă. Vulnerabilitatea pe care o simţea îi era străină şi nu îi plăcea deloc.

Exista o singură soluţie. Deschise uşa cârciumii şi porni în căutarea sticlei de coniac, nu a miresei lui.

*

Lucy visa. Alerga pe coridoarele întunecate, fără sfârşit şi fără cale de scăpare, căutând cu disperare ceva ce

nu găsea. Inima îi bubuia în piept, iar frica o hăituia asemenea unui câine de vânătoare.

Se trezi gâfâind, leoarcă de sudoare, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Sângele îi zvâcnea în urechi, iar cearşaful i se înfăşurase pe picioare asemenea cătuşelor. Treptat, inima i se domoli, iar ea începu să respire mai uşor, dar rămăşiţele coşmarului încă îi bântuiau simţurile.

„Alice”.

Fu copleşită de senzaţia îngrozitoare de pierdere şi de suferinţă. Se simţea speriată şi îi era greaţă.

Clipi când văzu lumina cenuşie a dimineţii croindu-şi drum spre pat. Ultimele frânturi ale coşmarului dispărură. Era ziua nunţii ei. Starea de greaţă şi teama o copleşiră din nou. Era ziua nunţii ei şi nu putea să se gândească decât la faptul că se simţea îngrozită de faptul că Robert nu avea să îşi ţină promisiunea şi că urma să insiste să consume căsătoria, iar ea avea să sufere, la fel ca Alice, să îşi piardă viaţa şi să îşi dezamăgească pruncul.

Inima începu să îi bată din nou cu putere. Simţi panica familiară instalându-i-se în piept, ameninţând să o sufoce. Rămase nemişcată şi respiră adânc. Încercă să îşi spună în sinea ei că avea încredere în Robert şi că era un om bun, dar cuvintele fură ca o şoaptă în comparaţie cu teama. Se simţea captivă şi panicată. Trebuia să găsească o cale de scăpare.

Apoi îşi aminti cuvintele lui Mairi: „Există modalităţi de a te asigura că nu se întâmplă acest lucru”.

Încremeni, gândindu-se la vorbele surorii ei. Isobel McLain spusese că în sat locuia o femeie înţeleaptă, pe drumul către Thurso, care trata bolile localnicilor cu diverse tincturi şi tratamente. Poate că femeia aceasta prepara şi remedii împotriva sarcinii. Poate că aceea era o modalitate de a şti că era în siguranţă.

Se dădu jos din pat, tremurând în aerul rece al dimineţii. Servitoarea nu venise încă să aprindă focul, iar în cameră se lăsase răcoare. Tresări când picioarele ei desculţe atinseră podeaua rece.

Se îmbrăcă în grabă, deschise uşa camerei şi coborî în

linişte scările. Hanul se trezea încet la viaţă. Din bucătărie se auzeau voci şi oale ciocnindu-se. Ştia că trebuia să se mişte repede.

Ieşi pe uşa principală, fiind recunoscătoare că balamalele erau bine unse, iar uşa nu scârţâi. Aerul dimineţii era rece şi înviorător. Dinspre mare venise o pătură de ceaţă care atârna deasupra caselor asemenea unui sunet înăbuşitor. Broboane umede de ceaţă îmbibară iute pelerina lui Lucy. Lumina era stranie, de un cenuşiu palid. Tăcerea nu era deranjată nici măcar de trilul păsărilor. Lucy avu o senzaţie apăsătoare de singurătate.

Nu după mult timp, casele şi prăvăliile începură să se răărească, iar drumul şerpui prin ceaţă spre Thurso. Erau doar vreo două ferme prin jur, tăcute şi adormite. Câteva lumini licăreau în spatele obloanelor de la ferestre, care fuseseră coborâte din pricina vremii. Lucy îşi târî picioarele pe poteca dinspre ultima casă. O găină râcâia într-un ţarc. Raţele începură să măcăne înaintea ei, spărgând liniştea.

Lucy bătu la uşa din lemn şi aşteptă. Nu veni niciun răspuns. Începu să se simtă neliniştită şi era pe punctul de a o lua la fugă înapoi când uşa se deschise. O femeie apăru în prag, mai tânără decât îşi închipuise Lucy, cu un chip senin şi un zâmbet cald. Nu părea surprinsă să fie deranjată atât de devreme într-o zi atât de capricioasă. Nu făcu o reverenţă, dar îşi înclină capul.

— Milady.

„Ştie cine sunt…” Doar acest lucru fu cât pe ce să o facă să o rupă la fugă, dar femeia se retrăsese într-o parte, iar Lucy se trezi păşind peste prag şi urmând-o.

Înăuntru era cald şi destul de întuneric, singura lumină provenind de la focul care ardea în şemineu şi de la lampa cu gaz de pe o comodă. Lângă foc erau puse la uscat frunze în coşuri. Femeia gesticulă spre unul dintre scaunele cu spătar înalt, din trestie. Erau acoperite cu perne viu colorate. Încăperea era ordonată şi confortabilă, contrastând atât de puternic cu starea de tristeţe a lui Lucy, încât nu se simţi în largul ei.

Nu voia să se aşeze, se simţea prea agitată. Îşi

împreună mâinile acoperite de mănuşi.

— Doriţi ceai, milady? întrebă femeia şi încuviinţă din cap spre ceainicul care şuiera încet pe plită.

— Nu, mulţumesc, spuse Lucy. Eu…

Cuvintele i se blocară în gât. Acum, când venise momentul, habar nu avea cum să ceară ce îi trebuia.

— Trebuie să vreţi ceva, zise femeia, înclinând capul într-o parte, asemenea unei păsări curioase. Ochii i se aprinseră brusc. Cu ce vă pot ajuta?

Lucy îi întâlni privirea şi avu tulburătoarea senzaţie că femeia ştia deja ce voia.

— Îmi fac griji pentru sănătatea mea, spuse Lucy grăbită. Am înţeles că prepari anumite tincturi…

Femeia încuviinţă încet din cap, privirea încă fiindu-i misterioasă.

— Am fost puţin cam fragilă în ultimele luni, continuă Lucy, iar doctorul m-a avertizat… înghiţi cu greu, forţându-se să spună minciuna. Trebuie să aştept puţin înainte de a avea copii, continuă ea, iar de data asta cuvintele se grăbiră să iasă. Să îmi recapăt puterile. Aşa că aş vrea să evit… De fapt, ar trebui să nu rămân…

Femeia încuviinţă din nou.

— Atunci veţi găsi altă cale de a revendica moştenirea împreună cu stăpânul.

— Aşa este, zise Lucy, chinuită de vină. Deja am discutat despre asta. Curtea va hotărî în favoarea lui Lord Methven…

Minciunile i se uscară în gât, dar femeia deja încuviinţa din nou, întorcându-se spre un mic dulap din lemn de pe perete, de parcă nu o interesa cum funcţiona Curtea regală.

— Există o tinctură de ierburi care v-ar putea ajuta, spuse ea. Din rută-de-grădină şi busuiocul-cerbilor.

Lucy se simţi atât de uşurată, încât genunchii începură să îi tremure. Se prinse de spătarul scaunului pentru a se sprijini.

— Funcţionează? întrebă ea în şoaptă.

— Destul de bine, răspunse femeia şi zâmbi. Mai

multe femei din sat pot garanta asta. Deschise dulapul cu una dintre micile chei care îi atârnau de lanţul din talie. Vă aduc un borcan.

Lucy puse câţiva şilingi pe masă. Văzu privirea femeii căzând pe monede, apoi le luă şi le băgă în buzunarul adânc al rochiei. Puse borcanul pe masă.

— Luaţi în fiecare zi, spuse ea. În felul acesta veţi fi în siguranţă.

Lui Lucy îi tremură mâna când luă recipientul şi îl îndesă în buzunarul pelerinei.

— Mulţumesc, spuse ea cu glas tremurând.

Femeia încuviinţă pentru ultima oară cu aceeaşi expresie misterioasă, apoi Lucy ieşi din casă, trăgând în piept aerul rece şi împleticindu-se pe potecă.

Afară, ceaţa era la fel de densă ca înainte şi parcă o învăluia în tristeţe în timp ce mergea grăbită înapoi spre han, trecând pe lângă biserica în care urma să se căsătorească în acea după-amiază. Borcănelul cu tinctură i se lovea de picior în timp ce mergea, fiecare pas amintindu-i de trădarea ei. În loc să se simtă uşurată, se simţea vinovată, nefericită şi ruşinată de ceea ce făcuse.

„Ca să fii în siguranţă…” Cuvintele lui Mairi îi răsunau în minte, dar îşi spuse în sinea ei că tinctură nu era decât o măsură de protecţie în caz că Robert nu îşi ţinea cuvântul.

Cu toate acestea, se simţea groaznic. Robert fusese sincer în privinţa nevoii de a avea un moştenitor şi îi spusese că, în timp şi cu încredere, el credea că ea avea să se simtă în siguranţă şi să consume căsătoria. Lucy spera să se întâmpla acest lucru. Îşi dorea cu disperare să fie adevărat şi totodată se temea că nu avea să fie, că trecutul îi provocase răni de nevindecat.

Nu se aşteptase să se simtă atât de nefericită pentru că îl înşela pe Robert. Era un om prea bun pentru a o învinui că nu putea rămâne însărcinată. Avea să meargă la curte şi să îşi prezinte cazul. Cu puţin noroc şi cu un avocat bun, Robert avea să câştige şi să îşi păstreze proprietăţile din nord. Şi nu avea să afle niciodată că ea îl înşelase.

Lucy tremura în timp ce ridică zăvorul şi intră în han,

unde era cald. Isobel îi ieşi în întâmpinare pe hol. Expresia neliniştită a hangiţei se domoli când o văzu.

— Slavă Domnului! spuse femeia. Am crezut că aţi fugit.

Lui Lucy îi clănţăneau dinţii de frig.

— Aveam nevoie de o gură de aer proaspăt, spuse ea.

Isobel ridică din sprâncene.

— Sunteţi udă până la piele! Haideţi să vă încălziţi. E vremea să vă pregătiţi.

În timp ce hangiţa porunci să i se aducă apă fierbinte şi mâncare, Lucy urcă la etaj. În camera ei fusese aprins focul, iar atmosfera era caldă şi plăcută. Îşi puse pelerina pe spătarul unui scaun şi auzi borcănelul din buzunar lovindu-se de cadrul din lemn. Îl scoase grăbită şi îl împinse în fundul unui sertar al dulapului.

Auzi paşii lui Isobel pe trepte şi glasul entuziasmat al lui Bessie. Era timpul să se îmbrace pentru nuntă.

*

Ceaţa se ridică până când Lucy fu pregătită să plece la biserică, iar un soare palid trăgea cu ochiul printre nori. Iain McLain juca rolul tatălui ei şi avea să o conducă la altar. El, Bessie şi Isobel mergeau lângă Lucy în drum spre biserică. Satul era foarte liniştit. Pe străzi nu se adunaseră oameni şi nu erau nici la ferestre pentru a o vedea trecând. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât parcă erau la o înmormântare. Lucy se simţi şi mai abătută din pricina liniştii.

— Vai de mine, spuse ea. Ştiam că nimeni nu va dori să celebreze căsătoria stăpânului cu o rudă a lui Wilfred Cardross, dar cine îi poate învinui?

Robert o aştepta la intrarea în biserică, conform tradiţiei. Era incredibil de chipeş, iar briza îi ciufulea uşor părul castaniu. Când o văzu, expresia feţei i se relaxă, de parcă se temuse cu adevărat că Lucy fugise din nou de el. Lucy îşi aminti că Dulcibella îl părăsise în faţa altarului şi se simţi foarte mândră că ea avea să fie cea care stătea lângă

el în acea zi. Sentimentul o şocă. Fu atât de neaşteptat pentru că ea fusese multă vreme victima fricii şi a coşmarurilor. Dar Robert era acolo şi părea atât de puternic şi de protector, încât şi lumea ei era mai puternică.

În timp ce păşea pe potecă spre el, auzi ropote de copite pe drumul din spate şi se întoarse. Văzu doi călăreţi galopând spre ei, cu mantiile fluturând în vânt. Lucy îl recunoscu pe chipeşul văr al lui Robert, totodată cavalerul lui de onoare la nunta cu Dulcibella, care fusese sortită eşecului. Celălalt călăreţ era…

— Mairi! strigă Lucy cu voce tremurândă când sora ei sări din şa şi alergă spre ea, îmbrăţişând-o puternic.

— Spune-mi că nu am ajuns prea târziu, zise Mairi. Am călătorit toată ziua şi toată noaptea.

Pentru o clipă, Lucy nu putu să vorbească – era copleşită de emoţii.

— Nu plânge, spuse Mairi, văzând cum îi sticleau ochii. Aduce ghinion pentru mireasă.

— Sunt lacrimi de fericire, spuse Lucy, apoi îşi şterse obrajii.

— Nu am putut rezista tentaţiei de a-ţi fi cavaler de onoare pentru a doua oară, îl auzi Lucy pe Jack Rutherford spunându-i lui Robert în timp ce îl bătu pe spate.

— Nu sunt sigur că ar trebui să îţi permit asta. Prima dată a fost un dezastru, zise Robert, dar rânji în timp ce îi strânse mâna lui Jack.

— Depinde din ce perspectivă priveşti, zise Jack, făcând o plecăciune înaintea lui Lucy şi afişând un zâmbet viclean. Lady Lucy, la dispoziţia ta. Aş spune că Rob a scăpat ca prin minune data trecută dacă acest lucru înseamnă că se poate căsători cu tine. Îţi mulţumesc pentru sacrificiul pe care îl faci acceptându-l ca soţ.

— Ei bine, măcar nu a fost nevoit să se însoare cu mine, zise Mairi.

— Ar fi fost un sacrificiu prea mare, rosti Jack, iar cei doi se încruntară unul la altul, după care se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Spuneţi-mi, zise Lucy grăbită, privind expresia

furioasă a surorii ei şi chipul încordat al lui Jack, cum aţi ajuns aici la timp? Lord Methven m-a cerut în căsătorie abia seara trecută.

— Robert a fost mereu încrezător, spuse Jack. A trimis vorbă din durness în urmă cu patru zile.

— Şi Jack a fost mereu lipsit de tact, adăugă Robert. Nu am luat nimic de-a gata.

— Arogant, o auzi Lucy şoptind pe Mairi. Exact ca vărul lui.

Ziua se transforma uşor în cea mai stânjenitoare zi a nunţii din istorie şi nici măcar nu ajunseseră încă la altar. Lucy sparse din nou tăcerea.

— Ei bine, spuse ea, nu trebuie să îl facem pe preot să aştepte. O luă de mână pe Mairi şi o trase după ea, spre intrarea în biserică. Tu poţi fi doamna mea de onoare. Domnişoara de onoare este Bessie.

— Nu sunt îmbrăcată adecvat pentru asta, zise Mairi, coborând privirea pe poalele pătate de noroi ale rochiei, dar aş fi încântată.

Mairi îi zâmbi lui Bessie, care făcu entuziasmată o plecăciune.

— …un adevărat coşmar, îl auzi Lucy pe Jack şoptindu-i lui Robert în timp ce mergeau spre uşa bisericii. Aproape că am strâns-o de gât de câteva ori în timpul călătoriei. Sper, pentru binele tău, că sora ei este diferită. Apropo, am primit o scrisoare de la Forres, trimisă printr-un emisar oficial. Ducele vă transmite cele mai bune urări şi îţi mulţumeşte pentru coniac.

— Coniac? întrebă Lucy, întorcându-se spre ei.

Robert îi zâmbi.

— Este o veche tradiţie pe insulă. Când ceri unui bărbat mâna fiicei lui, îi oferi o sticlă din cel mai fin coniac.

— Mai degrabă îl mituieşti ca să ignore scandalul, spuse tăioasă Mairi.

— Nu mă supăraţi! zise Lucy.

— Scuze. Obrajii lui Mairi încă ardeau în timp ce îl privea pe Jack. Îmi pare rău, Lucy. Nu am vrut să insinuez nimic.

— Ei bine, spuse Lucy, sunt o mireasă scandaloasă, fără îndoială. Ar trebui să îi fiu recunoscătoare lui Lord Methven pentru că îmi salvează reputaţia după ce mi-a fost pătată de vărul Wilfred.

— Lord Methven este norocos că te ia de soţie, zise Mairi, privindu-l încruntată pe Robert, de parcă bărbatul ar fi comis o crimă atroce. Tu îi faci *lui* o favoare. Cât despre rudele lui îndoielnice… îl privi cu superioritate pe Jack, care rânji, nelăsându-se intimidat. Să sperăm că nu vei fi obligată să petreci prea mult timp în compania lor.

— Poate că ar fi trebuit să vă cerem amândurora să vă lăsaţi armele la intrare, spuse Robert, privind de la Mairi la Jack şi înapoi, îi luă mâna lui Lucy şi o petrecu peste braţul lui. Eşti pregătită, iubirea mea?

„Iubirea mea…”

Lucy simţi un nod în gât. Fără îndoială, nu era iubirea lui, dar cuvintele acelea erau un lustru plăcut dat unei căsătorii care se născuse din necesitate. Ea încuviinţă din cap şi se apropie de el.

Împreună păşiră în interiorul răcoros şi umbrit al bisericii.

Lucy se opri încremenită. Biserica era aglomerată, rândurile de bănci fiind pline cu săteni care purtau cele mai bune haine de duminică, având flori în mâini şi zâmbete pe buze.

Lui Lucy i se tăie răsuflarea.

— Sunt aici pentru tine, îi şopti ea lui Robert.

— Şi pentru tine, spuse el, iar Lucy simţi din nou ameninţarea lacrimilor.

Slujba păru foarte scurtă. Isobel şi Iain McLain fură martorii lor. Jack şi Mairi se ignorară cu înţelepciune pe parcursul ceremoniei. Lucy nu îşi amintea prea multe din cele ce fuseseră spuse, doar că amândoi îşi spuseseră jurămintele, glasul lui Robert fiind puternic şi ferm, iar el ţinându-i mâna într-a lui.

După aceea, întreg satul păru să îi însoţească înapoi la han, copiii alergând pe lângă ei şi aruncându-le flori la picioare. Cimpoaiele cântau, mulţimea aplauda, străzile

erau pline de viaţă. Oamenii lui Robert aveau o stare festivă. Aduseseră mâncare pentru a sărbători la micul dejun de nuntă – carne de pui, ouă, cartofi, brânzeturi şi turte delicioase cu unt cremos. Lucy şi Robert fură conduşi la masa mirilor. Oaspeţii erau atât de numeroşi, încât amândoi se înghesuiră unul în altul pe bancheta lungă. Lucy simţi coapsa puternică a lui Robert lipită de a ei şi i se păru imposibil să ignore atingerea. Luă o gură de vin pentru a se calma, dar i se îmbujorară obrajii.

— Aşa e mai bine, spuse Mairi aprobator. Se aşezase la mică distanţă de Lucy, lângă Jack Rutherford, pe care îl ignora în mod deliberat. Înainte erai palidă ca un cadavru.

Lucy îşi spuse că nu era tocmai o descriere fericită a unei mirese, dar era destul de precisă. În ciuda vremii plăcute şi a focului care ardea în şemineu, mâinile îi erau reci ca gheaţa, iar ea era speriată şi înfrigurată. Se uită la el. Robert. Soţul ei. Mintea ei nu putea accepta acel fapt. Se întâmplaseră prea multe lucruri şi prea repede, iar ea nu reuşea să le înţeleagă. Schimbarea vieţii ei din urmă cu o săptămână în viaţa ei de acum era uriaşă, ca o prăpastie peste care nu ştia cum să treacă.

Robert vorbea cu Iain McLain, iar în timp ce Lucy îl privea, el îşi goli cana cu bere, iar unul dintre ajutoarele de la bucătărie se grăbi să o umple. Simţindu-i privirea, se întoarse spre ea şi îi zâmbi, apoi se aplecă mai aproape pentru ca doar ea să îl audă.

— Nu ai de ce să te temi, spuse el blând, iar Lucy roşi din pricina faptului că el îi citise îndoielile în ochi.

Îi mângâie scurt obrazul, gestul fiind liniştitor, apoi trase farfuria spre ea. Lucy avea în faţă pui fript care mirosea delicios, dar, când îl gustă, avu impresia că mânca cenuşă.

— Mănâncă, spuse Robert. Este bun şi abia te-ai atins de el.

Lucy încercă. Încă i se oprea în gât, dar al doilea pahar cu vin o ajută. Treptat, îşi simţi muşchii descleştându-se, iar ea începu să se relaxeze. Mai luă o gură de vin, mai mâncă puţin şi conversă cu Mairi şi cu

Isobel. Apoi mesele fură împinse la perete, iar scripcarii puseră stăpânire pe spaţiu, cântând mai întâi o melodie lentă, care părea mai degrabă de jale, dar trecură brusc la un dans vioi şi rapid, cu strigăte şi chiote de bucurie. Salonul prinse viaţă când oamenii începură să se învârtă în ritmul melodiei. Lucy i se alătură lui Robert pentru un dans country. Fu învârtită din mână în mână până în capătul şirului şi ajunse înapoi în braţele lui, gâfâind şi cu câteva şuviţe de păr pe faţă. El o sărută în prezenţa tuturor, iar mulţimea îşi chiui aprobarea. Scripcarii trecură la dansul miresei, iar Lucy dansă până ce rămase fără aer.

Câteva dansuri mai târziu, uşa salonului se deschise brusc şi îşi făcură apariţia nişte figuri bizare, în costume de paie, pălării ascuţite şi măşti care le acopereau feţele. Oaspeţii izbucniră în ropote de aplauze, iar muzica răsună mai tare şi vioaie.

— Sper că vărul Wilfred nu se ascunde sub paiele alea, bâigui Lucy.

O siluetă costumată făcu o plecăciune înaintea ei, invitând-o la dans. Toată lumea râse şi aplaudă când Lucy se ridică şi i se alătură. Nu ştia paşii, dar nici nu părea să conteze acest lucru. Şapte dintre localnicii din Findon executară un dans cu sabia. Lucy dansă din nou cu Robert, apoi cu Jack, după care se învârti fără oprire printr-o suită de dansuri în timp ce cimpoaiele şi viorile ţineau ritmul, iar mintea ei răsuna de muzică şi râsete.

Apoi, brusc, se deschise iar uşa salonului. În prag stătea un bărbat extenuat în urma călătoriei. Intră împleticindu-se în salon.

— Milord!

Muzica se opri, iar râsetele se stinseră brusc. Cineva îl împinse pe nou-venit spre banchetă, unde luă loc recunoscător. Altcineva îi puse o cană cu bere în mână, iar el o bău dintr-o singură înghiţitură.

Lucy simţi că atmosfera devenise încordată şi stranie. Toată lumea şuşotea şi aştepta.

— Milord. Bărbatul se şterse la gură cu mâneca. Eu sunt Stuart McCall. Vin din Golden Isle.

Lucy îl simţi pe Robert încordându-se lângă ea şi îl privi cu atenţie. El era încremenit, privirea îi era rece şi zâmbetul îi pierise. Ea simţi emoţiile tulburătoare care puseseră stăpânire pe el – furie şi încă ceva ce părea a fi durere. Îi studie chipul încordat şi parcă vedea un străin. Nu înţelegea nimic, dar simţi că Robert Methven pe care credea că începuse să îl cunoască dispăru.

— Sper că ai venit cu urări de bine cu ocazia nunţii mele, zise Robert, dând cana cu bere pe gât.

Lucy văzu modul ferm în care puse cana goală pe masă şi ridică privirea spre nou-venit. Era intimidant, dar bărbatul nici măcar nu tresări.

— Da, milord, spuse McCall. Şi să vă cer ajutorul.

În încordarea lui Robert era ceva înfricoşător.

— Ajutorul meu? spuse el încet.

— Da, milord. Oamenii din Golden Isle mor de foame, milord, şi niciun moşier nu s-a deranjat să ne viziteze în ultimii zece ani, de când…

Robert lovi masa cu palma, făcând-o pe Lucy să tresară.

— Aveţi un administrator care se ocupă de nevoile voastre, spuse el pe un ton ferm şi furios.

— Lui Neil McTavish nu îi pasă de insulă, spuse McCall deloc intimidat. Nu a făcut nimic să ne ajute când s-au uscat recoltele şi când bărcile nu au mai vrut să facă negoţ cu noi. Şi nu ne-a protejat de Wilfred Cardross.

Un icnet se auzi în încăpere la menţiunea numelui lui Cardross. McCall îl privi pe Robert în ochi.

— Dumneavoastră sunteţi stăpânul. E datoria dumneavoastră să ne ajutaţi.

Oamenii începură să şuşotească în salon, dar se opriră când Robert privi furios în jur.

— Mă acuzi că nu mi-am făcut datoria? întrebă el încet.

De data aceasta, tăcerea fu apăsătoare. Lucy se simţea încordată şi vedea că nimeni din cei prezenţi nu îndrăznea să îl privească în ochi. În Findon, îl respectau foarte mult pe Robert. Ea aflase acest lucru în doar două

zile scurte. Oamenii aveau încredere în el şi ştiau că era un om puternic, care avea să îi protejeze. Dar se părea că Golden Isle era slăbiciunea lui. Robert se spălase pe mâini de locul acela.

McCall îşi îndreptă umerii. Cuvintele lui dădură glas gândurilor lui Lucy.

— Am auzit că sunteţi un om cinstit, zise el. Dar nu aţi luat Golden Isle sub protecţia dumneavoastră. Nu v-aţi făcut datoria.

Robert se ridică în picioare. Cu ochi furioşi, duse mâna la mânerul sabiei.

Jack Rutherford puse repede mâna pe braţul lui.

— Hai să ne retragem şi să vorbim despre asta, Rob, spuse el încet.

— Nu în ziua nunţii mele, mârâi Robert.

Se aşeză şi făcu semn să îi fie umplută cana. Gura i se schimonosise într-un mod hidos. Atmosfera din încăpere era pe punctul de a deveni violentă. Lucy simţea toate emoţiile din încordarea lui Robert – furie umbrită de ruşine şi durere, fără îndoială.

Simţea că Jack o privea, implorând din ochi să intervină. Fie îi supraestima influenţa, fie era disperat – probabil ultima variantă. Lucy simţea tensiunea în aer şi privirile tuturor aţintite asupra ei.

Puse blând mâna pe încheietura lui Robert.

— Milord, spuse ea. Ştiu mai bine decât oricine pericolul reprezentat de vărul meu, Cardross, şi mai ştiu că nu ai permite niciodată ca oamenii clanului tău să păţească ceva. Sunt pregătită să mă retrag. Ce-ar fi să discuţi cu aceşti domni şi apoi să mi te alături?

Lucy observă că tensiunea din ochii lui Robert se domoli uşor, dar încă îi simţea reticenţa. După un moment, el îi luă mâna într-a lui, îi sărută degetele şi zâmbi vag.

— Cum doreşti, milady.

Parcă întreaga încăpere răsuflă uşurată. Toată lumea se ridică în timp ce Lucy şi Mairi părăsiră salonul. Câţiva oaspeţi îi zâmbiră, alţii încuviinţară din cap către ea, dar respectul se citea în ochii tuturor.

Isobel McLain le conduse în camera din care plecase Lucy în acea dimineaţă pentru a merge la biserică. Făcuse curăţenie, iar pe pat fuseseră presărate petale de trandafiri, parfumând aerul cu cea mai dulce mireasmă.

— Ce s-a întâmplat cu Lord Methven astă-seară? întrebă Mairi în timp ce o ajută pe Lucy să se schimbe în cămaşa de noapte pe care Isobel i-o lăsase lângă şemineu pentru a fi caldă.

— Nu ştiu, răspunse Lucy. Era obosită şi temătoare şi o durea corpul din pricina tensiunii acumulate peste zi. Nu îl cunosc prea bine ca să ştiu ce s-a întâmplat cu el.

Ar fi vrut să o întrebe pe Isobel ce se petrecea, dar nu voia ca hangiţa să îşi dea seama cât de puţine lucruri ştia. I se părea umilitor.

— Când bărbatul acela a menţionat Golden Isle, Methven s-a schimbat, zise Mairi. Sora ei nu păruse să o fi auzit pe Lucy, nici să observe neliniştea din glasul ei. Era totul în regulă înainte de asta, dar e clar că nu a vrut să meargă acolo…

— De ce nu îl întrebi pe domnul Rutherford? o întrerupse Lucy. El cu siguranţă ştie.

Acest lucru îi atrase atenţia lui Mairi.

— Nu i-aş acorda lui Jack Rutherford nici măcar un minut din timpul meu, spuse ea tăioasă.

— Ce Dumnezeu a făcut de te-a supărat? întrebă Lucy, privindu-şi sora. Pare încântător şi este foarte chipeş…

— Este prea chipeş pentru propriul lui bine, spuse Mairi, care împături rochia lui Lucy cu gesturi atât de bruşte, încât Lucy se temu că muselina delicată avea să se rupă. Şi ştie asta. Porc arogant!

— Vai de mine! spuse Lucy, încercând să îşi înăbuşe zâmbetul. Chiar nu îl placi.

— Îl urăsc! izbucni Mairi. Abia aştept să nu îl mai văd. Mâine mă întorc în Edinburgh. Presupun că tu vei merge în Methven.

— Nu ştiu, spuse Lucy. Simţi brusc un gol în stomac, tânjind după vechea ei viaţă. Nu ştiu unde mergem, zise ea

încet, sau dacă vom avea un voiaj de nuntă. Totul s-a întâmplat atât de repede!

Mairi se aşeză pe marginea patului.

— Presupun că în momentul ăsta ar trebui să îţi dau nişte sfaturi materne, zise ea.

— Materne, oh! Lucy îşi simţi obrajii roşind. Te rog, nu te simţi obligată să îmi dai sfaturi, spuse ea stânjenită.

Expresia lui Mairi se lumină.

— Ah, bine, dacă aţi făcut-o deja…

— Nu am făcut-o, rosti sec Lucy. Adică eu… Noi… Este doar o căsătorie de formă.

Mairi ridică din sprâncene.

— Glumeşti.

Lucy se încruntă.

— De ce aş face asta?

— Pentru că… Mairi se opri şi trase adânc aer în piept. Pentru că Methven te priveşte de parcă abia aşteaptă să se culce cu tine, spuse ea. De aceea.

Lucy se îmbujoră şi mai mult. Se simţea înfierbântată. Nu voia să îi explice detaliile lui Mairi.

— Nu ne cunoaştem bine unul pe celălalt, spuse ea.

Mairi îşi puse mâna peste a ei.

— Înţeleg, zise ea, deşi era limpede că nu înţelegea. Dar cu timpul… Ei bine, el va dori un moştenitor…

Lucy încuviinţă din cap.

— Cu timpul.

Dar acum, când patul acela mare o chema, nu îşi imagina că avea să fie vreodată pregătită să facă acel pas.

— Dacă el este blând cu tine, nu va fi atât de rău prima dată, spuse Mairi. Este posibil să doară puţin şi să nu îţi placă prea mult, dar, dacă va fi prea rău, încearcă să te gândeşti la altceva – la un dans scoţian, la muzica cimpoaielor, la ce culoare ai vrea să aibă draperiile când vei remobila castelul Methven…

— Nu mă ajuţi, o întrerupse Lucy.

Mairi se încruntă.

— *Încerc* să te ajut. Urma să spun că, treptat, va fi mai bine, şi oricum vei fi însărcinată până atunci…

Lucy se înfioră şi îşi încrucişă braţele la piept. Mairi merse la fereastră şi o închise.

— Aerul este rece astă-seară, spuse ea. Urcă-te în pat! Totul va fi bine.

Mairi o înveli, o sărută pe obraz, apoi se retrase, părând brusc nesigură.

— Vrei să aştept cu tine?

— Nu, mulţumesc, spuse grăbită Lucy, apoi văzu expresia lui Mairi şi îşi dădu seama că fusese puţin cam aspră şi luă mâna surorii ei într-ale sale. Îţi sunt foarte recunoscătoare că ai venit la nuntă, spuse ea blând, sperând ca sinceritatea ei să îndrepte gafa. A contat foarte mult pentru mine.

Un zâmbet îi luminã expresia lui Mairi. Îi strânse mâna lui Lucy.

— Mă aşteptam să îi simţi lipsa lui Alice azi, spuse ea. Ştiu că eu nu sunt ea, că nu am fost niciodată la fel de apropiate…

Lucy clătină din cap iute, făcând-o să tacă.

— Sunt norocoasă că te am, spuse ea.

Mairi o îmbrăţişă scurt şi ieşi din cameră, iar Lucy rămase singură într-o tăcere apăsătoare. Petrecerea fusese reluată în salon. Auzea muzica şi vocile voioase. Nu ştia când avea să sosească Robert. Presupuse că avea să vină în camera ei pentru a salva aparenţele, chiar dacă nu avea intenţia să stea cu ea în această noapte.

Brusc, Lucy se simţi neliniştită, singură şi ezitantă.

Merse la scrinul cu sertare şi cotrobăi printre jupoane şi corsaje, până ce simţi forma rece şi tare a borcanului cu tinctură de busuiocul-cerbilor. Trebuia să o folosească doar pentru a fi în siguranţă.

Dar Robert spusese că nu avea de ce să se teamă, iar un instinct mai profund şi mai încăpăţânat decât teama o făcu să îşi dorească să aibă încredere în el.

Îngenunche lângă scrin, iar când frigul începu să îi cuprindă picioarele, puse încet borcanul în ascunzătoare, strângându-i capacul, şi se ridică.

Capitolul 15

Robert era prost dispus. După ce fusese de acord să discute cu Stuart McCall, nu mai puţin de cinci bărbaţi din Golden Isle se alăturară întâlnirii. Robert fu surprins de faptul că nu se aşteptase la acest lucru. Era imposibil ca McCall să fi vâslit singur de pe insulă. Probabil că toţi ceilalţi aşteptaseră afară momentul potrivit pentru a intra şi a cere ajutorul stăpânului lor. Simpla lor prezenţă îl făcu să se simtă vinovat pentru anii în care îi neglijase. Nu îi plăcea să nu aibă dreptate, dar încă de noaptea trecută fusese chinuit de sentimente de vinovăţie şi de îndoială. Era o senzaţie nouă pentru el.

Oamenii de pe insulă se înghesuiră în micul birou al lui Iain McLain. Era o adunătură pestriţă, părul lor blond şi ochii de un albastru viu stând mărturie strămoşilor lor nordici. Refuzaseră invitaţia de a lua loc, cu excepţia celui mai în vârstă dintre ei. Era unul dintre bătrânii insulei, iar Robert avu impresia că abia se ţinea pe picioare. Toţi păreau stânjeniţi şi îngrădiţi, de parcă mediul lor natural era afară, în aer liber sau pe mare. Spaţiile închise îi limitau.

Robert îl prezentase pe Jack ca fiind vărul lui şi mâna lui dreaptă, iar bărbaţii de pe insulă încuviinţaseră politicos din cap. Dar, văzând reticenţa şi privirile lor precaute, îi era limpede că trebuia să încerce din greu dacă voia să le recâştige respectul şi să-l păstreze. Nu îi putea învinui pentru acest lucru.

Ceilalţi aşteptară în linişte în timp ce McCall îi povesti lui Robert despre necazurile oamenilor lui de pe Golden Isle. Era evident că războiul împotriva Franţei îşi lăsase amprenta asupra comerţului pe insule. Culturile fuseseră sărăcăcioase, iar acum populaţia era pe punctul de a muri de foame. Marina recrutase aproape toţi tinerii de pe insulă,

fără nicio compensaţie ca familiile lor să se descurce fără ei. McCall spuse că fuseseră luaţi chiar şi băieţi foarte tineri, în vârstă de 12 ani. Robert se simţi furios şi mult mai vinovat. Lăsase Golden Isle pe mâna administratorului şi nu dorise să ştie nimic despre insulă.

McCall îl învinuia pe administrator. Făcu acuzaţii grave la adresa lui McTavish, spunând nu doar că neglijase bunăstarea oamenilor, că nu reuşise să importe mâncarea de care era nevoie şi să vândă bunurile la preţuri corecte, dar şi că era plătit de Wilfred Cardross. Imediat ce fu menţionat numele lui Cardross, atmosfera din încăpere deveni rece şi aspră. Bărbaţii se foiră de pe un picior pe altul, şoptind între ei. Se lăsă un moment de tăcere. Robert simţi ceva în aer – reticenţă. Bărbaţii se uitau pieziş la McCall, aşteptând, iar acesta trase adânc aer în piept.

— Cardross este un trădător, spuse el. A folosit în secret Golden Isle ca loc de întâlnire cu nave franceze inamice.

Robert îl văzu pe Jack îndreptându-şi umerii şi mijind ochii cu interes. Până în acel moment ascultase politicos, dar Robert ştiuse că atenţia vărului său era în altă parte. Dar acum i se trezise interesul. Nimic nu îi plăcea mai mult lui Jack decât o provocare.

— Îl acuzaţi pe Wilfred Cardross de trădare, spuse Robert. Trebuie să fiţi foarte siguri de fapte.

Toţi bărbaţii îl priviră, iar în ochi li se citi certitudinea.

— Nu încape nicio îndoială, spuse unul dintre ei, arătând de parcă ar fi vrut să scuipe pe podea la menţiunea numelui lui Cardross, dar prezenţa moşierului îl făcu să se răzgândească. Am văzut cu ochii mei barca aia cu pânze pe care o numeşte vapor. Stă acolo în port şi se întâlneşte cu corsarii francezi.

— Ia de la ei coniac şi dantelă, spuse alt bărbat, şi le dă la schimb informaţii.

— Ce fel de informaţii? întrebă tăios Robert.

— Despre sistemele de apărare, despre numărul trupelor şi despre manevre, spuse încet McCall. Detalii despre garnizoana din Insulele Shetland.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

— Unul dintre oamenii lui Cardross era băiatul cel mic al lui Frazer din Orkney, spuse un bătrân. El l-a dat de gol când Cardross l-a trădat pe fratele lui, dându-l Marinei.

— Trădător făţarnic!

— Dezertor!

— Ne-a furat drepturile la comerţul liber, spuse cineva, furios că propriile acţiuni de contrabandă ilegală ale insularilor fuseseră limitate de acţiunile lui Wilfred Cardross.

— Ticălosul!

Cuvântul fu rostit cu mult venin. Robert simţi ura şi violenţa din încăpere crescând de parcă ar fi fost o fiinţă vie.

— Problema a fost că nimeni nu l-a crezut pe băiatul lui Frazer, spuse cel mai bătrân dintre ei. Dar în dumneavoastră ar avea încredere, stăpâne! Pe dumneavoastră v-ar crede.

— Da, spuseră toţi la unison, dând aprobator din cap.

Toate privirile erau aţintite asupra lui Robert.

El avu nevoie de timp să răspundă. Ştia că, dacă îl acuza pe Wilfred Cardross de trădare fără să aibă dovezi, nimeni nu avea să îl creadă. Contele pur şi simplu avea să pretindă că Robert folosea acuzaţii false pentru a-i compromite cazul la curte. Avea să invoce că duşmănia îi motiva acuzaţiile, nu faptele. Şi dacă Robert nu putea aduce dovezi, el însuşi urma să aibă probleme.

Se uită la Jack. Vărul lui ştia la ce se gândea Robert – dacă voiau să îl prindă pe Cardross, trebuiau să-i întindă o capcană. Lui Robert îi convenea de minune. Încă de când văzuse cum îi răniseră oamenii lui Cardross chipul lui Lucy, îşi dorise să îl vâneze şi să îl omoare.

— Mai bine aţi lăsa în seama mea această chestiune, spuse Robert.

Bărbaţii îl priviră fără să clipească.

— Dar îl veţi da pe mâna autorităţilor? întrebă cel mai bătrân dintre ei.

— Jur! răspunse Robert. Neglijenţa lui permisese să se

întâmple acest lucru. Era responsabilitatea lui să rezolve problema. Voi porni spre Golden Isle poimâine după-amiază, odată cu fluxul, zise el, ridicându-se în picioare.

Îl acel moment, îi văzu pe bărbaţi luminându-se la faţă. În ochi li se citea speranţa. Se priviră reciproc şi dădură aprobator din cap. Robert îi întinse mâna lui McCall, apoi le strânse şi celorlalţi mâinile.

— Mergeţi la petrecere, spuse el. Trebuie să discut cu vărul meu.

— Vă dorim multă fericire în căsnicie, spuse bătrânul înţelept, ridicându-şi pălăria în semn de respect. Chiar dacă v-aţi căsătorit cu o rudă a lui Cardross.

Jack trasa gânditor conturul unei corăbii pe spatele unuia dintre registrele financiare ale lui McLain. Ridică privirea când uşa se închise în urma bărbaţilor. Ochii verzi îi licăreau.

— Ce vom face, Rob?

— Credeam că vei călători înapoi spre sud cu Lady Mairi MacLeod, zise Robert.

Jack se încruntă.

— Prefer să te ajut aici, zise el, ridicându-se de la birou. Îmi plac insulele nordice. Îmi amintesc de sălbăticia Canadei, unde nu ajungea braţul legii. Îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei. În plus, îmi plac provocările. Altfel, mă plictisesc de moarte.

— Credeam că Lady Mairi este o provocare, zise Robert.

Jack se încruntă din nou.

— Vezi-ţi de treaba ta, zise el, altfel te provoc la duel în noaptea nunţii tale! Vorbeam despre Cardross.

Robert zâmbi şi acceptă schimbarea subiectului.

— Crezi că este un trădător?

— Nu am nici cea mai mică îndoială, spuse Jack fără să ezite. Toate informaţiile se potrivesc. Are buzunarele goale, le este dator vândut cămătarilor, este în slujba francezilor, tu te întorci, iar el nu doar că este în pericol de a nu putea revendica Golden Isle, ci şi activităţile lui trădătoare sunt pe cale să fie date în vileag. Jack rânji. Va fi

îngrozit.

— Bun, spuse Robert. Vreau să mergi la Methven, să alegi treizeci dintre cei mai buni oameni ai noştri şi să-i aduci aici, în Findon. Fă-o discret. Nu vreau să afle Cardross ceva.

Jack încuviinţă din cap, încă zâmbind.

— Vrei ca totul să fie pregătit când va veni după tine, zise el.

— Da, confirmă Robert. Mă voi folosi de McTavish pentru a-l ademeni pe Cardross. Îi voi insinua câteva idei în minte. Dacă este cu adevărat omul lui Cardross, îi va trimite vorbă imediat. Iar când va veni, îl voi aştepta.

— Intenţionezi să o iei pe Lady Methven cu tine pe Golden Isle? întrebă Jack.

Robert se încruntă.

— Ce treabă are bunica noastră cu asta?

— Mă refer la soţia ta, prostule. Ar fi mai sigur să o trimitem pe Lady Lucy în Methven până când îl prindem pe vărul ei.

— Lucy rămâne cu mine, spuse Robert, simţindu-se foarte protector şi posesiv.

Nu voia ca Wilfred Cardross să ajungă în preajma ei, iar cea mai sigură cale de a se asigura de acest lucru era să o ţină lângă el şi sabia lui. Îşi aminti cum se simţise când o văzuse pe Lucy luptându-se cu oamenii lui Cardross pe malul lacului. Fusese cuprins de un sentiment de groază cum nu mai experimentase niciodată. Încercase să îşi spună în sinea lui că se simţise astfel doar pentru că Lucy era cheia salvării moştenirii lui, dar nu i se păruse corect pentru niciunul din ei. Ceea ce simţea pentru ea era un amestec de sentimente adânci şi fusese astfel încă de la început. Lui nu îi plăceau emoţiile adânci. Întunecau judecata omului şi îi luau puterea. Totuşi, începuse să îşi dea seama că, atunci când venea vorba de Lucy, nu putea să aleagă ce simţea.

Ridică privirea spre Jack şi se întrebă dacă nu cumva trădase mai multe emoţii decât intenţionase. Dar vărul lui nu spuse nimic, doar ridică paharul cu coniac într-un toast.

— Bine atunci. Nu mai pierde timpul, zise Jack, încuviinţând din cap spre uşă. Ai nevoie de un moştenitor înainte să te ucidă Cardross.

„Ai nevoie de un moştenitor…”

Robert nu ştia ce anume trăda expresia lui, dar, orice ar fi fost, Jack coborî încet paharul şi miji privirea.

— Scuze, spuse el. E un subiect sensibil? Lady Lucy este deja…

— Nu, se răsti Robert, vrând brusc să îşi lovească vărul.

— Oh, spuse Jack. Atunci…

— Este doar o căsătorie de formă, zise Robert, întrebându-se de ce i se destăinuia tocmai lui Jack, dintre toţi oamenii.

Poate că băuse prea mult coniac.

Jack aproape că se înecă cu băutura. Robert fu nevoit să îl bată pe spate şi o făcu cu mare satisfacţie.

— Glumeşti, spuse Jack, care tuşea în timp ce îi curgeau lacrimi pe obraji. Sau poate că ai înnebunit.

— Se cheamă răbdare, zise Robert printre dinţii încleştaţi. Nu e o virtute cu care tu eşti familiar.

— Te contrazic, rosti Jack. Ce naiba a fost în capul tău? Să accepţi o căsătorie de formă când ai dorit-o din clipa în care ai văzut-o?

— Vezi-ţi de treaba ta, spuse Robert, altfel te provoc la duel în noaptea nunţii mele.

Jack oftă, dând paharul pe gât.

— Trebuie să cred că ştii ce faci, pentru binele clanului Methven.

— Ştiu ce fac, răspunse el.

— Bine, spuse Jack, apoi gesticulă spre uşă. Acum du-te şi joacă şah cu proaspăta ta soţie sau ce fac oamenii când se căsătoresc doar de formă.

Ieşiră amândoi din birou. Jack se întoarse la petrecere, iar Robert urcă scările cufundate în întuneric. Îşi trecu o mână prin păr. Se simţea obosit şi avea o durere de cap cruntă, de parcă ar fi băut prea multă bere. Intră în camera lui, se spălă pe faţă pe întuneric, apoi merse la fereastră, îşi

sprijini palmele pe piatra rece şi privi marea.

Ştia că trebuia să îşi ţină cuvântul şi să se întoarcă pe Golden Isle, dar în acea seară nu mai voia să se gândească la asta. O voia pe Lucy. Avea nevoie de ea.

Ieşi pe hol. Pe sub uşa camerei lui Lucy, aflată vizavi de a lui, încă se vedea lumină. Robert bătu la uşă şi intră.

Spre surprinderea lui, ea era încă trează. Stătea în pat, purtând o cămaşă de noapte albă, iar Robert observă amuzat că şi-o închisese până la gât. Lucy citea un volum subţire, cu coperte din piele.

Robert rânji. Arăta exact aşa cum se aşteptase, foarte cuviincioasă şi respectabilă, într-o manieră care ar fi trebuit să îi interzică să o atingă. Din păcate, întocmai aspectul ei îngrijit îl făcu să îşi dorească să o răvăşească. Doar că îi promisese contrariul, iar el era un gentleman de cuvânt.

Lucy ridică privirea din carte, dându-şi de pe faţă părul care licărea precum frunzele tomnatice în lumina palidă. El ardea de nerăbdare să îl atingă, să îşi cufunde chipul în părul ei mătăsos, aşa cum îşi dorise din prima clipă în care o văzuse.

— Credeam că dormi deja, spuse Robert ţâfnos. A fost o zi lungă şi păreai destul de obosită.

Lucy îşi muşcă buza, iar el îşi dori să nu fi spus nimic. Nu era tocmai un compliment plin de tact pentru mireasa lui, despre care credea că era minunată, elegantă… şi încordată. Nici nu îi uşurase situaţia la petrecerea de nuntă. Robert era conştient de acest lucru şi se simţea vinovat. Faptul că i se amintise de Golden Isle şi de modul în care îi dezamăgise pe oamenii de acolo îl înfuriase, iar toată lumea resimţise efectele proastei lui dispoziţii.

Îşi dorea să nu fi fost de acord cu condiţiile ei. Voia să o posede chiar în acel moment şi să se lase purtat de val, să savureze dulceaţa ei, să o lase să îi alunge întunericul din suflet. Robert nu voia să se gândească la trecut. Mai mult, nu voia să zăbovească asupra lucrurilor pe care nu le putea avea. Trebuia să îşi cucerească soţia cu tandreţe, să o ajute să îşi depăşească temerile, nu să îi ignore sentimentele. Durerea de cap i se înteţi.

— Ai fost minunată, se grăbi el să adauge, ştiind că vorbise ca un băieţel stângaci. Am vrut doar să spun…

— Am fost agitată, zise Lucy, lăsând cartea deoparte.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, erau plini de candoare. În acel moment, Robert înţelese şi se simţi din nou foarte protector.

— Ţi-am promis că nu te voi răni, spuse el, dar cuvintele ieşiră mai aspre decât intenţionase.

Lucy făcu ochii mari.

— Ştiu asta. Dintr-odată, vorbi cu adevărat precum fiica unui duce. Am încredere în cuvântul tău. Dar căsnicia înseamnă mai mult decât ceea ce se întâmplă în dormitor. Lucy îşi plecă privirea şi începu să frământe marginea păturii în mâini. Nu sunt sigură că ştiu cum să fiu soţie, zise ea. Am avut foarte puţin timp la dispoziţie să mă pregătesc.

Robert se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Ştii la fel de multe ca mine, spuse el. Nici eu nu am mai multă experienţă ca soţ.

Lucy schiţă un zâmbet.

— Presupun că nu, zise ea.

— M-am concentrat atât de tare pe dorinţa de a-mi găsi o soţie, încât nu m-am gândit nicio clipă la ce se întâmplă după nuntă, spuse Robert.

Nu ştia de ce era atât de sincer cu ea. Nu era obişnuit să îşi descarce sufletul, dar sinceritatea ei merita să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Zâmbetul lui Lucy se lărgi.

— Nu mi-am închipuit că şi tu eşti agitat.

— Sunt îngrozit, o corectă Robert.

— Vai de mine! zise Lucy sfioasă. Te rog să mă ierţi dacă îmi este greu să cred acest lucru. Nu te văd speriindu-te prea uşor.

— Dar m-am gândit la o cale prin care m-ai putea ajuta.

— Da? întrebă Lucy şi ridică din sprâncene.

— Vreau să stau aici, cu tine, în noaptea asta, spuse el blând.

Prudenţa se aprinse brusc în ochii ei, ştergându-i zâmbetul.

— Dar ai spus…

Robert îi puse un deget peste buze, iar Lucy tăcu.

— E în regulă. Nu ai de ce să te temi. Vreau doar să fiu cu tine, spuse el, şocat de faptul că era la un pas de a o implora. Nu voia să fie singur. Ştia că avea nevoie de ea. Te rog! zise Robert.

Lucy nu păru convinsă în totalitate. Robert se aplecă şi o sărută blând. Buzele ei erau extraordinar de moi. Trupul lui se încordă, parcă trezindu-se la viaţă. Ea nu se retrase din sărut, dar nici nu îl sărută înapoi. Robert îi simţi nesiguranţa şi teama. Lucy avea încredere în el, dar era o încredere pe muchie de cuţit, pe care el nu i-o putea înşela în acest moment, chiar dacă în sinea lui se blestemă pentru propriul simţ al onoarei. Totuşi, existau alte modalităţi de a spori intimitatea între ei până când Lucy era pregătită să consume căsătoria. Nu avea să îşi depăşească niciodată temerile dacă păstrau distanţa. Dimpotrivă, aveau să se îndepărteze şi mai mult, până când ar fi devenit doi străini. Robert nu avea de gând să permită să se întâmple acest lucru.

Îşi scoase încălţările şi le aruncă într-un colţ. Lucy îl privea, iar confuzia i se citea în ochii albaştri. Robert îşi scoase jacheta şi îşi trase cămaşa peste cap. Acum Lucy făcu ochii mari, privindu-i trunchiul dezgolit.

— Ai fraţi, spuse Robert pentru a sparge tensiunea. Sigur trebuie să fi văzut un bărbat dezbrăcat.

— Când eram mai mici. Dar ei nu arată ca tine, spuse ea, iar glasul îi era gâtuit de emoţie. Lachlan este slăbuţ, iar Angus e durduliu. Ei nu au… muşchi.

Îşi luă privirea de la pieptul lui, clipind de parcă ar fi fost orbită brusc de lumina zilei. Robert fu încântat de reacţia ei – îl făcu să se simtă ca un zeu.

Totuşi, pantalonii trebuiau să rămână pe el momentan. Nu voia să o şocheze.

Stinse lumânarea şi se strecură în pat lângă ea. O simţi depărtându-se de el câţiva centimetri şi îşi muşcă

buzele pentru a-şi înăbuşi zâmbetul.

— E destul loc pentru amândoi, spuse el. De fapt, nu era adevărat. Patul era mic. Mâneca din bumbac a cămăşii ei de noapte îi atinse braţul gol. Mai jos, şoldul lui Lucy era înghesuit lângă al lui, iar coapsa ei dezgolită era caldă pe pantalonii lui. Robert scrâşni din dinţi.

Stătură încremeniţi câteva minute bune. Robert îi auzea respiraţia sacadată. Lucy era rigidă precum o statuie. Se mai trase câţiva centimetri, dar el o prinse de braţ pentru a o împiedica să cadă din pat. Se sprijini în cot şi îi dădu blând părul de pe faţă. Pielea ei era precum mătasea, fină şi ispititoare. Ah, nu ar fi trebuit să facă asta! Robert intenţionase doar ca Lucy să se obişnuiască să împartă patul cu el, nimic mai mult, dar dorinţa îl împinse să fie nesăbuit.

— Dacă îţi promit că nu merg mai departe, spuse el, mă săruţi? întrebă el, sperând ca Lucy să nu îşi dea seama din glasul lui cât de mult îşi dorea ca ea să accepte.

Ei aproape că i se tăie respiraţia. Sânii i se ridicară, atingându-i uşor pieptul. Îşi dădu acordul printr-un sunet jos, gutural, ce îi întări şi mai mult mădularul. Slavă Cerului că Lucy nu ştia acest lucru, altfel ar fi sărit din pat!

Robert o sărută din nou. De data aceasta, după ezitarea iniţială, buzele ei deveniră calde sub atingerea lui, se mişcară şi se deschiseră. Un val de dorinţă arzătoare îl izbi, dar îl controlă cu o voinţă de fier şi, în loc să o sărute pasional, se retrase.

Lucy îl privea de parcă el ar fi fost o dilemă complexă, pe care nu o putea descifra. Puse mâna pe obrazul lui şi îşi plimbă degetele pe pielea lui aspră. Robert închise ochii şi se abţinu din răsputeri să nu geamă.

De data aceasta, ea fu cea care îl sărută, curioasă, strecurându-şi mâna pe ceafa lui şi coborându-i buzele pe ale ei. Fu uşor stângace şi lipsită de experienţă, dar Robert o lăsă să exploreze, simţind curiozitatea din spatele temerii ei şi vrând ca Lucy să o elibereze total. Limba ei se strecură între buzele lui, gustându-l şi descoperindu-l. Explorarea ei inocentă era atât de excitantă, încât Robert avu senzaţia că

avea să explodeze, dar cumva reuşi să nu o facă.

— E totul în regulă? şopti el când buzele li se despărţiră.

Lucy clipi. Ochii albaştri îi erau somnoroşi.

— E plăcut să te sărut, şopti ea. Asta mă îngrijorează.

— Nu îţi face griji, zise Robert. Absolut deloc.

Brusc, o umbră vagă îi străbătu privirea lui Lucy.

— Cred că încerci să mă seduci, spuse ea.

— Nu încă, spuse Robert, sperând că era adevărat. Zâmbi. Ai cuvântul meu.

Lucy încuviinţă din cap, iar el observă că începu să se relaxeze. Cel de-al treilea sărut fu atât de plăcut, încât aproape că spulberă toate intenţiile onorabile ale lui Robert, lăsând loc unor promisiuni fierbinţi şi excitante. Se retrase şi o privi, observând cum sânii ei urcau şi coborau uşor sub materialul fin al cămăşii de noapte şi cum obrajii îi ardeau. De data aceasta, Lucy nu deschise ochii.

Amurgul punea stăpânire pe încăpere. La parter, petrecerea continua, oaspeţii cântând cu voioşie şi dansând zgomotos.

Robert îi dezlegă funda de la gâtul cămăşii. Mătasea fină îi alunecă printre degetele tremurânde. Îşi aplecă uşor capul şi îşi plimbă limba pe porţiunea expusă a gâtului ei, gustându-i pielea sărată şi caldă. Lucy scoase un sunet înăbuşit, dar nu se mişcă. Robert îşi simţi mădularul mai încordat decât crezuse vreodată posibil, încet şi cu grijă, îi dezgoli umărul şi îi presără săruturi deasupra claviculei, pe gât şi în mica scobitură a urechii, după care reveni la baza gâtului, unde pulsul lui Lucy zvâcnea nebuneşte sub buzele lui.

Ea deschise ochii.

— Este plăcut, şopti ea. Mulţumesc.

Era politicoasă, iar acest lucru îl făcu pe Robert să zâmbească. Totodată, aprinse în el dorinţa de a o răvăşi fără reţineri şi politeţuri. Dar, din nou, se abţinu.

— Poate fi şi mai plăcut, spuse el. Dar vom mai aştepta pentru asta.

El se întrebă dacă îşi imaginase licărul de dezamăgire

din ochii ei. Lucy îi spusese că nu se temea de intimitate în sine, iar el observă că era adevărat. Consecinţele pasiunii erau cele care o speriau.

O sărută iar. Din nou, Lucy răspunse cu încredere şi cu o dorinţă care aproape că îl învinse.

„Doar puţin mai mult…”

Robert îi trase decolteul cămăşii puţin mai jos, pentru a o săruta în micul spaţiu dintre sâni. Pielea ei era delicios de caldă şi fină şi mirosea a lavandă şi a trandafiri. Îi văzu sfârcurile împungând mătasea subţire. O dorinţă arzătoare îl străbătu şi îl făcu să se retragă brusc.

— Suficient, spuse el, altfel îmi voi încălca promisiunea.

Lucy deschise ochii. Păru confuză pentru o clipă, apoi înţelese şi roşi.

— Vrei să mergi în camera ta? întrebă ea.

— Nu, răspunse Robert, rugându-se să îşi păstreze autocontrolul. Vreau să stau aici, cu tine.

Lucy încuviinţă din cap şi închise ochii. Oftă încet, apoi se ghemui în scobitura braţului lui protector. Corpul ei se împinse uşor lângă al lui.

„Dumnezeule!” Robert ştia că ar fi trebuit să îl bucure faptul că Lucy avea o asemenea încredere în el, dar se întrebă, aproape cu disperare, dacă toate nopţile pe care urma să le petreacă alături de ea aveau să treacă în această stare de excitare neputincioasă. Oftă, mult mai frustrat decât ea, închise ochii şi încercă să adoarmă.

Vreo două ore mai târziu, încă nu adormise complet când ţipătul lui Lucy îl trezi de-a binelea. Duse mâna la pumnal, dar apoi îşi dădu seama că un coşmar, nu un intrus o deranjase. Se întoarse pe o parte şi o privi. Lucy era întinsă pe spate, cu ochii mari şi gâfâind violent. Pielea îi era acoperită de un văl de sudoare, iar când o atinse, chipul îi ardea şi mâinile îi erau reci ca gheaţa. Încercă să o tragă spre el, dar ea se împotrivi.

— E în regulă, îi spuse el încet, vorbindu-i ca unui copil pentru a o linişti. A fost doar un vis urât, nimic mai mult. Eşti în siguranţă cu mine.

Lucy ridică privirea spre chipul lui, iar Robert îi citi disperarea în ochi.

— Alice, spuse ea.

Îşi dăduse şi el seama. Lucy spusese că avea des coşmaruri. Robert nu putea avea pretenţia ca ele se dispară atât de repede, îşi reprimă furia şi disperarea provocate de faptul că temerile ei ieşiseră la suprafaţă atât de curând. Era un semn că se temea de căsnicia ei, că era îngrozită de gândul de a-i oferi un moştenitor.

Dar nu se putea lăsa şi el copleşit de disperare. Fără îndoială, nu avea de gând să renunţe acum, când abia începuseră.

Blând şi cu grijă, o trase înapoi în braţele lui. O simţi tremurând şi o încălzi cu corpul lui. Treptat, tremuratul se domoli, iar trupul ei se relaxă din nou lângă al lui.

— Mulţumesc, şopti ea.

Robert observă licărul lacrimilor pe obrazul ei şi le şterse cu podul palmei.

— Culcă-te la loc, şopti el.

O ţinu în braţe până când adormi.

*

Era ciudat să se trezească cu un bărbat în pat. Era o senzaţie nefamiliară şi stânjenitoare. Lucy se trezi de îndată ce lumina palidă a dimineţii începu să se strecoare pe sub obloane şi să se reverse în cameră. Coşmarul se stinsese, alungat de blândeţea lui Robert şi de căldura corpului său. Îşi aminti că adormise în braţele lui şi avu o senzaţie stranie de linişte.

Rămase nemişcată o clipă, gândindu-se la situaţia aceea bizară, apoi se întoarse şi îşi privi soţul. Robert dormea, pătura acoperindu-l până la şolduri, şi ţinea braţul bronzat în mod protector peste corpul ei. În lumina cenuşie, Lucy observă perfecţiunea musculaturii lui – parcă ar fi fost o statuie din marmură din biblioteca de la Forres. Doar că Robert era cald, viu şi puternic, iar ea îşi dorea foarte mult să îl atingă, şi nu cu interesul detaşat pe care îl simţise

pentru acele sculpturi reci, ci cu lăcomie şi curiozitate.

Simţi o senzaţie învolburându-se înăuntrul ei, iar în acel moment îşi aminti sărutările şi mângâierile lui Robert din seara trecută. Ea fusese obosită, agitată şi încordată, dar avusese încredere în el, iar Robert nu îşi încălcase cuvântul. Lucy se înfioră uşor când îşi aminti cum buzele lui se plimbaseră pe pielea ei. Duse mâna la gât şi urmă cu degetele traseul lor. Noaptea trecută fusese aproape prea epuizată şi speriată pentru a fi excitată. Aproape. Totuşi, dorinţa îi fusese trezită. Iar în acea dimineaţă era şi mai puternică. Lucy se simţea plină de viaţă şi dornică într-un mod pe care nu îl înţelegea.

Cedând unui impuls căruia nu voia să i se împotrivească, puse mâna pe pieptul lui Robert, peste inima lui. Pielea lui era caldă şi fermă la atingere. Lucy voia să îşi pună buzele pe el şi să îl guste. Gândul fu şocant pentru ea. O făcu să tresară. Se aplecă spre el, studiindu-i chipul, micile riduri de expresie din coada ochilor, genele lungi şi dese şi linia puternică a pometilor. Pe obraji şi maxilar începuse să îi crească barba, dându-i un aspect aspru. Era fascinată. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat, nu în felul acesta.

Robert ridică mâna, prinzând-o pe a ei pe pieptul lui. Genele îi tremurară uşor, apoi el deschise ochii de un albastru intens. Zâmbi – un zâmbet somnoros, care trezi o senzaţie stranie în pieptul lui Lucy.

— Bună dimineaţa, spuse el blând.

Îşi strecură mâna în părul ei şi o trase spre el pentru a o săruta.

— E prea devreme să ne trezim, şopti Robert fără să întrerupă sărutul. Lumea încă doarme.

Era adevărat că hanul era încă tăcut. Lucy se trezi şi ea şoptind:

— Atunci, ce ar trebui să facem?

Robert zâmbi. O trase în căldura aşternutului şi începu să o sărute din nou, aşa cum o făcuse noaptea trecută – sărutări lungi şi lente, dulci şi languroase, care o înfierbântau pe Lucy. Era diferit să o facă acum, în lumina

dimineţii; era chiar mai senzual. Simţurile lui Lucy fură copleşite de mirosul pielii lui, care se îmbină cu aroma vagă de lavandă a aşternuturilor şi îi făcură capul să se învârtă de dorinţă. Robert o tot sărută, iar ea pierdu noţiunea timpului şi spaţiului, fiind conştientă doar de el, de căldura corpului lui, de atingerea mâinilor şi a gurii lui. Când se desprinse din sărut, în cele din urmă, ameţită şi copleşită de dorinţă, observă că, între timp, cămaşa îi alunecase de pe umeri. Totodată, i se ridicase de pe picioare, iar materialul era înfăşurat în jurul coapselor. Se simţea captiva cămăşii şi voia să se elibereze din strânsoare.

Îşi dorea foarte multe lucruri.

— Eşti bine, scumpo?

Robert o mângâie pe obraz. Degetele lui erau reci, în timp ce ea se simţea înfierbântată.

— Nu, răspunse ea îmbufnată. Vreau…

El râse.

— Nu putem să facem asta.

„Cât de provocator!” Dorinţa fierbinte şi apăsătoare dinăuntrul ei aproape că o făcu să lovească salteaua cu pumnii de frustrare. De ce trebuia să o tortureze corpul ei, când mintea nu o lăsa să fie liberă? Pentru o clipă, oscilă între dorinţă şi teamă; pentru o clipă, avu impresia că dorinţa putea chiar să învingă, dar apoi balanţa se înclină şi teama familiară se întoarse ca o capcană din oţel, alungând toată plăcerea. Lucy se simţi din nou singură şi pustiită.

Îşi muşcă buza. Nu avea de gând să plângă.

Cu o explozie bruscă de energie, dădu pătura la o parte şi se ridică. Orice era mai bine decât să zacă în pat şi să se lase copleşită de întunericul care ameninţa să pună stăpânire pe ea.

— Eu mă ridic, spuse ea.

— Vino înapoi în pat, zise Robert pe un ton jos.

Lucy se înfioră din nou, de data aceasta nu doar din pricina frigului sau a fricii.

— Nu, eu…

— Trebuie să vorbim, spuse el, proptindu-se în cot. Era ciufulit şi arăta delicios. Lucy simţi un fior de dorinţă.

Era atât de chipeş! Inima i se strânse de fericire, dar şi de durere. Porni spre uşă, apoi îşi aminti că erau în camera ei şi îşi dădu seama că nu avea unde să fugă.

— Nu cred...

— Eşti speriată, spuse el sec, refuzându-i şansa de a se preface, înţeleg. Dar totul va fi bine acum, Lucy. În ochii lui se citea blândeţea, iar acest lucru o făcu să plângă. Voi avea eu grijă de tine.

Lucy voia să îl creadă. Îşi dorea foarte mult. Îşi simţi inima copleşită de disperare.

— Lucy! Robert întinse mâna spre ea. Vino aici!

Ea nu putea să se mişte. Pentru o clipă, fu absolut paralizată de frică şi durere. Brusc, ştia că trebuia să scape – de intimitatea camerei, de expresia din ochii lui, de panica aceea care îi umplea pieptul şi îi tăia răsuflarea. Amintirile erau prea insistente, speriind-o. Zidul ei de apărare erau foarte fragil în acest moment. Ceva se schimba, dar nu ştia ce anume.

— Am lucruri de făcut, spuse Lucy cu disperare. Cumpărături, trebuie să îmi fac bagajul... Mairi mă poate ajuta.

— Mă îndoiesc că magazinele din Findon îţi vor fura mai mult de o oră, zise Robert oftând, dând pătura la o parte şi ridicându-se. Reputaţia mea va avea de suferit iremediabil dacă se va afla că mireasa mea s-a trezit atât de devreme în dimineaţa după noaptea nunţii, spuse el sec în timp ce se aplecă şi îşi luă cămaşa de pe podea, după care şi-o trase pe cap. Merse lângă Lucy şi o sărută din nou, fără grabă, ca ea să simtă dorinţa arzătoare ce se ascundea sub blândeţea lui. Nu ne putem întoarce de unde am plecat, Lucy, spuse el hotărât, fără să se desprindă din sărut. Nu voi permite acest lucru.

Îşi luă mâinile de pe umerii ei şi ieşi din cameră cu paşi mari.

Capitolul 16

— Te-ai trezit devreme. Jack intră în salonul pentru micul dejun, unde Robert tocmai terminase de mâncat, şi aruncă o privire ostentativă spre ceas. De fapt, mi-ai spus că este o căsătorie de faţadă. Jack luă loc pe un scaun şi se întinse după ibricul cu cafea. Nu arăţi prea bine, adăugă el ironic. Ai avut o noapte incomodă?

Robert se încruntă la el.

— M-am trezit devreme pentru că sunt multe de făcut înainte să plecăm spre Golden Isle.

Jack rânji, deloc intimidat.

— Desigur. Şi totul este mai important decât să îţi seduci soţia.

Robert aruncă ziarul şi lovi cu palma în masă.

— Ţi-am spus seara trecută să îţi vezi de treburile tale, mormăi el şi se ridică. Mă găseşti în port. După ce termini de pierdut timpul.

Ieşi din han. Dimineaţa de mai era răcoroasă, dar lui îi făcu bine aerul rece. Îl ajută să îşi limpezească mintea şi să îşi calmeze alte părţi ale corpului. Îi plăcea acel moment al dimineţii, când încă nu se luminase complet de ziuă şi aerul era proaspăt. Mereu îi plăcuse.

Era un moment care acum îi dădu şansa să se gândească la Lucy. În timp ce mergea cu paşi mari pe străzile tăcute ale satului care începea să se trezească la viaţă, se gândi la modul în care ea răspunsese la săruturile lui, cum îl sărutase înapoi şi îl atinsese cu o curiozitate inocentă şi cu încântare. Reuşise să o seducă parţial, până când amintirile ei se întorseseră şi o alungaseră din pat. Robert observase cum se întâmplase totul, o privise retrăgându-se şi ridicând din nou toate zidurile de apărare pe care le folosise în trecut pentru a se proteja. Ei bine, el avea de gând să dărâme acele ziduri. Nu putea permite tragediei din trecut să le distrugă viitorul.

Când dădu colţul spre chei, vântul îl izbi cu putere în faţă. Alungase toţi norii, iar Robert putea vedea Golden Isle plutind la orizont. Îşi îndreptă umerii. Se căsătorise cu Lucy pentru a-şi salva moştenirea, iar insula făcea parte din acea

moştenire. Noaptea trecută fusese pus faţă în faţă cu propriile responsabilităţi. De data aceasta nu avea să se mai sustragă.

Petrecu întreaga zi pe chei, încărcând provizii pentru călătorie, vorbind cu McCall despre condiţiile de trai de pe insulă şi discutând cu Jack despre planul de a-l ademeni pe Wilfred Cardross într-o capcană.

În cele din urmă, după ce soarele se ascunsese dincolo de munţii din vest, Robert se întoarse la han împreună cu Jack, conştient de senzaţia de oboseală şi de faptul că se supusese unui efort fizic imens pentru a bloca orice alte sentimente.

O singură privire aruncată spre Lucy fu suficientă pentru a-i retrezi toate frustrările.

Ea stătea în salonul luminat de focul din şemineu şi vorbea în şoaptă cu sora ei în timp ce terminau de luat cina. Era evident că fuseseră la cumpărături, deoarece Lucy purta o rochie nouă. Chiar şi Robert, care nu era tocmai priceput în ale modei, observă că îi venea minunat. Era o rochie de un maroniu intens, cu fire de aur şi un decolteu adânc, care îi încadra sânii cu dantelă albă. Lucy avea părul roşcat prins într-un coc în creştetul capului, dar şuviţe ondulate îi coborau rebele pe gât. Arăta de parcă ar fi fost pictată în culori de toamnă vii şi luminoase. Spre deosebire de ziua precedentă, când fusese palidă şi păruse obosită în rochia de mireasă, acum radia, iar ochii îi erau ca două safire în umbră.

Robert îl auzi pe Jack, care stătea lângă el, fluierând apreciativ. Lady Mairi, la fel ca el, nu părea prea încântată de gestul lui. Robert îi aruncă o privire încruntată lui Jack în timp ce Mairi se ridică de la masă.

— V-aţi întors, în sfârşit, spuse ea pe un ton ce îi dădu de înţeles lui Robert că îşi neglijase în mod ruşinos soţia. Va trebui să ne iertaţi pentru că am luat cina fără voi. Ne era foame.

Mairi trecu pe lângă ei, având grijă să păstreze pe cât de mult posibil distanţa faţă de Jack. Robert fu amuzat când o observă ţinându-şi faldurile rochiei pentru a nu se atinge

de el. După o clipă, Jack păru să se adune şi merse după ea. Robert închise uşa în urma lor.

Lucy se ridicase şi ea în picioare. În ciuda eleganţei sale, în ochi i se citea incertitudinea. Robert îşi aminti noaptea trecută, când ea îi spusese că nu ştia cum să fie soţie, şi simţi un fior de tandreţe.

— Mai este vită, se oferi ea. Dacă îţi este foame.

Robert era lihnit, dar îşi dorea să facă altceva mai întâi. Traversă camera, o luă pe Lucy în braţe şi o sărută. Îi simţi surprinderea şi o uşoară împotrivire. Apoi scoase un sunet uluit, iar el îi simţi reticenţa topindu-se, când ea îl sărută înapoi.

Fu aproape suficient să îl facă să renunţe la cină şi să îşi dorească să o ducă în dormitor şi să facă dragoste cu ea. Cu un efort imens, se retrase din ghearele plăcerii şi o eliberă. Dacă ceda propriilor dorinţe, avea să o sperie din nou şi să piardă micul progres făcut.

— Ar trebui să mă spăl, spuse el ţâfnos, şi să mănânc.

Lucy încuviinţă din cap. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii sclipitori precum stelele. Îşi muşcă buza, privindu-l. Robert îşi reprimă un geamăt, dar îşi simţi corpul încordându-se cu o tensiune insuportabilă. Bâjbâi după mânerul uşii, dornic să se îndepărteze de Lucy.

— Eu o să…

Dădu vag din mână, apoi ieşi din salon şi aproape se ciocni cu Isobel, care venea din partea opusă cu o tavă de mâncare. Îşi ceru scuze, mustrându-se în sinea lui pentru stângăcie. Orice ar fi făcut, soţia lui îl prindea în mreje.

Robert o văzu pe Lucy privindu-l uşor încruntată, de parcă şi-ar fi făcut griji pentru el.

— Te simţi bine?

Lucy făcu un pas spre el şi întinse mâna, dar Robert se feri.

— Nu e nimic ce nu poate fi alungat cu mâncare caldă.

Lucy lăsă mâna să îi cadă pe lângă corp.

— Desigur, spuse ea, apoi îi zâmbi lui Isobel, făcu o reverenţă impecabilă înaintea lui Robert şi plecă.

El îşi trecu mâna prin păr, mustrându-se din nou. Ar fi preferat ca Lucy să rămână şi să stea de vorbă, chiar dacă exista pericolul ca el să o devoreze pe ea, nu mâncarea. Acum o supărase sau o derutase. Adevărul era că se simţea el însuşi încordat pentru faptul că nu făcea nimic ca să o liniştească.

Se aşeză pe scaun şi atacă irascibil mâncarea. Cine ştia că această afacere a căsniciei avea să fie atât de dificilă?

*

Lucy se plimba agitată în dormitorul ei. Mairi o ajutase să se schimbe pentru somn – în absenţa unei servitoare, se ajutau reciproc iar acum Lucy îşi dorea să o fi rugat pe sora ei să rămână. Orice companie ar fi fost bine-venită. Îşi luase cartea şi încercase să citească, dar cuvintele parcă nu aveau sens. Nu se putea concentra, în minte îi răsuna doar întrebarea de ce o sărutase Robert atât de pasional, apoi o respinsese atât de rapid.

În acea dimineaţă, el îi jurase că nu avea să îi permită să ridice bariere între ei şi, deşi ea era speriată, fusese dispusă să încerce să aibă încredere în el. Pentru binele căsniciei şi al viitorului proprietăţilor Methven, ştia că nu puteau duce vieţi separate. Simţea cum o mică parte din inima ei se deschidea mai mult în fiecare zi, oferindu-i un licăr de speranţă. Avea încredere în Robert că nu avea să o rănească. Acesta era un început. Prin urmare, fusese pregătită ca el să vină în camera ei în noaptea aceea şi să ducă lucrurile puţin mai departe decât o făcuseră înainte. Dar el se ferise de ea de parcă ar fi avut ciumă.

Bărbaţii! Lucy nu-i înţelegea absolut deloc şi nu credea că acest lucru avea să se schimbe vreodată.

Auzi paşi pe scări şi sări în picioare. Podeaua din scânduri scârţâi pe palier şi îl auzi pe Robert urându-i noapte bună vărului său. Lucy aşteptă şi îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia.

Uşa camerei de vizavi se închise, iar zăvorul fu

coborât cu un sunet ferm. Se lăsă tăcerea. Ea se aşeză înapoi în fotoliu. Nu auzea nimic în afară de ticăitul ceasului de pe dulap şi de trosnetul focului, care parcă îi bubuia în urechi. Îşi înfipse degetele în braţele catifelate ale fotoliului în timp ce aşteptă, iar tensiunea se acumula înăuntrul ei. Timpul trecu şi frigul îi învălui picioarele desculţe. Robert nu avea de gând să vină la ea. Nici măcar nu voia să îi ureze noapte bună.

Iute, fără să stea pe gânduri, înainte să permită fricii să pună stăpânire pe ea, domoli puţin focul şi luă lumânarea de pe noptieră. Deschise uşa şi ieşi pe palier. Fiori reci îi învăluiră gleznele şi o făcură să tremure. Traversă palierul pe vârfuri şi bătu încet la uşa camerei lui Robert. Fără să aştepte un răspuns, intră.

El era aşezat pe scaunul dinaintea focului şi avea un pahar cu coniac pe măsuţă. Ridică privirea spre ea, dar nu zâmbi. Evident, nu era încântat să o vadă.

„A fost o greşeală”.

Bătăile rapide ale inimii ei speriate aproape că o făcură să se întoarcă spre uşa deschisă, dar o încăpăţânare stranie o ţintui în loc.

— Nu ai venit să îmi urezi noapte bună, spuse Lucy, apoi închise uşa şi puse cu grijă lumânarea pe dulap. De dimineaţă ai spus că vei lupta pentru un viitor pentru noi şi totuşi mă eviţi.

Urmă un moment de tăcere atât de îndelungat, încât Lucy avu impresia că Robert nu avea să îi răspundă. Apoi privirile li se întâlniră. Ochii lui albaştri sclipeau. Ea se întrebă dacă era ameţit de alcool şi inima i se opri o secundă.

— Încerc, spuse el pe un ton jos, să îţi respect dorinţele şi să nu te silesc să faci ce nu vrei. Privirea lui o studie într-un mod obraznic, iar Lucy deveni brusc conştientă de picioarele desculţe şi de şuviţele de păr care îi scăpaseră din pletele lungi şi dese. Dar e dificil, continuă Robert, când apari în camera mea într-o cămaşă de noapte transparentă.

— Oh! Obrajii îi ardeau, iar Lucy se simţea ca o

netrebnică naivă, înţeleg.

— Da, spuse el ironic. Şi îmi cer iertare pentru că te găsesc total irezistibilă. Treaba asta îmi face viaţa un iad.

Robert se ridică, iar Lucy făcu instinctiv un pas înapoi. El ridică o sprânceană, iar ea îşi dădu seama că nu era beat şi răsuflă uşurată.

— Îmi pare rău. Acum voi pleca, spuse ea, dar nu se mişcă.

Robert aşteptă, dându-i timp să se decidă, în timp ce inima ei bătea atât de tare, încât era convinsă că el o putea auzi. Dar tot nu se mişcă. Nu îşi putea lua privirea de la chipul lui, de la expresia aspră, parcă sculptată în granit. Dar acum nu o mai sperie. Lucy ştia că dincolo de acea putere zăcea o tandreţe care îi punea inima pe jar.

Robert avu nevoie doar de doi paşi mari pentru a închide spaţiul dintre ei. O luă în braţe, iar Lucy oftă uşurată, se împinse în corpul lui şi îl strânse şi ea în braţe.

— De ce nu pleci? o întrebă el blând.

— Pentru că am promis că vom încerca… Lucy tremura. Pentru că vreau să fiu cu tine. Pentru că am încredere în tine.

Robert o îndepărtă uşor, dar ochii îi erau blânzi.

— Nu voi face dragoste cu tine, Lucy, spuse el. Este prea curând. Nu eşti pregătită.

Ea ştia că Robert avea dreptate. Îl dorea, dar acest lucru nu era suficient pentru a alunga amintirile care planau asemenea unor aripi negre asupra minţii ei. Nu era suficient pentru a-i şterge teama. Nu încă.

— Ştiu, spuse Lucy. O parte din ea îşi dorea ca Robert să o răvăşească, dar nu voia să regrete mai târziu. Dar noaptea trecută… Tăcu, amintindu-şi ce spusese el, că o găsea irezistibilă. Ea îi cerea prea mult, testându-i autocontrolul mai mult decât era drept. Poate că nu ştia prea multe lucruri despre bărbaţi, dar de asta era sigură. Îmi pare rău, repetă ea. Nu este drept faţă de tine. Nu mi-am dat seama.

Robert o ridică brusc în braţe şi o puse pe pat, apoi se aşeză lângă ea şi o trase în braţele lui.

— La naiba cu tot! spuse el, respiraţia lui gâdilându-i urechea. Tot prefer să stai cu mine, fie că este drept sau nu.

*

Deci era un prost. Îşi privi soţia stând întinsă în pat lângă el şi ştiu că îl aştepta încă o noapte de frustrare şi disconfort. Cu toate acestea, era un preţ mic pe care trebuia să îl plătească. Lucy venise la el. Pentru prima dată, venise la el de bunăvoie. Revelaţia că ea era pregătită să i se încredinţeze îi făcu inima să tresalte. Dacă acest lucru însemna că, în cele din urmă, putea să spere că avea să înlocuiască întunericul dinăuntrul ei cu lumină şi speranţă, atunci totul meritase, chiar dacă murea de dorinţă. În viaţă nu existau garanţii. Robert ştia acest lucru mai bine decât oricine, dar era hotărât să nu permită ca viaţa lui Lucy să fie umbrită de frică.

Robert întinse mâna şi luă între degete panglica cu care Lucy îşi legase părul împletit. Trase de un capăt, slăbind funda. Concentrat, începu să îi despletească părul, trecându-şi degetele prin el, aşa cum tânjea să facă de ceva vreme. Era exact la fel de moale şi mătăsos pe cât îşi închipuise şi îi aluneca printre degete precum flăcările. Culoarea şi textura părului ei îl fascinau.

Lucy stătea nemişcată, privindu-l cu ochi mari. În cele din urmă, Robert cedă impulsului de a o săruta, iar ea se foi şi scoase un sunet gutural, de parcă ar fi aşteptat acest moment. Buzele ei erau dulci şi fierbinţi, înlănţuindu-l. El era deja excitat, dar îşi păstră controlul cu o voinţă de fier şi îşi spuse în sinea lui că era bine să descopere rezerve de înfrânare pe care habar nu avea că le posedă.

Se desprinse o clipă din sărut şi îşi scoase jacheta, cămaşa şi ghetele, aşa cum făcuse şi noaptea trecută. De data aceasta, când reveni lângă Lucy, ea se întinse dornică spre el, plimbându-şi mâinile pe umerii lui goi, pe braţe şi pe spate, explorându-l. Robert scrâşni din dinţi şi îi cedă controlul. Atingerea lui Lucy era plină de o curiozitate

inocentă, la fel de tentantă pe cât era de fascinantă.

— E atât de fin, de fierbinte, şopti Lucy.

Îşi trecu mâna peste abdomenul lui, chiar deasupra beteliei pantalonilor, iar mădularul lui Robert zvâcni. El îi înşfăcă mâna.

— Destul! Fă-o doar dacă nu cumva vrei să îmi pui onoarea la încercare şi să dovedeşti că sunt un mincinos.

Lucy clipi, apoi făcu ochii mari.

— Oh! exclamă ea.

Îşi linse buzele, iar el aproape gemu. O sărută din nou, strecurându-şi limba în gura ei, explorând-o, până când Lucy începu să se foiască agitată în aşternut, mâinile mişcându-i-se pe corpul lui cu mângâieri nerăbdătoare.

Robert se retrase. Obloanele nu erau închise, iar ea arăta ispititoare în semiîntunericul albăstrui. În ochii ei somnoroşi se citea pasiunea, iar sânii îi urcau şi coborau rapid sub cămaşa de noapte subţire. Robert trase adânc aer în piept pentru a se calma. Acestea erau jocuri periculoase.

— Cum te simţi, scumpo? o întrebă el şi îi puse mâna pe obraz.

Ea îi zâmbi şi îşi odihni o mână pe pieptul lui dezgolit.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc, şopti ea. Mă simt… în siguranţă.

Dumnezeul să îl ajute, pentru că el se simţea departe de a fi în siguranţă! Dacă sentimentele acestea protectoare şi de tandreţe pe care le simţea pentru ea aveau să devină şi mai intense, era terminat. O sărută pe gât, îi simţi pielea fierbinte şi gustul dulce-sărat, iar corpul i se încordă într-un mod dureros.

— Vrei să mă opresc? întrebă Robert, abia recunoscându-şi propria voce din pricina dorinţei reprimate.

— Nu, răspunse Lucy, zâmbind. Nu, dacă îţi face plăcere să continui.

În ochii ei licări provocarea – nici urmă de teamă. Feminitatea ei era prea triumfătoare pentru slăbiciunea lui.

— Îmi face plăcere, scrâşni el din dinţi. Tu îmi provoci foarte multă plăcere.

Robert îi dezlegă şnurul de la gâtul cămăşii, iar decolteul se deschise sub privirea lui. Zări sub cămaşă toate formele şi umbrele secrete ale corpului ei. Tânjea după el. Încet şi cu grijă, trasă o linie de sub bărbia ei, coborând pe gât, apoi mai jos, până în valea dintre sânii ei. O auzi pe Lucy icnind. Sfârcurile i se încordară sub cămaşa subţire. Robert îşi aplecă uşor capul şi luă unul în gură, muşcându-l blând. Icnetul şocat de plăcere al lui Lucy fu recompensa de care avea el nevoie. Din nou, se simţi ca un zeu. Lucy îşi arcui spatele, deschizându-şi corpul spre el, cerşind mai mult.

— Ah… Părea tulburată. Te rog… nu te opri.

Robert îi trase cămaşa de noapte în jos, până când rămase goală până în talie. Lumânarea era pe cale să se stingă, iar umbrele din încăpere erau întunecate. Lucy părea palidă şi diafană în semiîntuneric. Robert voia să o vadă în toată splendoarea ei, dar nu îndrăznea să strice atmosfera pentru a aprinde altă lumânare. În schimb, o mângâie uşor pe umeri, chiar reţinut, iar mângâierile lui îi făcură treptat sânii să se trezească din nou la viaţă. Apoi îşi plimbă mâinile peste sâni, mângâind sfârcurile. Lucy gemu şi începu să respire sacadat. Robert repetă mângâierea iar şi iar, simţindu-i trupul încordându-se sub atingerea lui, ghidându-l spre împlinirea unei dorinţe pe care ea încă nu o recunoştea.

Când buzele lui urmară acelaşi traseu, peste coastele ei, până în vârful sânilor, Lucy ţipă din nou, ridicându-se din pat, corpul ei cerşind mai mult. Robert se supuse, muşcând-o uşor, lucru care o făcu să se agite şi să se piardă sub atingerea lui, uitând de temeri. Pielea ei fierbinte avea gust de trandafiri şi de excitare, iar erecţia lui era atât de încordată, încât Robert ardea de nerăbdare să se afunde în ea. Dar nu uită că acesta era doar începutul. Un singur pas greşit era suficient pentru a-i retrezi temerile.

Degetele ei se agăţară cu disperare de cearşaf în timp ce buzele lui ajunseră pe stomac, iar limba lui trasă cercuri vicioase pe buricul ei. Cămaşa de noapte se înfăşurase pe coapsele ei după cât i se zvârcolise trupul în aşternuturi.

Robert se întrebă dacă ea îşi dăduse seama că îşi depărtase instinctiv coapsele, parcă invitându-l. Zăcea gâfâind pe cearşafurile învălmăşite, cu ochii închişi şi uşor încruntată.

— Vreau… bâigui Lucy de parcă ar fi fost ameţită de alcool, de parcă nu cunoştea cuvinte pentru ceea ce îşi dorea.

Robert îşi plimbă mâna pe piciorul ei şi se opri pe pielea fină a coapsei interioare. Lucy tremură incontrolabil şi ridică şoldurile, parcă implorându-l.

El se aplecă şi o sărută pe gât, iar buzele lui îi atinseră în treacăt urechea.

— Vrei să ne oprim.

Între ei nu aveau să existe inhibiţii sau falsă modestie. Dacă Lucy avea să aibă încredere în el, totul trebuia să fie deschis şi cinstit, fără pretenţii, iar ea trebuia să îşi recunoască nevoile şi plăcerile. Robert nu putea linişti altfel fantomele trecutului.

Lucy deschise ochii la auzul cuvintelor lui, dar, în acelaşi timp, Robert îi depărtă şi mai mult coapsele şi găsi miezul uşor umflat. O privi. Expresia ei se schimbă, Lucy făcu ochii mari, iar buzele i se întredeschiseră când simţi atingerea lui. Ceva fierbinte licări în ochii ei, ceva aproape acuzator, de parcă nu îi venea să creadă cum o făcea să se simtă.

Robert mângâie micul mugur o dată, de două ori, cu o mişcare blândă, iar Lucy ajunse imediat la eliberare, ţipând neputincioasă, iar corpul ei se zgudui de forţa plăcerii. Robert o mângâie iar şi văzu cum un nou val de plăcere o străbătu, mai intens decât primul. Şocul şi reticenţa din ochii ei se dizolvară într-o desfătare pură, iar trupul i se moleşi. Lucy închise ochii şi rămase nemişcată, gâfâind, acoperită de un văl sclipitor de sudoare.

După o clipă, Robert aprinse lumânarea, apoi trase cămaşa de noapte de sub ea şi o aruncă deoparte. Apoi o luă pe Lucy în braţe, unde ea rămase fără să protesteze. Sânii ei încă urcau şi coborau sacadat pe pieptul lui, care era foarte încordat, dar el simţea că putea tolera această

încordare dacă rezultatul era o asemenea plăcere pentru Lucy. Pentru că nu avea nicio îndoială că o dusese pe culmile plăcerii, iar lui îi plăcuse enorm să o vadă descoperind acele senzaţii noi. Robert nu se aşteptase să se simtă atât de mulţumit de sine pentru simplul fapt că îi oferise ei plăcere. Era o descoperire surprinzătoare.

— Ce mi-ai făcut?

Lucy părea epuizată, dar semăna din nou cu ea însăşi. Deschise ochii, care îi erau ca două stele întunecate şi somnoroase.

— Ţi-am arătat cât de bine te poate face corpul tău să te simţi, zise Robert, bănuind că ea asocia corpul fizic doar cu durere şi cu pericol.

Acum era rândul lui să îi arate că experienţele fizice, senzuale îi puteau aduce plăcere dincolo de orice imaginaţie.

Buzele ei se încovoiară uşor într-un zâmbet.

— Deci asta ai făcut. Habar nu aveam.

Robert o sărută. Reacţia ei fu diferită de data aceasta, deschisă şi receptivă, influenţată de plăcerea pe care o descoperise. El îşi cufundă limba adânc în gura ei, înfrânându-şi dorinţele, mimând cu limba mişcările pe care ar fi vrut să le facă cu trupul. Lucy gemu şi deveni şi mai receptivă, iar Robert fu pe punctul de a se elibera în pantaloni, lucru care nu i se mai întâmplase de la vârsta de 16 ani.

Se rostogoli pe partea cealaltă, blestemându-şi lipsa autocontrolului. Erau căsătoriţi doar de două nopţi, iar el nu avea de gând să rişte să o sperie pe Lucy expunând-o nevoilor lui. Acest lucru trebuia să mai aştepte. Poate că în momentul acesta ea arăta precum un înger decăzut, dar avea să redevină o virgină speriată dacă el grăbea lucrurile.

Ea încă zăcea întinsă pe pat cu părul ciufulit şi cu ochii pe jumătate deschişi, privindu-l. Lumina lumânării îi dădea o tentă aurie pielii, evidenţiind pistruii presăraţi pe umeri. Lucy arăta minunat de răvăşită. Dorinţa lui era asemenea unei bestii hămesite, căutând satisfacţie. Niciodată nu se supusese unei sarcini atât de dificile

precum cea de a-şi ţine mâinile departe de ea.

— La ce te gândeşti? întrebă Lucy.

Sub nicio formă nu avea să îi spună că se gândea să facă dragoste cu ea, că voia să o posede, să pecetluiască înţelegerea lor făcând-o soţia lui în adevăratul sens al cuvântului.

— Mă gândesc, răspunse el, că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te fac să ţipi din nou de plăcere.

Lucy păru şocată de sinceritatea lui şi, pentru o clipă, Robert crezu că mersese prea departe. Încrederea ei era prea fragilă, întotdeauna fiind însoţită de teama de amintiri. Dar totodată avea o curiozitate sănătoasă. Era destul de pasională şi tocmai începuse să înţeleagă unde o putea duce acea pasiune.

Robert aşteptă.

Privirea ei o întâlni timidă pe a lui.

— Este posibil acest lucru? întrebă Lucy pe un ton detaşat, raţional. Adică este posibil să experimentezi acelaşi grad de plăcere iar şi iar…

— Ce-ar fi să aflăm? întrebă calm Robert, dar nu se mişcă.

Era alegerea ei, ea trebuia să decidă cât de departe voia să meargă.

Lucy îl privi lung. Robert îi observă pulsul zvâcnind în gât.

— Adică mă întrebi… spuse ea cu glas răguşit.

— Dacă ţi-ar plăcea să afli. Da.

Lucy îşi muşcă buza şi îşi plecă privirea. Robert ştia că era greu pentru ea; realitatea îşi croia drum înapoi în simţurile ei, acum pe lumină, pe măsură ce plăcerea senzuală se stingea. Un motiv în plus pentru a o invoca din nou. Noaptea încă era la început. La parterul hanului, salonul devenea din ce în ce mai zgomotos.

— Ai încredere în mine încă puţin, zise Robert. Dă-ţi frâu liber dorinţei de a învăţa.

Lucy zâmbi.

— Mărturisesc că mereu am fost dornică să învăţ lucrurile noi.

Robert zâmbi. Dacă nu îşi putea satisface propria plăcere în acea seară, atunci părea o răzbunare dreaptă să o ducă pe Lucy pe culmile plăcerii carnale.

*

Lucy îl văzu pe Robert zâmbind şi se întrebă de ce naiba acceptase. Prima dată avusese o scuză – voise să construiască o intimitate pe care o iniţiaseră deja şi să îi arate că era devotată viitorului lor. Voise să îi demonstreze că avea încredere în el. Acea încredere dusese la o plăcere senzuală pe care ea nu şi-ar fi putut-o imagina niciodată. Chiar şi acum, când rămăşiţele acelei plăceri încă zăboveau în corpul ei, lui Lucy tot nu îi venea să creadă că fusese atât de bine.

Şi Robert se oferea să repete experienţa. În mod diferit. Ceea ce ar fi fost pur şi simplu o îngăduinţă de sine, dar ea îşi dorea acest lucru. Şi-l dorea chiar cu disperare. Şi avea să fie în siguranţă, pentru că Robert îi promisese că în acea seară totul era pentru plăcerea ei. Nu trebuia să îşi facă griji în privinţa pericolului de a consuma căsătoria. Lucy se putea elibera de laţul trecutului şi putea trăi doar în prezent. Robert îi ceruse să se lase pe mâinile lui şi ar fi fost o insultă să îl refuze. Oh, ea se putea convinge pe sine în acea seară că negrul era alb şi că argintiul era auriu!

Dar, cu toate acestea, era foarte agitată. Inima îi bătea să îi spargă pieptul, iar tensiunea se acumula cu fiecare bătaie.

— Poftim. Robert mersese până la masa de lângă fereastră, aprinse altă lumânare şi turnă vin în două pahare. Le luă cu el şi îi dădu unul lui Lucy, ciocnindu-l uşor de al lui. Bea.

— Treaba asta necesită vin? întrebă Lucy.

El râse.

— Poate. Pari puţin încordată. Cheia este să bei suficient vin cât să te relaxezi, dar nu prea mult, ca să nu devii apatică.

— Voi ţine minte, spuse Lucy.

Luă o gură de vin, apoi încă una, aproape golind paharul. Era un vin bun, ce îi aluneca uşor pe gât. Robert îi luă paharul din mână şi îl puse pe bufet. După o clipă, ea simţi din nou gustul vinului pe buzele lui, în timp ce o sărută. Robert avusese dreptate – i se învârtea capul, dar într-un mod delicios, senzual, iar ea nu ştia dacă vinul o făcea să se simtă astfel sau sărutul lui. Un val de căldură îi străbătu corpul.

— Întinde-te, îi spuse el blând, iar inima ei o luă la galop.

Lucy se întinse pe spate, simţindu-se brusc timidă şi vrând să se ascundă de privirea lui, dar Robert îi întinse braţele, apoi se retrase uşor şi o privi. Acum, în lumină, nu se mai putea ascunde. Situaţia i se prea intimă, dar, în ciuda vechilor temeri, se forţă să stea nemişcată şi să le înfrunte. După o clipă, senzaţia de captivitate se stinse.

— Eşti frumoasă.

Robert îi atinse uşor umerii, îşi plimbă mâinile pe braţele ei, îi mângâie sânii cu aceleaşi mişcări blânde de mai devreme. Lucy începea să recunoască reacţiile corpului ei. Se simţise atât de satisfăcută mai devreme, încât nu credea că acea plăcere mai putea fi trezită. Cu toate acestea, orice alunecare uşoară a mâinilor lui părea să atingă o coardă sensibilă înăuntrul ei. Îşi aminti cât de bine o făcuse să se simtă masajul şi cum îi împinsese trupul să cerşească mai mult. Robert o făcea să reacţioneze cu atâta uşurinţă!

„E ceva greşit în acest lucru?” Vocea din mintea ei îi aminti că el era soţul ei şi că în acea seară nu avea de ce să se teamă. Nu era nevoie să se gândească la nimic. Putea lăsa aceste lucruri pe altă dată.

Suspină şi decise să se predea, iar trupul i se relaxă şi se expuse înaintea lui. Lucy îl privi pe Robert printre pleoapele pe jumătate închise. El îi studie goliciunea, iar ea fu surprinsă de cât de mult se bucura de dorinţa vădită care se citea pe chipul lui. O făcea să se simtă feminină şi puternică.

Robert o ridică şi o sărută atât de intens, încât Lucy îşi

simţi capul învârtindu-se. Apoi el îşi coborî buzele pe sânii ei, iar valul de dorinţă o răscoli din nou. Îşi lăsă capul pe spate şi îşi arcui trupul. Îi simţea mâinile puternice pe spatele dezgolit, în timp ce gura lui o prăda cu sărutări. Senzaţia de ameţeală se intensifică, iar pulsul îi zvâcnea într-un mod delicios în stomac, parcă având o voinţă proprie.

Robert o întinse iar blând pe pat şi îşi strecură palmele pe coapsele ei. Lucy se înfioră. Îşi simţea pielea febrilă. Trupul ei se trezise la viaţă. Simţi cum mâinile lui îi depărtară mai mult picioarele şi cum părul lui îi atinse uşor pielea sensibilă a coapselor interioare. Fu atât de şocată, încât aproape că se trezi din amorţeala senzuală. Se ridică pe coate, dar Robert îşi puse palma pe pântecul ei şi apăsă uşor. Brusc, stomacul i se învolbură de dorinţă, apoi se lăsă înapoi pe spate şi gemu.

Robert îi ţinu coapsele depărtate. Îşi trecu subtil limba peste mugurul dintre picioarele ei, iar gestul o făcu să se simtă de parcă ar fi zburat. Corpul ei începu să se zvârcolească, iar plăcerea pe care o simţea deveni atât de puternică, încât strigă şocată numele lui Robert. Senzaţia continuă să se intensifice în timp ce el repetă mişcările cu limba. Lucy se simţi stând neputincioasă pe culmile plăcerii, aşteptând, dorindu-şi cu disperare să cadă în gol. Era diferită de senzaţia pe care o experimentase mai devreme; aceasta era mai acută, mai clară, aproape insuportabilă. Începu să alerge după această senzaţie, vrând să o oprească, dar oricât de mult încerca să o prindă, aceasta se îndepărta tot mai mult de ea. Ştia că începuse să îl implore. Îşi auzi propriile cuvinte sparte şi simţi zâmbetul lui Robert pe coapsele ei.

În cele din urmă, când fu convinsă că nu mai putea suporta, când începu să se zvârcolească sub atingerea limbii şi a mâinilor lui, simţi cum se eliberează cu o forţă uimitoare, care o lăsă epuizată şi cu răsuflarea tăiată.

Un întuneric fierbinte se lăsă peste pleoapele ei. Trupul încă îi tremura şi tresărea, părând incapabil să se oprească. Ea se simţea copleşit, dar, într-un mod straniu,

încă era excitată şi dornică. Era o senzaţie insuportabilă, de parcă Lucy ar fi luat tot ce putuse să ia şi totuşi tânjea după mai mult. Apoi simţi din nou limba lui Robert între coapsele ei, ducând-o din nou pe culmi. O luă prin surprindere şi nu avu scăpare – atinse culmile plăcerii pentru a doua oară, ţipând. Parcă nişte gheare se agăţaseră de ea pe dinăuntru, plăcerea fiind dureroasă în intensitatea ei.

De data aceasta, când se calmă între aşternuturi, dulcea excitare nu se stinse, zvâcnind în fiecare celulă din corpul ei. Lucy o simţi din cap până în picioare şi adânc înăuntrul ei. Robert stătea întins lângă ea şi îi săruta sânii. Fiecare atingere a limbii şi a buzelor lui reverbera în corpul ei, până în stomac, unde se formase un nod de dorinţă. Era fierbinte, chinuitor, insuportabil. Lucy nu credea că Robert îi putea ţinea corpul în starea aceea perpetuă de plăcere, dar nu pe deplin satisfăcută, până când ea se zvârcolea de frustrare şi de disperare. Acum în mintea ei nu era loc pentru gânduri, ci doar pentru senzaţii.

El îi depărtă mai mult coapsele, iar Lucy simţi aerul rece sărutându-i miezul excitat. Era atât de sensibilă în acel moment, încă acea atingere uşoară îi făcu trupul să tremure din nou.

— Nu mai… nu mai pot… Era prea mult. Era minunat. Era insuportabil. Voia să îl implore pe Robert să se oprească şi, totodată, să o facă să uite de ea. Nu mai pot încă o dată.

— Eu cred că poţi, îi şopti el la ureche. Încă o dată. Ai încredere în mine!

„Ai încredere în mine!”

Robert se mişcă. Lumânarea pâlpâi în aerul rece al nopţii. Fiori reci îi străbătură corpul lui Lucy. Zăcea întinsă, abia mai putând să respire, simţind plăcerea neîmplinită în fiecare fărâmă a corpului ei, care cerşea să fie eliberată.

Apoi simţi cum degetele lui alunecară înăuntrul ei. Era atât de înfierbântată şi de umedă, încât fu suficientă cea mai mică atingere, iar Lucy atinse culmile pentru ultima oară, pierzându-se într-un val orbitor de lumină şi predându-se plăcerii totale.

Nu ştia exact cât timp trecu până ce deschise ochii.

Se simţea epuizată, secătuită, iar corpul o durea în moduri pe care nu trăise simţise niciodată. În oglinda agăţată deasupra dulapului, îşi văzu reflexia: părul ciufulit, ochii licărind, o femeie depravată întinsă pe pat, cu picioarele depărtate şi trupul răvăşit de sărutările şi atingerile lui Robert. Fu şocată – habar nu avea că putea să arate astfel.

Căută cearşaful pentru a se acoperi, dar Robert îl împinse mai departe de ea. Privirea lui fierbinte şi intimă o studia din cap până în picioare.

— E prea târziu pentru modestie, spuse el, iar ochii îi licăriră cu mândrie.

Revenindu-şi în simţiri, Lucy fu îngrozită de comportamentul ei destrăbălat, de modul în care cerşise plăcere. Robert îi observă expresia uimită şi râse, apoi o trase în braţele lui. Lucy îşi odihni obrazul fierbinte pe umărul lui dezgolit şi îi mirosi pielea; începu să se simtă ameţită, copleşită de o senzaţie de saţietate fizică.

— Eşti încântat, şopti Lucy şi îl simţi întorcând capul spre ea. Încântat că ai putut să îmi faci asta.

Nu fusese în totalitate pentru plăcerea ei, se gândi Lucy. Probabil că fusese frustrant pentru el să îşi sacrifice propria plăcere. Cu siguranţă, faptul că îi testase limitele, că îi controlase corpul şi o făcuse să se abandoneze în voia lui era o mică recompensă.

Robert o sărută pe păr, iar Lucy îi simţi zâmbetul din voce.

— Mi-a făcut foarte mare plăcere, spuse el.

— Şi mie mi-a plăcut foarte mult.

O sărută, parcă mulţumindu-i pentru mărturisirea şoptită, dar ea deja se lăsase pradă somnului, mintea fiindu-i învăluită în întuneric. Şi, pentru prima dată după multă vreme, visele nu îi fură bântuite de coşmaruri.

Capitolul 17

Lucy se trezi şi se simţi diferit – îşi simţea corpul

matur şi împlinit, dar într-un fel înfometat. Se întoarse pe partea cealaltă şi întinse mâna după Robert, dar locul de lângă ea era gol. Clipi şi văzu că încăperea era scăldată în lumina zilei.

Se rostogoli pe spate şi privi printre pleoapele întredeschise jocul razelor soarelui şi ale umbrelor pe tavan. Ce plăcere nemaiîntâlnită! Abia îi venea să creadă. Ce intimitate fusese între ei! Adevărul era că fusese şocată de dorinţele corpului ei, pe care nici măcar nu le bănuise vreodată. Îşi dădu seama că ţinuse adânc îngropate acele nevoi, le considerase noţiuni intelectuale astfel încât să nu reprezinte niciun pericol pentru ea, să fie reci şi lipsite de pasiune. Iar Robert le scosese la suprafaţă, le trezise la viaţă.

Cu toate acestea, el nu profitase de ea, nu împinsese lucrurile dincolo de limita cu care se simţea confortabil. Iar ea nu îi dăduse nimic la schimb pentru cea mai fericită noapte din viaţa ei, iar acum acest lucru i se părea nedrept.

Îşi aminti că, în dulcea agonie a pasiunii care o răvăşise, Lucy promisese să aibă încredere în Robert, să îi permită să facă orice pentru a o ajuta să îşi depăşească teama de intimitate. La momentul respectiv, nu înţelesese că acest lucru însemna să se lase complet pe mâinile lui. Se înfioră. Deja se întreba încotro avea să o ducă acea promisiune, fiindcă trupul ei trădător deja îşi dorea mai mult. Dar acum, după ce se trezi, Lucy simţi cum întunericul se strecură treptat în mintea ei, amintindu-i că, într-un final, Robert avea să-i ceară să îi fie soţie în adevăratul sens al cuvântului şi să-i dăruiască un moştenitor.

Tremură uşor, alungând gândurile negre. Briza care intra pe fereastra deschisă era rece pe corpul ei gol. Era pe punctul de a se acoperi cu cearşaful, dar se opri brusc, privindu-şi curioasă goliciunea. Nu îşi studiase niciodată corpul. Îl respinsese pentru că o văzuse pe Alice murind, o văzuse chinuită de durere. Acum, pentru prima dată, se gândi la corpul ei ca la un mijloc de a obţine plăcere. Îşi trecu mâna peste sâni. Erau rotunzi şi plini, iar vârfurile

rozalii erau uşor umflate de la atenţia pe care le-o acordase Robert noaptea trecută. Erau sensibile la atingere, dar era o senzaţie plăcută, iar Lucy îşi simţi pielea trezindu-se la viaţă.

Îşi coborî mâna pe pântec. O durere fierbinte, dar plăcută începu să zvâcnească la gândul acelor amintiri secrete de plăcere. Stomacul ei era rotund, Lucy nu era uscăţivă precum Mairi sau Lachlan, ci avea forme. De fapt, corpul ei era rotunjit peste tot. Avea fundul durduliu, dar ferm de la călărie, la fel şi coapsele. Nu era vreo femeie suplă şi zveltă, dar în dimineaţa aceea se simţea foarte atrăgătoare.

Din nou, gheara îndoielii şi a fricii se întinse spre inima ei. Probabil că aşa se simţise şi Alice. Sedusă de pasiune, îndrăgostită iremediabil, se dăruise total şi, drept consecinţă, pierduse totul. Pasiunea era înşelătoare, periculoasă. Te putea face să îţi pierzi capul şi să uiţi de orice.

Totuşi, pentru prima dată, împiedică gândul să meargă mai departe, înainte ca teama să pună stăpânire pe ea. Alice iubise şi murise, iar aceea fusese o tragedie, dar acest lucru nu însemna că şi ea avea să păţească la fel. Raza de lumină din inima ei se intensifică uşor.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Isobel dădu buzna în cameră cu o tavă. Lucy se grăbi să se acopere cu cearşaful, dar zâmbetul hangiţei fu cunoscător. Lucy îşi văzu cămaşa de noapte aruncată pe podea, lângă pat, şi aşternuturile mototolite, care îşi spuneau propria poveste, îşi aminti cum ţipase de plăcere când Robert o dusese pe culmile plăcerii şi deodată se întrebă dacă o auzise cineva. Nu se gândise la acest detaliu în clipa aceea, nu îi păsase şi, fără îndoială, toată lumea avea să ia acest lucru ca pe o dovadă a bărbăţiei lordului lor. Chiar şi aşa, Lucy roşi.

— Lord Methven s-a gândit că aveţi nevoie de odihnă, spuse Isobel pe un ton vioi. Puse tava la capătul patului şi o ajută pe Lucy să se îmbrace cu neglijeul din dantelă de pe spătarul scaunului. M-a rugat să vă amintesc de călătoria spre Golden Isle din această după-amiază, aşa că nu aveţi

mult timp la dispoziţie.

Plăcerea i se stinse treptat la gândul că Robert nu era acolo pentru a-i spune el însuşi planurile de călătorie. Era precum cu o zi în urmă, când el dispăruse întreaga zi, lăsând-o singură. Lucy îşi aminti petrecerea de nuntă şi cum se schimbase Robert când fusese menţionată Golden Isle.

— Isobel… Lucy tocmai ridica ceaşca cu ciocolată caldă spre buze, dar se opri. Ştiu că Golden Isle face parte din proprietatea lui Lord Methven, dar de ce… Tăcu din nou, vrând să îşi aleagă cu grijă cuvintele. De ce este deranjat de simpla menţiune a insulei?

Expresia lui Isobel deveni precaută. Femeia începu să se foiască, ridicând cămaşa de noapte de pe podea şi netezind-o cu palmele.

— Lord Methven nu v-a spus? întrebă ea.

Ceva din tonul ei îi atrase atenţia lui Lucy.

— Nici măcar un cuvânt.

„Nu ne cunoaştem bine…”

În ciuda intimităţii dintre ei de noaptea trecută, Lucy deveni deodată conştientă de faptul că existau multe lucruri pe care nu le ştia sau nu le înţelegea despre Robert. Un fior de singurătate o străpunse.

Isobel puse cămaşa de noapte pe marginea patului, apoi ridică privirea şi întâlni ochii lui Lucy.

— Acolo a murit Gregor Methven, spuse ea. Se spune că Lord Methven urăşte locul acela. S-a certat atât de tare cu bunicul său după moartea lui, încât s-a urcat pe prima barcă din port, iar de atunci nu a mai pus piciorul acolo.

*

Lucy zări Golden Isle printr-un văl de ceaţă, ploaie şi grindină. Insula părea cenuşie, nu aurie, cum îi spunea numele, şi, pentru prima dată, ea înţelese de ce Robert nu voia să meargă acolo. Stânci imense se înălţau din marea învolburată. Pescăruşii pluteau în vânt şi cârâiau şi ţipau asemenea strigoilor. Stâncile erau gri, marea era gri şi cerul

era gri. Parcă era o imagine apocaliptică.

Erau pe mare de şase ore, iar lui Lucy îi era frig şi rău, era udă şi nefericită. Toată ziua aşteptase ca Robert să îi vorbească, să îi spună care erau planurile lui, să îi mărturisească adevărul despre Golden Isle şi să i se destăinuie cu privire la sentimentele care îl încercau acum, când se întorcea pe insulă. Dar fusese ocupat cu pregătirile pentru călătorie. Când ea mersese pe chei să îl caute, el o întâmpinase absent, apoi îşi reluase sarcina de a supraveghea încărcarea proviziilor. Lucy se simţea exclusă, fără niciun rol, fără nimic de făcut.

Îşi luase la revedere de la Mairi pe cheiul din Findon, dar numai o voinţă imensă o făcuse să nu cadă în genunchi şi să nu o implore pe sora ei să-i însoţească. Îşi şi închipuia reacţia lui Mairi dacă ea ar fi implorat-o să o însoţească în călătoria de după nuntă. Sora ei ar fi fost îngrijorată că noaptea nunţii fusese un dezastru şi sigur i-ar fi cerut detalii, fără pic de tact. Prin urmare, Lucy doar o îmbrăţişase strâns pe Mairi şi o trimisese înapoi la Edinburgh, cu o scrisoare pentru tatăl lor şi cu promisiunea că avea să-i invite pe toţi la Methven de îndată ce se întorcea. O privise pe Mairi îndepărtându-se călare cu Jack Rutherford. Bineînţeles că nici nu porniseră bine la drum că şi începuseră să se certe.

La început, călătoria fu lină. Un soare palid strălucea printre norii albi ca laptele în timp ce micul iaht ieşise din portul Findon. Lucy stătea în cabină şi îl privea pe Robert muncind cot la cot cu echipajul. Era desculţ şi îmbrăcat cu aceleaşi haine din ziua precedentă. Era evident că făcuse acest lucru de nenumărate ori, poate chiar din copilărie. Era stabil pe picioare pe puntea umedă şi se simţea în largul lui alături de membrii echipajului. Din nou, Lucy se simţi singură, ca o doamnă aristocrată care nu avea nimic de făcut.

Treptat, coasta dispăru în zare, vântul se înteţi, iar norii cenuşii se adunară la orizont. Iahtul începu să se legene şi, în curând, Lucy începu să se simtă foarte rău. Nu mai fusese niciodată pe mare. Fusese o singură dată pe o

barcă, când îl vizitaseră pe Wilfred Cardross la Greenock, iar el se lăudase cu iahtul lui. Era considerabil mai mare decât această ambarcaţiune mică, iar salonul era tapisat cu mătase roşie şi fire de aur şi dominat de blazonul Cardross. Lui Lucy i se păruse ţipător şi vulgar. Dar acum ar fi dat orice pentru o cabină confortabilă în care să se întindă în timp ce vasul se legăna printre valuri, iar stomacul ei odată cu el.

Uşa cabinei se deschise brusc şi Robert îşi făcu apariţia. Avea în mâini o tavă pe care păreau să fie două castroane cu supă. Simplul lor miros îi întoarse stomacul pe dos. Robert o privi, puse tava jos şi o apucă de braţ. O trase pe coridor şi o împinse în susul scărilor, până ce ajunseră pe punte – atât de repede, încât Lucy aproape că se împiedică în faldurile rochiei.

— Ce îmi faci? întrebă iritată Lucy. Mă simt rău. Lasă-mă în pace!

Aerul proaspăt fu ca o palmă peste faţă după aerul rânced din cabina de sub punte. Capul lui Lucy încetă să se învârtă aproape instantaneu, iar stomacul i se domoli când ea trase recunoscătoare în piept aerul rece şi sărat. Stropii de apă erau reci pe pielea ei. Se agăţă de balustradă şi lăsă ploaia să o acopere.

— Dacă priveşti spre orizont, nu te vei mai simţi atât de rău.

Robert stătea lângă ea, ţinându-i protector un braţ pe mijloc în timp ce o îndrumă spre un loc adăpostit de lângă catargul principal. Lucy se aşeză pe un colac de frânghie şi îşi fixă privirea pe orizontul îndepărtat, unde marea se înălţa şi cobora asemenea unui călăreţ pe un armăsar neîmblânzit. Era frig pe punte, iar rochia şi pelerina ei erau deja ude, dar prefera să stea afară decât în cabină.

— Acum vrei nişte supă? o întrebă Robert zâmbind, iar ei îi veni să îl plesnească pentru că era atât de relaxat în timp ce ea se simţea exact pe dos.

— Nu, mulţumesc.

Ar fi fost prea mult să mănânce.

— Atunci, dacă vrei să stai aici, îţi voi aduce o pătură

ca să îţi ţină de cald.

— Eşti foarte amabil.

Zâmbetul lui se lărgi la auzul tonului ei rece, dar Robert se întoarse cu două pături groase, care miroseau a peşte, dar erau minunat de călduroase.

— Această parte a traversării se numeşte cuib, spuse el. Aici se întâlnesc mai mulţi curenţi. De aceea este atât de agitată marea şi durează aşa de mult.

Lui Lucy nu îi păsa atâta vreme cât se domolea, dar i se făcu din ce în ce mai rău. Ploaia cădea ca o perdea peste mare, pânzele trosneau în bătaia vântului, iar mica ambarcaţiune scârţâia în mod alarmant, biciuită de valuri.

Pe măsură ce se apropia ora opt seara, stâncile de pe Golden Isle răzbătură din vălul de ceaţă, iar micul iaht intră în port. Robert o ajută pe Lucy să coboare pe ţărm. Nimeni nu le venise în întâmpinare. McCall, bărbatul care sosise în Findon cu o seară în urmă, bâigui ceva cum că avea să meargă să îi anunţe pe cei din sat că sosiseră şi dispăru în ceaţă. Căpitanul portului le puse la dispoziţie o brişcă trasă de un cal mic, care părea prost dispus.

— Sunt aproape cinci kilometri până în sat, spuse Robert, ajutând-o pe Lucy să urce în brişcă şi să se aşeze pe tăblia tare din lemn. Redevenise morocănos. Avea o expresie aspră, iar ea îi simţi încordarea. După atâţia ani, să se întoarcă în acest loc uitat de Dumnezeu şi să fie întâmpinat doar de ceaţa deasă şi de mlaştinile cenuşii… Inima îi tresări, gândindu-se cum trebuia să se fi simţit Robert.

Primul kilometru fu străbătut în tăcere. Drumul era accidentat, iar poneiul nu era deloc cooperant, oprindu-se des şi fără niciun motiv. Vântul sufla rece dinspre dealuri. Lucy, udă până la piele şi înfrigurată, se ghemui pe banchetă. Se uita la mâinile lui Robert pe frâie şi îi studie expresia înverşunată. Îşi spuse în sinea ei că arăta ca un străin aprig.

— Isobel mi-a spus că nu ai mai fost pe insulă de mulţi ani, se încumetă Lucy.

— Aşa este.

Chipul lui nu era deloc comunicativ, iar tonul lui o avertiză să înceteze cu întrebările. Îşi ridică gulerul hainei, poate pentru a se proteja de ploaie sau pentru a-şi ascunde expresia de ea.

— Ţii foarte mult la proprietăţile şi la oamenii tăi. Mi se pare surprinzător… Lucy ezită când îşi auzi neliniştea din glas. Este foarte frumos aici, adăugă ea, sperând ca Robert să nu îşi dea seama că minţea şi că i se părea că era cel mai uitat loc de pe faţa pământului.

— Da, este, răspunse el morocănos, rămânând cu privirea aţintită asupra drumului care se derula înaintea lor.

Era limpede că nu avea de gând să intre în detalii. Lucy începu să se simtă iritată. La naiba cu bărbaţii şi inabilitatea lor de a comunica! Sau mai degrabă la naiba cu tentativele deliberate ale lui Robert de a o ţine la distanţă! Era convinsă că el ştia că Isobel îi spusese despre Gregor şi despre cearta pe care o avusese cu bunicul lui.

Dar poate că evenimentele din trecut erau prea dureroase pentru el. Lucy înţelegea acest lucru. Şi ea se simţise la fel după ce murise Alice. Îngropase adânc durerea. Iar suferinţa nu cunoştea limite de timp.

Lucy întinse mâna şi îl atinse pe mânecă. Era speriată, dar voia să fie destul de curajoasă cât să abordeze acest subiect. Voia ca Robert să ştie că ea era lângă el, orice ar fi avut de înfruntat. Se simţea singură. I-ar fi fost de ajutor susţinerea *lui* în noul ei rol ca soţie, dar unul din ei trebuia să facă primul pas. Robert fusese atât de blând şi de răbdător cu ea când Lucy îi dezvăluise cele mai mari frici ale sale! Schimbarea pe care o provocase în el Golden Isle era greu de înţeles şi dificil pentru ea să îl vadă transformându-se în străinul acesta dur şi necomunicativ.

— Uneori, este greu să te întorci într-un loc încărcat cu atâtea amintiri, spuse ea precaută. Pe mine m-a ajutat să îţi vorbesc despre Alice. Poate dacă ai vorbi cu mine…

— Cazurile nu se aseamănă, zise Robert pe un ton rece. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu m-am făcut înţeles? Cu un gest brusc din mână, Robert opri brişca şi sări pe pământ. O ţintui cu o privire încruntată. Şi cum ai

atât de multe talente, sunt sigur că poţi conduce brişca până la reşedinţă.

Fără vreun alt cuvânt, Robert sări peste digul din piatră şi porni pe câmp, lăsând-o pe Lucy acolo, de-a dreptul furioasă. Sentimentul era atât de violent, încât Lucy avu impresia că avea să explodeze, asemenea unui ibric uitat pe foc.

Se înfurie şi mai mult până ce reuşi să convingă poneiul recalcitrant să se mişte din nou. Era evident că animalul ştia încotro mergea, lucru care nu se putea spune despre ea. Mica brişcă trecu pe lângă câteva grădini, dispuse de o parte şi de alta a drumului. Lucy îşi ţinu bărbia sus şi încuviinţă din cap şi le zâmbi tuturor celor pe care îi văzu. Trecu pe lângă o biserică şi o şcoală, iar norii se ridicară suficient cât se întrevadă capătul sudic al insulei – mai multe stânci şi un far înălţându-se semeţ dintre ele. În cele din urmă, brişca trecu printr-o poartă deschisă şi se opri într-o curte, iar un grăjdar veni în grabă lângă cal. Lucy aşteptă. Nu veni nimeni să o ajute să coboare. Dacă ar fi avut şansa să se întoarcă înapoi pe continent, ar fi profitat de ea şi l-ar fi lăsat în voia sorţii pe Robert Methven, cu tot cu moştenirea lui.

Casa era de o dimensiune impresionantă, construită din piatră, în formă de L. Era văruită în alb şi avea cele mai drăguţe frontoane pe care le văzuse vreodată. Uşa se deschise, şi cineva începu să alerge spre ea – o servitoare la fel de blândă şi primitoare precum lumina care se revărsa din casă în urma ei. Lucy îşi simţi genunchii tremurând de uşurare.

— Sunt doamna Stewart şi vă stau la dispoziţie, spuse femeia, făcând o plecăciune. Vă rog să poftiţi în casă, milady. Bine aţi venit la Auld Haa şi în Golden Isle. Am auzit că stăpânul s-a dus în sat pentru a vorbi cu administratorul.

Stăpânul, îşi dădu Lucy seama, era Robert. Se părea că toată lumea ştia unde era, mai puţin ea.

Dar nu îi mai păsa, întrucât în casă era cald şi uscat, avea mâncare caldă la discreţie şi o aşteptau o baie fierbinte şi un pat moale. Doamna Stewart se oferi să îi fie

servitoare personală, dar Lucy voia să fie pe cont propriu o vreme. Mairi îi promisese că avea să i-o trimită pe Sheena, dar putea să se descurce singură până la sosirea ei. Pentru moment, voia doar puţină linişte într-o cameră care nu era legănată de valuri şi puţin timp pentru a se gândi.

În timp ce se spălă şi scăpă de mirosul de peşte şi de dezgustul produs de călătorie, Lucy îşi dădu seama că aflase multe lucruri despre soţul ei în acea zi. Aflase că putea fi mult mai tandru şi răbdător cu ea, dar încă nu era pregătit să îşi expună propriile sentimente şi emoţii, aşa cum o făcuse ea. Lucy se întrebă dacă Robert avea să o facă vreodată.

Stătea în faţa oglinzii şi îşi pieptăna părul, pregătindu-se de culcare, când auzi uşa de la intrare trântindu-se şi glasul lui Robert salutând-o pe doamna Stewart. Apoi îi auzi paşii urcând scările. Inima începu să îi bată cu putere. Robert bătu la uşă şi intră fără să aştepte să fie invitat. Totuşi, odată intrat în cameră, ezită şi îşi rezemă umerii laţi de cadrul uşii.

Lucy puse jos peria de păr. Altfel, exista riscul să o arunce în el.

— Ai reuşit să faci calul să se mişte, spuse el, parcă zâmbind vag.

— Până mâine îl voi dresa să facă salturi şi să galopeze, răspunse Lucy. Iar data viitoare când mă vei mai lăsa singură aşa, te voi călca sigur cu brişca.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Te cred în stare, spuse Robert şi merse lângă masă. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în oglindă. Îmi pare rău, zise el. M-am purtat urât. Îmi cer iertare.

Era un început. Iar Lucy deja învăţase că existau momente potrivite şi momente nepotrivite pentru a discuta anumite subiecte. Acesta nu era un moment potrivit. Dacă ar fi încercat din nou să îl facă să vorbească despre moartea lui Gregor şi despre ruptura cu familia lui, lucrurile se puteau sfârşi din nou prost. Dar, chiar şi aşa, Lucy încă era furioasă pe el şi nu era pregătită să îl lase să scape atât de uşor. Îl privi fix în ochi.

— Mulţumesc.

Intenţionase să pară rece şi reuşi. Zâmbetul lui deveni trist.

Lucy întrerupse contactul vizual, parcă spunându-i lui Robert că putea pleca, şi luă din nou peria. Dar, în loc să plece, el i-o luă din mână şi începu să o pieptene cu mişcări lungi şi lente. Era minunat. Lucy era atât de supărată, încât voia să îi spună să se oprească, dar senzaţia era prea plăcută pentru a i se împotrivi. Se luptă cu impulsul de a închide ochii şi de a se lăsa în voia plăcerii.

Buzele lui Robert îi atinseră uşor gâtul, iar ea deschise brusc ochii şi îl fixă cu o privire încruntată. El zâmbi din nou şi continuă să o pieptene.

— Sper că dormitorul tău este confortabil, spuse Lucy cu răceală, în ciuda faptului că sângele începuse să îi clocotească în vene.

— Habar nu am, zise Robert. Stau aici, cu tine, în noaptea asta.

— Eşti prea încrezut, zise Lucy, privindu-l cu superioritate. Nu te-am invitat să stai cu mine.

Observă licărul de amuzament în ochii lui Robert.

— Deci vrei să mă pedepseşti, spuse el.

— Meriţi.

— Mi-am cerut iertare…

Ochii lui Robert licăriră şi mai puternic.

— Ce altceva vrei de la mine?

— Încă nu m-am hotărât, zise Lucy.

— Te-ai putea gândi la ceva ca să mă faci să sufăr.

Lucy încercă să îşi reprime entuziasmul, dar era prea târziu. Robert îi văzuse reacţia în ochi. Într-o secundă, aruncă peria deoparte, o ridică pe Lucy în picioare şi începu să o sărute atât de intens şi de poruncitor, încât aproape că o lăsă fără suflare, făcând-o să ardă de dorinţă şi să îşi amintească de plăcerea pe care i-o putea provoca.

Robert o aruncă pe pat, apoi se aşeză lângă ea. Salteaua era moale şi aproape că o înghiţi pe Lucy.

— Încă sunt foarte furioasă pe tine, zise ea, respingându-l şi împingându-se cu palmele în piept.

— Ştiu, rosti Robert, iar ochii îi ardeau de dorinţă. Acum ai învăţat că, asemenea vinului, furia poate da actului intim o latură foarte plăcută.

O sărută din nou, iar Lucy se rostogoli şi ajunse deasupra lui, dar Robert o trase ferm înapoi sub el. Furioasă, încercă să i se împotrivească şi reuşi să ajungă din nou deasupra lui, dar el o rostogoli din nou sub trupul său. Lucy scoase un mic chiţăit de furie şi de frustrare. Robert o sărută, iar ea îl muşcă. El îi imobiliză mâinile deasupra capului şi îi răvăşi gura.

De data aceasta, amândoi scăpară rapid de haine. Lucy tremura pe dinăuntru – era dornică, dar totodată temătoare.

— Nu pot…

— Ştiu. Glasul şi mâinile lui o liniştiră. Nu îţi face griji. Nici măcar nu te gândi la asta!

În ciuda certei lor, Lucy descoperi că îi era uşor să aibă încredere în el, cel puţin în această privinţă, şi să se abandoneze complet în voia atingerii, a mâinilor şi a gurii lui. De data aceasta, îl exploră şi ea. Îi exploră muşchii puternici ai spatelui, umerii, liniile fascinante ale stomacului şi coapsele aspre, până când Robert gemu şi îi luă mâinile de pe el, apoi o împinse înapoi pe pat şi o ţinu imobilizată în timp ce o duse pe noi culmi. Din nou, ea atinse culmile plăcerii şi se prăbuşi în vortexul întunecat, în care nu exista altceva în afară de senzaţii de plăcere şi dorinţă. Era uluită şi se simţea aproape disperată din pricina faptului că nu îi putea rezista lui Robert, dar îşi dorea plăcerea pe care i-o oferea el. El îi mângâie trupul moleşit şi o sărută, iar senzaţiile se învolburară din nou înăuntrul ei şi atinse din nou plăcerea.

Apoi rămaseră amândoi întinşi în întuneric, privindu-se. Lucy gâfâia.

— Pentru mine a fost foarte plăcut, dar pentru tine?

— Mi-a făcut plăcere, răspunse Robert.

Lucy ezită.

— Şi totuşi, mi s-a părut puţin… nedrept.

El râse vag, de parcă nu s-ar fi simţit tocmai

confortabil, apoi şopti:

— Trebuie să recunosc, sunt atât de excitat, încât ar fi suficiente doar câteva secunde pentru a-mi provoca şi mie aceeaşi plăcere.

— Atunci, mi s-ar părea o cruzime să îţi fie refuzată.

Lucy se simţea ciudat, de parcă ar fi ieşit din sine şi ar fi devenit o persoană extraordinar de voluptuoasă şi senzuală. Cu toate acestea, ştia că fusese întotdeauna astfel, până când frica îi imobilizase dorinţele erotice, transformându-le în ceva rece şi intelectual. Acum, toată acea senzualitate reprimată fusese eliberată. Îşi dădu seama că se întâmplase acest lucru pentru că se simţea în siguranţă cu Robert. Acolo, în întunericul fierbinte, se putea lăsa în voia oricărei fantezii, ştiind că el nu ar fi forţat-o să facă pasul final spre consumare căsătoriei până ce nu ar fi fost pregătită.

— Nu vreau să te şochez, o avertiză Robert.

— Mă şochez singură, spuse Lucy. Întinse mâna şi îşi strecură degetele pe lungimea mădularului. Văzuse multe desene, bineînţeles, în cărţile din colecţia bunicului ei. Dar niciuna nu ar fi putut să o pregătească pentru cât de fierbinte era Robert la atingere, sau cât de fin, precum cea mai scumpă mătase, sau cât de tare.

Începu să îl mângâie, iar el gemu, apoi Lucy îşi strânse degetele în jurul mădularului.

— Aşa?

Brusc, se temu să nu îl rănească.

— Eşti prea blândă, răspunse el încordat. Mâna lui se închise peste a ei, ghidând-o. Mai tare!

Lucy încercă. I se păru straniu şi înfricoşător, dar totodată minunat să aibă atât de multă putere. Apoi, amintindu-şi imaginile din cărţi, se aplecă şi îi luă mădularul în gură. Înjurătura lui înăbuşită, modul în care corpul lui tresări la atingerea buzelor şi a limbii ei o făcură să se simtă mai depravată şi mai senzuală decât înainte. Acum nu îi mai provoca el plăcere. Acum văzuse câtă plăcere îi putea provoca ea lui.

Robert îşi încleştă uşor mâna în părul ei şi o trase

blând spre el, sărutând-o pasional şi poruncitor. Lucy îi strânse din nou mădularul cu mâna, mângâindu-l, şi îi simţi corpul zguduindu-se. Apoi Robert se lăsă pe spate. Trecu o vreme până când vorbi. Ochii îi erau închişi, iar respiraţia sacadată îi urca şi îi cobora pieptul. Lucy spera că nu îl rănise. Lipsa de experienţă şi dorinţa puteau fi o combinaţie fatală.

— Unde ai învăţat… rosti el epuizat.

— Am văzut în colecţia de pornografie franţuzească a bunicului meu.

Robert deschise ochii şi o privi.

— Bineînţeles, spuse el, zâmbind. Am uitat. Mult studiu, dar fără aplicaţii practice.

Lucy se întinse lângă el.

— Până acum, spuse ea.

Capitolul 18

Scaunul de la masa de scris a lui Robert se legănă când el se ridică. Traversă podeaua din lemn a biroului şi privi păşunile sterpe care se întindeau până la mare. Acesta fusese biroul administratorului din cele mai vechi timpuri, iar când Robert păşise în el în urmă cu o săptămână, se simţise de parcă nu ar fi plecat niciodată: aceeaşi masă de scris ponosită, aceeaşi privelişte spre portul sudic, aceleaşi ferestre acoperite de un strat de sare purtată spre ţărm de briza marină, acelaşi miros de cărţi umede şi de ghete şi mai umede. Familiaritatea era liniştitoare, dar îl deranja. El şi Gregor îşi depozitaseră undiţele într-un colţ al biroului. Obişnuiau să stea împreună la fereastră, plictisiţi şi agitaţi, de fiecare dată când era vreme rea, şi să alerge veseli spre plajă când ploaia se oprea. Mai că îi auzi vocea lui Gregor purtată de vânt.

„Haide, Rob! Vom rata fluxul!”

Trăgeau mica barcă în apă şi vâsleau împreună, apoi stăteau întinşi în iarba înaltă şi priveau şoimii vânând pe

stânci… Pentru o clipă, Robert simţi o durere în piept şi îşi ţinu respiraţia. Erau fantome pe Golden Isle, iar el încă nu se simţea confortabil printre ele.

Ştia că fusese prea dur cu Lucy săptămâna trecută, când ea încercase să îl facă să vorbească despre ceea ce simţea. Acum era ruşinat de comportamentul său. Adevărul era că pierduse cele mai importante două lucruri pentru el pe Golden Isle: pe fratele care îi fusese cel mai bun prieten şi singura viaţă pe care o ştia. Îşi reconstruise viaţa, dar pe fratele pierdut nu putea să îl înlocuiască, iar faptul că se afla pe insulă intensifica acea pierdere. Îi amintea în mod constant de trecut. Robert ar fi vrut să facă precum în adolescenţă, să ia prima barcă din port şi să plece, dar de data aceasta trebuia să rămână şi să îşi facă datoria. Prin urmare, se cufundase în muncă în fiecare zi, pentru a ţine amintirile la distanţă. Şi singurul lucru pe care cu siguranţă nu avea de gând să îl facă era să reînvie vechi sentimente vorbind despre cum se simţea.

Administratorul lui Robert îl privea cu ochi palizi, dar pătrunzători. Bărbatul era tot timpul încordat; aproape că leşinase când Robert sosise neanunţat acasă la el în prima noapte pe insulă. McTavish bâiguise că trebuia să facă puţină curăţenie şi îl ţinuse pe Robert pe treptele de la intrare în timp ce el alergase prin casă ca un iepure speriat. Dar Robert intrase neinvitat în casă şi îl văzuse punând diverse hârtii pe foc, aparent pentru că nu avea lemne.

Conştient de acuzaţiile lui McCall, că administratorul era plătit de Cardross, Robert verificase cu acesta fiecare pagină a registrelor contabile din ultimii şapte ani. Nu fu o lectură prea plăcută. După cum bănuise, recoltele avuseseră de suferit din pricina verilor secetoase succesive, astfel că insula nu mai putea produce suficientă mâncare pentru a hrăni oamenii, darămite să vândă surplusul bărcilor în trecere. Războiul afectase grav comerţul, iar marina recrutase aproape toţi bărbaţii în putere. Mai rămăseseră doar femei şi copii să lucreze pământul. Era o situaţie disperată.

Robert era conştient de faptul că neglijase insula într-

un mod ruşinos, dar cu cât studia mai mult registrele, cu atât descoperea mai puţine eforturi făcute de McTavish pentru a proteja proprietatea, în ciuda faptului că era plătit cu bani frumoşi pentru a face acest lucru. De fapt, se întâmpla întocmai opusul. McTavish vânduse în repetate rânduri produse de pe insulă la preţuri mai mici decât valoarea de piaţă. Nu reuşise să importe materiale brute vitale. De fapt, permisese ca traiul locuitorilor de pe insulă să se degradeze treptat, dar sigur. Acest lucru îl făcu pe Robert să se întrebe care erau cu adevărat interesele administratorului. Se părea că bănuielile lui McCall şi ale celorlalţi bătrâni în privinţa lui McTavish erau întemeiate.

— Milord? spuse administratorul după ce îşi drese agitat glasul.

— Voi lua câţiva oameni ca să reparăm farurile în după-amiaza aceasta, zise Robert şi se întoarse la timp spre McTavish pentru a-i vedea expresia alarmată.

— Farurile, milord? repetă încet administratorul.

— Da, se răsti Robert. Farurile care ar trebui să fie folosite pentru a avertiza în privinţa pericolelor în vremuri de război. Farurile pe care tu le-ai lăsat în paragină.

Administratorul păli.

— Nu e nimeni pe aici care să se ocupe de reparaţii, milord…

— Sunt eu, zise Robert, şi mâna de bărbaţi pe care nu i-au luat cu arcanul. Vom restaura şi turnul de control de pe promontoriu. Se întinse după o pană şi cerneală şi trase o foaie de hârtie spre el. Îi voi scrie vărului meu să trimită mai mulţi oameni din Methven…

— Oameni din M-Methven, milord? întrebă McTavish cu glas tremurând. Sunt sigur că nu este nevoie.

— Este foarte mare nevoie, zise Robert, apoi se lăsă pe spate în scaun şi îl fixă cu ochii mijiţi. Tocmai ai spus că nu avem suficientă mână de lucru aici. Dacă aduc oameni din Methven, vom avea din nou fortificaţii.

Robert îşi dădu seama că acea idee nu îi surâdea lui McTavish, iar motivul nu era greu de intuit. Administratorul nu voia ca insula să fie protejată, dimpotrivă. Atitudinea lui

duhnea a vinovăţie.

— Am auzit că un vas corsar francez a fost zărit în apele din apropierea insulei, continuă Robert. Suspectez un atac, iar în vremurile astea de război trebuie să fim vigilenţi. Voi chema jumătate dintre oamenii din clanul meu ca să îi putem atrage într-o capcană pe piraţi şi să îi prindem.

Robert începu să scrie hotărât, apoi puse nisip peste hârtie să se usuce cerneala, împături scrisoarea şi i-o înmână administratorului.

— Du asta pe continent, McTavish, iar de acolo aranjează să fie trimisă în siguranţă la Methven.

Robert zâmbi într-un mod viclean în timp ce îl privea pe McTavish ieşind grăbit din birou şi alergând pe poteca ce ducea spre portul din sud, haina fluturându-i în vânt. Era convins că administratorul fie avea să aranjeze ca scrisoarea să ajungă direct la Wilfred Cardross, fie avea să o citească şi să îi trimită lui Cardross vorbă despre conţinutul ei. Probabil că într-o săptămână vestea avea să ajungă la Wilfred – poate chiar mai mult dacă el pornise spre sud de Edinburgh. Dar, când Cardross avea să afle, avea să vină degrabă pe insulă. Nu putea permite ca aliatul lui francez să fie capturat, pentru că altfel piraţii aveau să îşi dea drumul la gură pentru a-şi salva pielea şi să dea în vileag trădarea lui Cardross.

Se întoarse la birou şi scrise o a doua scrisoare, adresată lui Jack, la Findon: „Trimite oameni de îndată ce primeşti asta. Am zgândărit cuibul cu viespi şi vreau să fim pregătiţi”. Adăugă câteva rânduri, apoi semnă scrisoarea şi o sigilă. Stuart McCall avea să o ducă pe continent de îndată ce pleca McTavish.

Robert se lăsă pe spate în scaun. Tot ce puteau face acum era să aştepte.

*

— Toată lumea spune că Lord Methven urăşte Golden Isle, comentă Sheena în dimineaţa următoare, în timp ce o

ajută pe Lucy să se îmbrace. După ce a murit fratele său, nu au mai pus piciorul pe insulă nici el, nici bunicul lui. Toţi spun că au lăsat locul în paragină. Ca şi cum lordul ar învinui insula pentru moartea fratelui său, iar locuitorii suferă din acest motiv.

Lucy oftă. Sheena era pe insulă doar de o săptămână şi deja aduna bârfe ca o coţofană ce strângea obiecte sclipitoare. În fiecare dimineaţă, îi repeta lui Lucy ce auzise în ziua precedentă, iar Lucy încerca de fiecare dată să nu fie mâhnită de cuvintele servitoarei. Era limpede că Sheena avea dreptate. Cu toate acestea, ştia că Robert suferea. Îi simţea durerea, dar el nu era dispus să îşi împărtăşească sentimentele pentru a-şi alina suferinţa.

Nu îl putea învinui pe Robert pentru devotamentul pe care îl arătase insulei încă de când sosiseră acolo. El petrecea cea mai mare pare a zilei cu McTavish, revizuind registrele şi discutând despre plăţile întârziate ale recoltelor, peştelui sau penelor ori străbătea insula pentru a vorbi cu arendaşii, de la tăietorii de turbă de pe dealurile nordice la oamenii care lucrau la morile de pe coastă şi la pescarii din portul sudic. La micul dejun, Robert îi povestea lui Lucy care îi erau planurile pentru ziua respectivă, dar nu o invita niciodată să îl însoţească. La cină, îi povestea tot ce făcuse peste zi, apoi stăteau împreună în salon şi beau un pahar cu whisky, iar Lucy cânta la pianul străvechi. Devenise o rutină plăcută şi domestică, dar ea se simţea exclusă.

Însă nopţile erau complet diferite, aprinse de intimitate şi de plăceri fierbinţi, care dădeau dependenţă. Pas cu pas, Robert o ducea spre consumarea căsătoriei, iar o parte din ea îşi dorea acest lucru. Dar în acelaşi timp i se părea dificil de suportat această prăpastie dintre zi şi noapte, de parcă ar fi fost căsătorită cu doi bărbaţi foarte diferiţi – unul tăcut şi retras şi altul căruia îi încredinţa corpul ei şi în mâinile căruia şi-ar fi lăsat şi viaţa.

— Doamna Stewart e foarte vorbăreaţă, zise Sheena. Îmi spune tot. E singură, biata femeie! Pe vremuri era menajeră la Methven, dar s-a certat cu bătrânul lord, iar el

a trimis-o aici. Eu aş înnebuni dacă aş fi izolată într-un loc ca acesta. Sheena privi spre fereastră. Afară, ceaţa era ca un văl dens. Insula de aur? Mai degrabă insula deprimată!

— Eu am văzut soarele, zise Lucy. A ieşit o dată săptămâna trecută, iar insula arăta minunat. Cred că azi se va ridica ceaţa.

Sheena pufni reticentă. Termină de împletit panglica în părul lui Lucy şi făcu un pas în spate pentru a-şi admira opera.

— Gata. Arată foarte drăguţ. Să sperăm că Lord Methven va observa. Nu mi se pare genul de bărbat care ar observa, cel puţin nu lucrurile care contează.

Lucy îi aruncă o privire tăioasă în oglindă, dar Sheena era ocupată, luând de pe jos acele de păr rămase şi făcând ordine pe măsuţa de toaletă. Deodată, Lucy se întrebă dacă servitoarea ei încerca în mod intenţionat să o rănească. Aceste remarci înţepătoare, menite să planteze seminţele îndoielii şi ale nefericirii, erau din ce în ce mai frecvente. Dar părea o idee absurdă. Sheena o îngrijise încă de când era o copilă. Fusese servitoare la Forres dintotdeauna şi era foarte devotată.

— Ce veţi face astăzi? întrebă Sheena.

— Nu ştiu, răspunse Lucy. Brusc, se simţi singură. Habar nu am.

Auld Haa era o casă prea mică pentru a necesita prea multă atenţie şi oricum se ocupa doamna Stewart de tot ce era nevoie. Lucy nu avea de gând să îi preia sarcinile pentru a nu o face şi mai nefericită decât era, nici să stea acasă şi să aştepte musafiri ori să facă vizite altor oameni. Societatea pe insulă era foarte limitată. Soţiile celor doi paznici ai farului veniseră în vizită în ziua precedentă. Una, doamna Haa, era foarte amabilă şi reţinută, iar cealaltă, doamna Campion, era pedantă şi avea un râset zgomotos, dar pe amândouă le unea sarcina de a-i denigra pe insulari ca fiind barbari. Doamna Campion propusese timid să găzduiască o cină pentru Robert şi Lucy şi să-i invite pe profesorul şcolii de pe insulă şi pe pastor. Sugerase că aceştia erau singurii insulari cu un statut social care îi făcea

demni de o invitaţie. Comercianţii care deţineau tarabele din port erau foarte săraci şi nu meritau atenţia ei. În plus, erau străini. Norvegieni, pe care femeia îi considera a fi inacceptabili. Lui Lucy i se părea insuportabil snobismul ei. Nu le mai invitase pe doamne a doua oară.

Desigur, s-ar fi putut apuca din nou de scris, dar, dintr-odată, *Ghidul doamnelor pentru găsirea gentlemanului perfect* i se păru de-a dreptul irelevant şi neinspirat. Totuşi, poate putea afla câteva lucruri despre istoria insulei. Simţi un uşor fior de entuziasm. Auzise câteva poveşti de la doamna Stewart, care, într-adevăr, era foarte vorbăreaţă, aşa cum spusese Sheena – ştia poveşti despre aurul găsit pe o epavă a Armadei spaniole, dar şi despre vikingii care fuseseră strămoşii insularilor. Făclia lor de avertizare încă era pe dealul din spatele reşedinţei Auld Haa, iar în portul sudic se vedeau pe butuci urmele unde fuseseră legate corăbiile lor.

— Îl veţi însoţi pe Lord Methven astăzi? insistă Sheena.

— Mă îndoiesc, răspunse răspicat Lucy şi avu impresia că servitoarea zâmbi vag înainte de a se întoarce cu spatele şi a împături cămaşa de noapte.

— Pot să te însoţesc astăzi? îl întrebă Lucy pe Robert în mod spontan în timp ce luau micul dejun în salon. Mireasma cafelei plutea în aer, iar razele soarelui răzbăteau prin vălul de ceaţă şi aruncau jocuri de lumini pe lambriuri. Este o zi frumoasă şi mi-ar plăcea să văd mai mult din insulă.

Robert puse ferm ceaşca pe masă.

— Astăzi voi lucra la reconstrucţia farurilor, spuse el, apoi se ridică şi plecă.

Lucy se simţi rănită. Se săturase. Înşeuă unul dintre micii ponei din padoc şi ieşi să călărească. Nu existau şei pentru femei, iar Lucy fu forţată să călărească precum un bărbat, cu picioarele desfăcute, ceea ce însemna că fusese nevoită să împrumute o pereche de pantaloni de la nepotul doamnei Stewart. Descoperi în curând că poneiul era o creatură arţăgoasă, cu voinţă proprie, mai mare decât un

ponei Shetland, dar de două ori mai temperamental decât aceia. Porniră cu stângul, fiecare luptându-se să deţină controlul, dar apoi poneiul se linişti şi îşi găsi un ritm cât de cât docil – Lucy nu putea cere mai mult de atât.

În zilele următoare, călări pe tot întinsul insulei, explorând stâncile din nord şi pajiştile înverzite din sud. Arendaşii îi făceau cu mâna în timp ce trecea pe lângă ei. În cea de-a doua zi, unul dintre ei îi oferi un pahar cu lapte pentru a se răcori, întrucât era o după-amiază călduroasă. În cea de-a treia zi, fu invitată într-o casă şi servită cu biscuiţi de ovăz şi lapte. După patru zile, femeile de pe insulă deciseră că era timpul să o înveţe să ţeasă. Lucy nu se pricepea absolut deloc, aşa că doar le ascultă pălăvrăgind în timp ce ţeseau, aflând lucruri despre viaţa de pe insulă. La început, femeile fuseseră reticente în prezenţa ei, privind-o pieziş şi cu precauţie, neştiind ce să creadă despre ea. Lucy le înţelese reticenţa şi poate că şi ele începură să înţeleagă că ea se simţea singură întrucât, după ce râseseră de eforturile ei zadarnice de a toarce, se aşezaseră la ceai şi toate diferenţele dintre ele fuseseră date uitării.

— Am auzit că ai fost să călăreşti, zise Robert la cină într-o seară.

Venise târziu acasă şi intrase încălţat cu cizmele înnămolite direct în salon şi cu mânecile cămăşii suflecate până la cot.

— Aşa este, spuse Lucy. Ai vrea să mă însoţeşti într-o zi?

— Am prea multe de făcut.

Ceva se aprinse înăuntrul ei. Împinse castronul cu supă de legume din faţă şi se ridică în picioare.

— Te porţi ca un copil răsfăţat, spuse Lucy.

Respingerea lui o duru. Se simţea descumpănită, deoarece ea încerca să comunice cu el, iar Robert o tot îndepărta.

El o fixă cu o privire dură. Era intimidant, dar ea era hotărâtă să nu îi permită să o reducă la tăcere.

— Ştiu că nu îţi place aici, spuse ea cu fermitate.

Înţeleg că este dureros pentru tine din pricina morţii lui Gregor şi a certei pe care ai avut-o cu bunicul tău…

Ceva atât de viu străfulgeră în ochii lui, încât Lucy se opri instinctiv. Era durere în privirea lui, o simţise ca pe o flacără arzătoare. Cu toate acestea, Robert nu vorbi şi, cu o tristeţe profundă, Lucy îl văzu îngropându-şi şi mai adânc emoţiile. Maxilarul i se încleştase precum o capcană de oţel.

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, continuă Lucy cu încăpăţânare.

Ea începuse discuţia – din nou parcă împotriva vocii raţiunii, iar de data aceasta nu avea de gând să tacă.

— Nu, nu vreau să vorbesc despre asta. Seriozitatea tonului său era înfiorătoare.

— Dar eu doar încerc să te ajut.

— Nu ţi-am cerut ajutorul! spuse el cu asprime.

— Iar eu nu vreau să fiu căsătorită cu un soţ atât de nefericit şi de morocănos! Lucy aruncă şervetul pe care încă îl ţinea în mână, iar acesta ateriză în castronul cu supă. Merse cu paşi hotărâţi spre uşă, sperând ca Robert să o cheme înapoi, să îşi ceară iertare şi să spună ceva, orice. Dar el nu spuse nimic. Nu veni în patul meu diseară, zise Lucy peste umăr. Sunt soţia ta, nu ibovnica, şi nu voi fi ignorată în timpul zilei doar pentru a-ţi fi utilă noaptea.

În dormitorul ei, Lucy se ghemui pe poliţa de la fereastră şi privi pajiştile care se întindeau până la mare. Luna era plină şi luminoasă în acea seară şi scălda insula într-o lumină aurie. Pentru prima dată, locul arăta paşnic şi se ridica la înălţimea numelui pe care îl avea.

Lumânarea era pe sfârşite, iar ei îi era frig. Nu îl auzise pe Robert urcând la etaj şi nu ştia ce ar fi făcut dacă ar fi venit în camera ei. Se simţea rănită şi dezamăgită de faptul că el îi respingea fiecare încercare de a ajunge la sufletul lui. Robert îi arătase o tandreţe nemărginită, dar era cea mai grea lecţie pe care o învăţase Lucy – blândeţea pe care i-o arătase el nu însemna că voia să se apropie şi sufleteşte de ea, nu doar fizic.

Auzi un sunet afară – paşi pe pietre şi scârţâitul porţii.

Pe zidul casei zări umbra alungită a unui om. Din felul în care se mişca, Lucy îşi dădu seama că era Robert. Era curioasă. Auzise deja multe poveşti despre Golden Isle – legendele, epavele, comerţul ilegal. Într-o noapte ca aceasta, era uşor să crezi în fantome şi mituri. Lucy se ridică şi se încălţă cu ghetuţele. Pelerina ei era caldă şi, din fericire, nu era o noapte rece. Scările scârţâiră în timp ce coborî pe vârful picioarelor, dar nu îi apăru nimeni în cale. Doamna Stewart şi ceilalţi servitori aveau camerele în aripa de vest. Lucy deschise uşa şi simţi briza răcoroasă ciupindu-i uşor pielea. Văzu silueta lui Robert traversând pajiştea şi îndreptându-se spre stânci. Lucy îl urmă.

Capitolul 19

Wilfred Cardross era ameţit de aburii alcoolului când mesagerul intră în hol, prăfuit şi murdar de noroi, cu două scrisori în mână.

— Mesaje urgente de pe Golden Isle, milord, spuse bărbatul, apoi se retrase rapid, înainte ca cizma lui Cardross să apuce să îl alunge.

Wilfred o împinse pe chelneriţa neîngrijită de pe genunchii săi – era o fată de la bucătărie, habar nu avea cine, care încercase într-un mod destul de nepriceput să îi stârnească apetitul sexual, dar Cardross era prea plictisit şi ameţit pentru a fi interesat. Se întinse după paharul cu vin, stropind scrisorile cu câteva picături, apoi îl duse la gură şi bău lacom.

— Mai adu-mi, îi porunci fetei indignate, trântind paharul pe masă cu o forţă care făcu sticla să zdrăngăne.

— Sper să îţi stea în gât, spuse ea în barbă cu răutate, în timp ce porni spre bucătărie.

Cardross o ignoră. Deschise prima scrisoare, rupând-o puţin în graba lui. După cum se aştepta, recunoscu scrisul lui McTavish. Citi câteva cuvinte şi aruncă scârbit scrisoarea pe masă. McTavish era la fel de sperios ca o femeie bătrână

şi pălăvrăgea despre făclii de avertizare şi despre bănuielile lui Methven cu privire la un atac francez. Piratul francez Le Boucanier nu s-ar fi arătat nici măcar o clipă dacă ar fi existat şanse să fie capturat. Şi atâta vreme cât Le Boucanier era liber, Cardross ştia că secretele lui erau în siguranţă.

Cu toate acestea, în timp ce încercă să se liniştească, spunându-şi că era în siguranţă, o umbră de îndoială i se strecură în minte şi începu să îl sâcâie. Presupunea – doar presupunea – că Methven era destul de inteligent cât să îl atragă într-o capcană pe piratul francez. Cel mai probabil, Le Boucanier şi-ar fi negociat libertatea în schimbul informaţiilor despre trădătorul nobil scoţian care vindea duşmanului secretele propriei ţări. Cardross se încruntă. Putea să îşi asume acest risc?

Apoi un alt rând din scrisoare îi atrase atenţia: „Methven trimite după jumătate din oamenii lui de pe proprietăţile vestice pentru a repara farurile şi a reface fortificaţiile insulei…”

Cardross făcu o pauză. Cât de amuzant ar fi fost, se gândi el deodată, dacă marina i-ar recruta pe toţi acei bărbaţi din Methven! Nu doar că marchizul şi-ar fi pierdut jumătate din oameni şi şi-ar fi aruncat proprietăţile în ruină, dar Cardross putea primi o recompensă pentru faptul că îi îndrumase pe ofiţeri către un premiu atât de substanţial. Cu cât se gândi mai mult la acest lucru, cu atât mai tare îi surâse ideea. Şi cu cât îi surâdea ideea mai tare, cu atât mai mult voia să fie de faţă pentru a vedea furia şi disperarea lui Methven, pricinuite de pierderea membrilor clanului pe care încercase din răsputeri să îi protejeze.

Cardross râse şi dădu pe gât ultima gură de vin. Câţiva stropi căzură pe masă, iar el înjură zgomotos. Îi strigă intendentului să îi aducă pană şi călimară. Voia să le scrie imediat lui Wilson şi Scott, ofiţerii de recrutare din nord, şi să-i trimită pe Golden Isle pentru a-i lua pe bărbaţii din Methven. Lăcomia îl mistuia asemenea unei boli. Avea să plece într-acolo. Wilson era un individ brutal şi corupt, care l-ar fi înşelat la bani dacă ar fi prins ocazia. Şi odată ce

bărbaţii din Methven aveau să fie luaţi, iar Robert Methven avea să se fi retras în sud pentru a-şi linge rănile, el îşi putea relua activităţile comerciale ilegale şi transmiterea informaţiilor către francezi. Nu putea să piardă.

Contele fu atât de încântat de propria idee, încât aproape uită de cea de-a doua scrisoare, care zăcea nedesfăcută pe masă. O despături şi citi cele câteva rânduri mai întâi cu nerăbdare, apoi cu un interes din ce în ce mai mare. După ce termină de citit, începu să bată cu hârtia în marginea mesei, zâmbind. Spionul lui din casa lui Lady Methven îi dăduse veşti noi şi interesante. Zâmbetul i se lărgi.

„Robert Methven nu îşi va îndeplini condiţiile moştenirii. Nu va exista niciun moştenitor”.

Acum nu exista nicio îndoială că avea să meargă pe insulă pentru a fi martor la declinul rivalului său. De fapt, avea să meargă pentru a-l informa el însuşi pe marchiz de trădarea soţiei lui şi pentru a se bucura de şocul lui Methven la primirea veştii.

Intendentul nu apăruse. Nici fetişcana cu vinul lui. Înjurându-i pe amândoi în sinea lui, Cardross se ridică în picioare împleticindu-se, pentru a începe pregătirile pentru călătoria spre nord.

*

Fantomele îl scoseseră în sfârşit pe Robert din casă. Stătuse mult timp în salon după ce plecase Lucy, fără să mănânce nimic şi conştient doar de frustrarea încordată dinăuntrul lui. În cele din urmă, coborâse lângă apă, în golful unde mersese de nenumărate ori împreună cu Gregor când erau copii. Pe atunci, iubea Golden Isle. Fusese un loc special, regatul lui Gregor. Robert nu se gândise niciodată că acel lucru avea să se schimbe.

Dar apoi Gregor murise, iar el începuse să urască insula pentru că îi răpise fratele – o ura cu aceeaşi forţă cu care o iubise. Robert îşi dădu seama că el şi Lucy aveau acest lucru în comun: îşi pierduseră un frate şi o soră care

le fuseseră atât de dragi, încât pierderea încă îi bântuia.

Noaptea era blândă, la fel susurul valurilor pe nisip. Robert se aşează pe una dintre pietrele impunătoare de pe ţărm, simţind granitul rece sub palme. Pe stâncile înalte de deasupra era Podul Diavolului, de unde căzuse Gregor. Nimeni nu îşi putuse explica incidentul. El şi Gregor fuseseră întotdeauna siguri pe picioarele lor, asemenea unor capre de munte; stâncile nu reprezentaseră niciun pericol pentru ei. Şi totuşi, în ziua aceea, Gregor traversase podul pentru a încerca să îl salveze pe un băiat care rămăsese blocat în timp ce cobora stâncile în căutare de ouă de gâscă-de-mare. Băiatul supravieţuise, dar, în încercarea de a-l salva, Gregor căzuse de pe pod şi murise.

Robert oftă. Ştia că trebuia să se întoarcă la Auld Haa şi să o caute pe Lucy. Trebuia să îşi ceară iertare – din nou – pentru încrâncenarea lui. Trebuia să înceteze să mai fugă. Lucy fusese mult mai curajoasă decât el – îi încredinţase temerile ei, în timp ce el le ţinuse ascunse pe ale lui.

Se ridică de pe piatră. Era o noapte foarte calmă. Luna arunca o lumină argintie peste suprafaţa vălurită a mării. Era o atmosferă liniştită.

Apoi Robert o văzu pe Lucy – stătea la celălalt capăt al Podului Diavolului. La început, avu impresia că era o fantomă invocată de amintirile lui. Apoi, un fior de teamă îl ţintui în loc, dându-şi seama că nu era o nălucă. Lucy începuse să traverseze arcada îngustă a stâncii, îndreptându-se spre el.

Robert auzi ropotul pietrelor care se desprindeau din arcadă şi căzeau în prăpastia de dedesubt.

Un sentiment pur de frică îl străpunse şi îl încremeni.

„Va cădea”.

Robert începu să alerge spre ea, împiedicându-se de smocurile de iarbă, înjurând în sinea lui, până când se izbi de Lucy şi o strânse la piept, îndepărtând-o de marginea stâncii, simţind-o caldă şi reală în braţele lui.

— Robert? Ea nici măcar nu părea obosită, nu gâfâia deloc. Te căutam. Eram îngrijorată…

— Prostuţo! Femeie nebună, naivă şi…

Îşi dădu seama că voia să o zgâlţâie din toate încheieturile. Violenţa dinăuntrul lui era intensă, stârnită de senzaţia de groază. Robert tremura, nu putea vorbi. Apoi sentimentul de uşurare îl invadă şi o strânse şi mai tare la piept, ascunzându-şi chipul în scobitura gâtului ei, simţindu-i căldura corpului şi ascultându-i respiraţia.

— Oh, spuse ea, iar revelaţia fu evidentă în glasul ei. Oh, repetă mai încet.

— Am crezut că te voi pierde, spuse Robert, care încă tremura. Fu nevoit să facă un efort imens pentru a slăbi strânsoarea cu care o ţinea în braţe. Te iubesc atât de mult! Am crezut că insula mi te va lua şi pe tine!

Robert nu ştia de unde veniseră acele cuvinte. Ştia doar că erau adevărate. Emoţiile lui complexe se dovediră a fi destul de simple, la urma urmei. El le numise dorinţă, tandreţe, admiraţie – orice, mai puţin iubire.

Lucy îi cuprinse obrazul în palmă şi îl îmbrăţişă la fel de strâns pe cât o îmbrăţişa el, iar Robert simţi toate acele sentimente izbindu-l ca un val. O aşeză pe iarba moale, care era un pat delicios de confortabil, apoi îi împinse pelerina de pe umeri şi descoperi sub ea doar cămaşa de noapte, sfâşiată de stâncile pe care probabil că se căţărase spre ţărm. Îi sfâşie restul cămăşii şi o simţi pe Lucy tremurând. Ghetuţele i se părură ridicol de erotice, astfel că nu o descălţă. Trupul ei gol era palid şi auriu în lumina lunii, iar când o sărută, ea îl sărută înapoi cu lăcomie înapoi, strecurându-şi mâinile pe spatele lui şi trăgându-l mai aproape. Robert nu simţi nicio urmă de ezitare sau îndoială în ea şi ştiu că aşteptarea luase sfârşit. Fu izbit de o dorinţă atât de posesivă, încât, pentru o clipă, nu putu să respire.

Îi cuprinse chipul în mâini, simţind părul mătăsos în palme.

— Nu vreau să te rănesc, îi spuse el, temându-se de forţa dorinţei pe care o simţea pentru ea.

— Nu mă vei răni. Lucy se întinse şi îl sărută, iar sânii ei îi atinseră pieptul. Te rog, Robert! Îmi doresc asta. Şi eu te iubesc.

Mâinile lui Robert tremurau în timp ce îşi descheie

pantalonii. Îi depărtă coapsele şi alunecă uşor înăuntrul ei, încercând să fie blând, deşi era mistuit de o dorinţă arzătoare. O simţi pe Lucy tresărind când o pătrunse şi auzi cum i se tăie respiraţia. Ea deschise ochii. Părea uimită, pe punctul de a pierde acea plăcere senzuală.

— Îmi pare rău, şopti Robert. Va fi mai bine într-o clipă.

Lucy încuviinţă din cap.

— Nu te opri, şopti ea. Te rog, nu te opri acum!

Robert încercă să nu cedeze dorinţei de a se împinge cu putere în ea şi o sărută din nou, punându-şi toată dragostea în acel sărut. Simţi cum corpul ei începu să se relaxeze şi să se deschidă pentru el. Începu să se mişte încet, dar menţinându-şi controlul. Lucy oftă, apoi îl trase mai adânc înăuntrul ei. Senzaţia fu minunată. Îşi ridică şoldurile pentru a veni în întâmpinarea mişcărilor lui, iar el se pierdu. Se simţea de parcă ar fi fost pe marginea prăpastiei, iar căderea era inevitabilă. Eliberarea fizică fu uimitoare, atât de violentă, încât îl făcu să geamă. Dincolo de această plăcere, simţi o altă senzaţie, asemenea unei nevoi împlinite – parcă o revendicase pe Lucy şi îşi găsise locul în lume.

O înfăşură în pelerina roşie şi o purtă în braţe până acasă, unde o duse în dormitorul lui. Voia să facă din nou dragoste cu ea, dar ştia că ei i-ar fi fost greu după prima dată, astfel că se mulţumi să o ţină în braţe. Şi era înfiorător de plăcut – dorinţa aceea posesivă de dinainte se transformă acum în alte emoţii atât de puternice, încât îl zguduiră. Faptul că o ţinea în braţe îl liniştea enorm. Îi aminti cât de mult o iubea şi avea nevoie de ea, dar cu acea iubire veni şi teama. Cumva, era nevoit să înveţe a trăi cu acea teamă, pentru că, dacă ar fi ţinut totul de el, nu ar mai fi scăpat-o nicio clipă din ochi. Iar acest lucru ar fi fost cel mai mare neajuns.

— Robert?

Lucy era trează. Întinse mâna şi îi atinse obrazul, aşa cum făcuse mai devreme, iar el simţi din nou un fior zguduitor de tandreţe şi de dorinţă.

— Îmi pare rău că nu am vorbit cu tine înainte, spuse el. Se simţea diferit, umil. Îşi mută capul pe pernă şi, în loc de frustrarea nestăpânită care îl copleşise până atunci, simţi linişte. Încercam să ignor cât de mult urăsc să fiu pe insulă, afundându-mă în muncă şi refuzând să discut despre asta.

Lucy stătea întinsă lângă el, sprijinindu-şi capul într-o mână, şi îl privea. Părul i se revărsa peste umerii dezgoliţi.

— Nu e de mirare că urăşti locul ăsta, spuse ea blând. Fratele tău a murit aici, Robert. Este locul unde o parte din viaţa ta s-a sfârşit.

Întinse mâna şi o trase pe pieptul lui.

— Şi acum este locul unde o altă parte din viaţa mea începe, spuse el. Viitorul meu alături de tine.

*

Lucy se trezi alene în zori şi rămase nemişcată un moment. Îşi simţea corpul cald, iar sângele parcă îi cânta în vene – era o senzaţie de satisfacţie. Ceva o sâcâia totuşi, ca un gând, ca o umbră. Apoi îşi aminti.

Noaptea trecută nu avusese niciun coşmar.

Se gândi la ce se întâmplase. I se dăruise lui Robert fără reţineri, fără să se gândească la altceva, în afară de a-şi uni propriile dorinţe cu ale lui. El i se destăinuise complet, iar ea îl dorise; la rândul ei. Îl iubea.

Simţi un mic fior de teamă străbătându-i mintea, dar apoi se stinse. Aşteptă ca teama să revină şi să se transforme în monstrul care o bântuia dintotdeauna, aşteptă ca întunericul să o învăluie. Dar nu se întâmplă nimic. Patul era cald şi confortabil, iar ea se simţea senină şi mulţumită. Căscă.

Era posibil să fi rămas însărcinată. Îşi testă în mod deliberat sentimentele. Se forţă să îşi înfrunte cea mai mare teamă. Din nou, simţi un fior de nelinişte, dar dispăru aşa cum marea ştergea urmele paşilor pe nisip. Se gândi că era posibil ca teama să nu dispară niciodată în totalitate, dar, cumva, frica îşi pierduse puterea.

Se întoarse pe partea cealaltă şi se uită la Robert. El încă dormea. Părea foarte liniştit, iar trăsăturile lui aspre se îmblânziseră. O barbă măruntă îi acoperea bărbia şi obrajii. Lucy continuă să îl privească. Dincolo de acest bărbat, putea să vadă umbra băiatului pe care îl lovise tragedia. Spera ca ura lui faţă de Golden Isle să se îi stins.

Lucy ştiuse că Robert o iubea. Văzuse acest lucru în ochii lui şi îl simţise în atingerea lui când o îmbrăţişase atât de violent şi totodată atât de blând pe stânci. Ştiuse că nu exista alt motiv pentru furia lui. Şi ea îl iubea, la rândul ei, pentru forţa şi hotărârea lui de a-şi proteja clanul, pentru loialitatea lui, pentru răbdarea şi tandreţea de care dăduse dovadă cu ea.

— Lucy… Robert îi zâmbea. Întinse mâna şi îşi plimbă degetele pe umărul şi braţul ei, apoi îi luă încheietura şi o sărută în palmă. Cum te simţi, iubito?

Ea observă umbra de îndoială din ochii lui. Robert se temea că ea avea să regrete ce se întâmplase, că noaptea o copleşise din nou cu întunericul fricii.

— Sunt foarte bine, răspunse ea cu sinceritate.

— Eşti sigură? o întrebă din nou cu o privire pătrunzătoare.

Exista o singură cale de a-l asigura că era bine. Lucy se aplecă şi îl sărută. Când se retrase, văzu că lumina din ochii lui nu mai radia tandreţe, ci ceva mult mai înfierbântat şi intens. Îl privi în lumina albăstruie a dimineţii, care îi evidenţia trăsăturile puternice. Robert o privea intens. Lucy ştia că el aştepta ca ea să decidă ce voia. Noaptea trecută fusese impulsiv, cuprins de febra momentului. Acum voia ca ea să aleagă.

Lucy îşi simţi inima bătând cu putere. Simţi un gol în stomac, iar entuziasmul aproape că îi tăie răsuflarea. Ştia ce voia.

Se priviră unul pe altul un moment îndelungat, apoi Robert o trase sub trupul lui. Gestul păru disperat, dar totodată pur şi intens. Gura lui era fierbinte pe gâtul ei. Ea întinse mâna spre mădularul lui, fiind conştientă doar de senzaţii şi de dorinţe. El începu să îi mângâie sânii şi să o

tachineze într-un mod care o făcu să tremure. Lucy deja învăţase generoasa capacitate a corpului ei de a se bucura de plăcere, iar acum voia să se detaşeze complet. Era prima dată când se simţea eliberată de orice umbră.

Îşi lăsă capul pe spate, iar Robert îşi strecură mâna în părul ei. Lucy îşi arcui pieptul spre buzele lui, iar când el îi dezmierdă sfârcul cu gura, ea oftă şi simţi cum căldura toropitoare o învăluia, relaxând-o şi trezindu-i din nou dorinţa. Mâna lui o mângâia între coapse, buzele îi mângâiau sânii, iar ea se simţi minunat de nesăbuită în timp ce el îi dezmierda corpul şi o înălţa încet pe culmile plăcerii. Deşi era o senzaţie delicioasă, de-a dreptul irezistibilă, un colţişor din mintea ei se răzvrăti. Nu voia ca Robert să deţină întreg controlul.

Lucy se strecură rapid de sub el. Mişcarea făcu valuri în saltea, iar Robert se dezechilibră şi se întoarse pe spate în pat. Lucy veni deasupra lui şi îl încălecă. Se sprijini cu mâinile de tăblia de lemn a patului şi coborî uşor pe mădularul lui dur ca piatra.

Icnetul lui de şoc şi de plăcere fu o recompensă în sine. Lucy începu să se mişte, ridicându-se şi coborând uşor, senzaţia de control oferindu-i o putere triumfătoare. Simţea fiecare muşchi din corpul lui încleştându-se din pricina frustrării că nu era el cel care deţinea controlul. Se aplecă şi îl sărută blând, apoi se retrase. Îşi plimbă sânii pe pieptul lui şi se bucură de geamătul lui Robert.

— Lucy…

Vocea lui se redusese la o simplă şoaptă.

— Da?

Ea se opri, iar Robert îşi lăsă capul pe spate.

— Nu te opri.

— Îţi place aşa? întrebă Lucy, apoi se ridică uşor şi coborî, primindu-l adânc înăuntrul ei. Sau aşa?

— Obraznico!

Cuvântul parcă îi fusese smuls dintre buze.

Încă o alunecare, iar Robert gemu şi o prinse de încheietură, trăgând-o sub el. Salteaua se lăsă sub greutatea lor şi scârţâi în timp ce el se cufundă înăuntrul ei.

Lucy îşi arcui spatele, primind fiecare mişcare. O senzaţie fierbinte de plăcere puse stăpânire pe ea, incredibil de irezistibilă şi de dulce. Atinse plăcerea, iar trupul i se încleştă în timp ce el se eliberă înăuntrul ei cu un ţipăt. Rămaseră îmbrăţişaţi.

— La naiba, spuse Robert când respiraţia i se linişti, iar el putu să vorbească. Voiam să fiu lent şi blând de data asta.

— Poate data viitoare, zise Lucy.

Robert trase cearşaful peste ei şi o ţinu pe Lucy mai aproape, dar ea era prea agitată pentru a sta liniştită. Se simţea ameţită de plăcerea pură a eliberării fizice. Se eliberă din braţele lui şi merse la fereastră, aşezându-se pe poliţă şi privind marea, dincolo de grădină.

— Cât de frumos arată atât de devreme dimineaţa! spuse ea. E totul atât de calm!

— Vino înapoi în pat, spuse Robert.

Stătea sprijinit în cot şi o privea, iar în ochi i se citea dorinţa. Lucy simţi cum o străbătu un fior de plăcere. Se simţea imorală şi nesăbuită, aşa cum nu îşi permisese niciodată să fie. Sentimentul se dezlănţui înăuntrul ei asemenea celei mai pure tentaţii. Îşi refuzase nevoile fizice foarte mulţi ani, iar acum simţea o foame aproape disperată de a recupera timpul pierdut.

— Nu, spuse ea. Trase draperia, iar lumina palidă a dimineţii îi mângâie trupul gol. Dacă mă vrei, vino şi prinde-mă!

Robert făcu ochii mari. El nu avu nevoie de a doua invitaţie. Sări din pat şi se întinse spre ea, dar Lucy fu prea rapidă. Deschise uşa dormitorului şi începu să coboare scările, picioarele ei desculţe tropăind pe scândurile din lemn. Simţea că Robert era în urma ei. Intră în fugă în salonul de zi, alergă în jurul mesei, făcând tacâmurile din porţelan să zdrăngăne, apoi ieşi din nou în salon, unde Robert o prinse din spate. Îşi trecu braţul peste pântecul ei, iar trupul lui era fierbinte se lipi de spatele ei. Robert gâfâia. Lucy simţi că erecţia lui era din nou tare ca piatra. Se frecă uşor de ea, iar apoi scoase un sunet jos, gutural.

— La naiba, femeie! spuse el. Nu te mai saturi!

Lucy chicoti, simţindu-se ca o femeie desfrânată.

— Nu îmi poţi face faţă, milord? şopti ea în mod provocator. Eşti prea bătrân? Prea obosit?

Drept răspuns, Robert o împinse în faţă, aplecată peste un pian vechi şi şubred, sprijinindu-se cu mâinile de el şi sânii ei atingând lemnul rece şi lucios. Îi simţi mai întâi degetele la intrarea ei alunecoasă, apoi mădularul.

— Mereu am spus că eşti talentată la acest instrument, spuse Robert, apoi alunecă uşor înăuntrul ei, iar Lucy icni, simţindu-se invadată. I se părea că erecţia lui era mult mai mare, senzaţia era nouă şi diferită, mai intensă, iar dorinţa ei deveni şi mai sălbatică. Se împinse înapoi, spre el, simţind lemnul rece pe sâni, iar Robert continuă să se cufunde şi mai adânc în ea. Îi imobiliză şoldurile cu mâinile şi începu să se împingă înăuntrul ei cu mişcări puternice, care o făceau să gâfâie. Corzile pianului tremurau şi rezonau cu fiecare zvâcnire a corpului ei. Mişcările lui Robert erau neînduplecate, ducând-o pe Lucy la extaz. Eliberarea veni ca un val întunecat şi năvalnic. Lucy voia să îl ia şi pe el pe undele plăcerii, dar Robert se retrase.

— Pot să aştept, şopti el.

Lucy se gândi că avea să o elibereze, dar Robert era neobosit. Îşi găsi din nou ritmul, prinzând-o de talie, imobilizându-i corpul pentru a o putea pătrunde fără reţineri. Fu sublim, glorios. Lucy se agăţă de pian, pentru a nu-şi pierde echilibrul în timp ce el o pătrundea adânc, ducând-o pe culmile plăcerii iar şi iar. Iubea senzualitatea pură a acestei intimităţi, modul în care sânii ei tresăreau cu fiecare mişcare a lui înăuntrul ei şi dorinţa desfrânată şi impunătoare pe care o simţea.

Eliberarea o izbi necruţător, răscolind-o, făcând-o să tremure, îl auzi pe Robert ţipând şi îl simţi eliberându-se adânc în ea, iar ea ajunse din nou la extaz. Se prăbuşi în braţele lui, ecoul plăcerii reverberând în corpul ei.

Lucy tremura şi simţea că genunchii aveau să o trădeze, iar Robert o ridică în braţe şi merse cu ea la un

fotoliu, unde se aşează cu ea în braţe. Începu să o sărute din nou blând, pe colţul gurii, pe maxilar şi pe gât. Ea se ghemui la pieptul lui şi inspiră mirosul pielii lui calde, cu o tentă uşoară de săpun de lemn de santal, care îi făcu uşor capul să se învârtă.

— Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland nu ne-a învăţat cum să folosim un pian, spuse Lucy, presărând sărutări pe pieptul lui. Îşi odihni palma peste inima lui şi simţi cum râsetul lui îi zdruncină pieptul. Sunt epuizată, şopti ea.

— Aşa îţi trebuie! Robert îi dădu şuviţele rebele de pe faţă şi o sărută tandru un moment îndelungat. Eşti rece. Atingerea lui era caldă pe pielea ei rece. O ridică în braţe şi o duse în dormitorul lor. Lasă-mă să te încălzesc!

O întinse pe pat şi se strecură lângă ea, trăgând pătura peste amândoi. Lucy simţea oboseala şi durerea din tot corpul pricinuite de plăcerea pură pe o simţise.

— Te iubesc, zise ea şi îl sărută.

Se trezi abia când camera fu scăldată în lumina soarelui. Robert tocmai îşi punea cămaşa şi bombănea că avea să întârzie la o întâlnire cu căpitanul portului. Când veni lângă pat şi o sărută pe Lucy cu o pasiune stăruitoare, ea o văzu pe Sheena intrând în cameră cu micul dejun. Se simţea prea epuizată pentru a mânca sau a bea.

Sheena îi luă de pe podea cămaşa de noapte. Rămase tăcută, dar ridică din sprâncene când observă aşternuturile învălmăşite şi aerul răvăşit al lui Lucy. Puse tava cu micul dejun pe noptieră şi merse la comodă, cotrobăind printr-un sertar.

— Probabil vreţi asta, spuse ea. Am observat că nu aţi luat-o. Dacă îmi permiteţi, milady, este o nesăbuinţă. Trebuia să fi ştiut că se va întâmpla acest lucru.

Lucy ridică privirea din ceaşca de ciocolată caldă. Sheena ţinea în mână un borcănel. La început, Lucy nu îl recunoscu, dar apoi îşi aminti cu o uşoară tresărire de tinctura de busuiocul-cerbilor. Îşi aminti de acea fată speriată, bântuită de trecut, şi simţi un junghi tăios de compasiune pentru ea.

— De fapt, spuse Lucy, nu o vreau. Nu am nevoie de ea. Nu mă mai tem.

Se simţi străbătută de un val de entuziasm şi fericire.

Sheena făcu ochii mari.

— Dar, milady, nu vă puteţi asuma un asemenea risc! Trebuie să luaţi tinctura! În glas i se simţea panica în timp ce îi întinse borcanul lui Lucy. Vă aduc eu altă tinctură, adăugă grăbită. În caz că sunteţi deja însărcinată. Nu va şti nimeni. Apoi continuă pe un ton rugător: Nu aţi fi în siguranţă dacă aţi fi însărcinată, milady. Gândiţi-vă la ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră! Vă rog, ascultaţi-mă...

— Nu! spuse cu fermitate Lucy.

Se ridică şi o apucă pe Sheena de braţ. O trase şi o rugă să se aşeze pe pat. Chipul servitoarei era schimonosit, de parcă femeii îi venea să plângă. Tremura. Lucy fu şocată. Habar nu avusese că şi Sheena fusese chinuită de frica de a nu-şi pierde stăpâna, dar servitoarea le fusese doică atât ei, cât şi lui Alice. Era de înţeles.

— Sheena, spuse Lucy cu blândeţe. Înţeleg că vrei să mă protejezi. Ai făcut-o încă de când eram copil. Dar nu ai de ce să te temi. Îţi garantez!

Era limpede că Sheena nu voia să mai discute despre acest subiect, fiindcă expresia feţei îi devenise de piatră.

— Prea bine, milady, zise ea. Nu vom mai vorbi despre asta.

Luă ceaşca cu ciocolată caldă a lui Lucy şi o puse pe tavă, deşi băutura era doar pe jumătate terminată. Lucy luă în grabă o felie de pâine prăjită înainte ca Sheena să ia tava şi să plece.

Mai târziu, după ce se îmbrăcă, Lucy luă borcănelul cu tinctură şi îl ascunse în buzunarul pelerinei. Merse pe stânci, simţind briza care îi învolbura pelerina, dar şi primele raze calde ale soarelui. Se opri pe margine şi aruncă borcănelul cu toată forţa de care fu capabilă cât de departe putu. Îl auzi izbindu-se de pietrele de dedesubt, apoi fu luat de valuri.

Lucy avu o senzaţie plăcută.

Soarele începu să capete mai multă putere. Ea se

întoarse cu faţa la globul auriu şi strălucitor. Pentru o clipă, avu impresia că briza purtă până la ea glasul şi râsetul lui Alice. Sunetul nu o mai bântui în întuneric. Nu mai existau coşmaruri, doar amintirea lui Alice dansând în lumina soarelui. Încă îi simţea prezenţa, dar acum era o fantomă blândă.

Lucy îşi deschise inima şi permise amintirilor despre sora ei să zboare libere.

Capitolul 20

Lucy se plimba pe plajă. Se descălţase de pantofi şi de ciorapi şi simţea nisipul rece şi umed între degetele de la picioare. Era straniu modul în care simţea chiar şi cea mai măruntă senzaţie zilele acelea. Era conştientă de mirosuri aşa cum nu fusese niciodată şi simţea orice gust şi lucru pe care îl atingea de parcă ar fi fost nou. Era o schimbare majoră faţă de viaţa ei anterioară, în care trăise printre cărţi, în lumea ei raţională. Încă îi plăcea să citească şi să scrie, dar viaţa de acum avea şi dimensiunea simţurilor. Lucy se simţea de parcă s-ar fi trezit la viaţă.

Săptămâna anterioară fusese perfectă. Soarele strălucise, iar Golden Isle se ridicase la înălţimea numelui său. Lucy îl convinsese pe Robert să îşi ia puţin timp liber de la reconstruirea clădirilor şi o însoţise la un picnic la Golden Water, micul lac care dăduse numele insulei. Călăriseră împreună peste dealurile înalte, ale căror poate erau scăldate de valurile mării. Chiar şi acum, când vara punea stăpânire pe aceste insule nordice, apa mării era atât de rece, încât îţi putea provoca un şoc, dar exista un mic golf retras, a cărui apă era încălzită de razele soarelui. Lucy zâmbi, amintindu-şi momentul când se dezbrăcase de haine şi se cufundase complet goală în adâncurile verzui

ale apei. Fusese o după-amiază memorabilă.

Şi vorbiseră. În timp ce stătuseră în pat într-o noapte, Robert îi povestise cum bunica lui fusese singurul membru al familiei care continuase să îi scrie, în ciuda soţului ei, în timpul anilor petrecuţi de el în Canada.

— Te va plăcea foarte mult, îi spusese Robert în timp ce o sărutase pe gât, coborând uşor pe sânii ei. Când voi termina treaba aici, voi fi mândru să te duc în Methven.

Lucy se întrebase atunci care era acea treabă. Văzuse o mulţime de bărci venind şi plecând spre Findon, aducând oameni şi materiale în Golden Isle. McTavish fusese concediat, iar Jack Rutherford venise din Methven pentru a se ocupa de contabilitate – cel puţin aşa îi spusese Robert. Lucy era convinsă că se întâmpla şi altceva, dar când îşi întrebase soţul, el îi răspunsese că doar întărea apărarea împotriva piraţilor francezi care fuseseră zăriţi în apele nordice. Jack, politicos şi fermecător, îi spusese acelaşi lucru. Dar Lucy tot nu era convinsă.

Vântul sufla rece pe chipul ei. Se lăsa seara, iar umbrele se alungeau. Îşi trase şalul mai sus pe umeri şi grăbi pasul spre port. Văzu înaintea ei un grup de femei şi copii care adunau de pe stânci bucăţi de lemn aduse de mare. Creşteau foarte puţini copaci pe insulă, astfel că lemnul era întotdeauna la mare căutare.

Se apropia fluxul. Apa rece îi spăla picioarele desculţe, făcând-o să tremure uşor. Valurile îi stropiră rochia, izbindu-se de stâncile pe care se jucau copiii. Ţipetele şi strigătele lor voioase fură purtate de vânt până la Lucy. Era o atmosferă paşnică, dar, dintr-un motiv neştiut, ea nu putea scăpa de o premoniţie. Ceva nu era în regulă.

Când ajunse pe chei, văzu că Robert şi Jack erau acolo. Simţi cum inima îi tresăltă când îşi zări soţul. Aşa i se întâmpla de fiecare dată când îl vedea. Grăbi pasul, dar nu apucă să îi salute. O tăcere stranie se lăsase peste mulţimea de pe chei şi toţi îşi întorseseră privirile spre mare, unde soarele cobora în apă asemenea unei mingi uriaşe de foc. Pe fundalul roşiatic se zărea silueta neagră a

unui vas.

— Marina, bâigui cineva, iar cuvântul se insinuă printre ceilalţi asemenea vântului ce bătea prin lanul de porumb. Ofiţerii de recrutare… sunt aici.

În acelaşi moment, cineva se întoarse şi arătă spre sud, unde pe un promontoriu se aprinse o făclie.

— Un atac! Satul este atacat!

Lucy văzu cum Robert parcă fu străbătut de un fulger.

— Cardross, zise el. A venit şi a adus şi ofiţerii de recrutare!

Lucy simţi groaza şi ura mulţimii, de parcă ar fi fost o fiinţă cu voinţă proprie. Mai văzuseră acest lucru înainte, mai fuseseră martori la distrugerea propriilor vieţi. Robert îi luă mâinile într-ale sale.

— Du-te la Auld Haa, spuse el. Încuie-te în casă şi nu ieşi pentru nimic în lume! O sărută. Voi veni la tine de îndată ce voi putea.

— Nu, spuse Lucy, respingând imediat soluţia lui. Vreau să ajut, Robert. Se întoarse şi le făcu cu mâna femeilor şi copiilor de pe chei. Lasă-mă să am grijă de ei! Dacă vine Wilfred, pot să am grijă de mine. Îl tai cu sabia.

Un zâmbet vag lumină chipul încordat al lui Robert.

— Ştiu că eşti în stare să faci asta, zise el, dar nu te pot lăsa. Este prea periculos. O strânse în braţe, iar Lucy îi simţi inima bătând cu putere şi nerăbdare, vrând să plece pentru a-şi apăra insula. Nu îţi poţi risca viaţa, spuse el. Treaba asta nu este doar pentru mine, deşi Dumnezeu îmi este martor că aş face tot ce îmi stă în putinţă pentru a te ţine în siguranţă. Este pentru Methven.

Atunci, Lucy înţelese. Robert vorbea despre viitor, despre moştenitorul pe care ea era posibil să îl poarte în pântec chiar în acel moment. Lucy se simţea groaznic de derutată, vrând cu disperare să ajute, urând ideea de a aştepta neputincioasă ca evenimentele să se desfăşoare, dar înţelegând cât de important era pentru Robert, pentru întregul clan Methven ca ea să fie în siguranţă.

— Să îl ia naiba pe Wilfred! spuse ea reticentă. Trebuie să pleci, Robert. Opreşte-l! Aruncă o privire peste

umăr, spre vasul marinei care înainta ferm spre ţărm. Ştiu că nu le vei permite să mai ia oameni, dar ai grijă! Ofiţerii de recrutare nu ţin cont de nicio lege şi nu respectă pe nimeni.

Robert o sărută din nou scurt, parcă zguduindu-i sufletul.

— Întoarce-te la mine! şopti ea. E nevoie de doi oameni pentru a da viaţă unui moştenitor pentru Methven. Făcu un pas în spate. În plus, te iubesc şi încă nu vreau să fiu văduvă.

— Şi eu te iubesc, spuse Robert.

O sărută din nou, mai lung şi mai apăsat, apoi o eliberă din braţe şi porni spre oamenii lui, care îl aşteptau.

Lucy urcă încet drumul spre Auld Haa în lumina asfinţitului. Când ajunse la poartă, ezită. În faţa ei, drumul şerpuia în susul dealului, spre farul din nord. Nu fusese aprins, ceea ce însemna că nimeni nu îi avertizase pe arendaşii din nordul insulei că erau în pericol de a fi atacaţi. Wilfred incendiase terenurile din sud. Ofiţerii de recrutare veneau din vest. Dar, dacă urma să aibă loc un atac aici, asupra fermelor vulnerabile şi neprotejate din nord? Golden Isle era presărată cu numeroase golfuri mici. Inamicii puteau ajunge la ţărm prin multe locuri şi puteau lansa un atac înainte să îşi dea seama cineva.

Lucy luă torţa aprinsă care lumina intrarea în Auld Haa şi porni grăbită pe aleea care urca spre farul aflat la câteva sute de metri. Poteca pietruită îi aluneca sub picioare. În stânga ei, lacul Golden Water licărea în ultimele raze ale soarelui care apunea. Vântul rece îi trimitea fiori pe şira spinării. Lucy se simţea de parcă era urmărită. Împinse torţa în mijlocul surcelelor, apoi se întoarse la drum, simţindu-se uşurată.

— Nu aşa de repede, verişoară!

Wilfred Cardross stătea chiar în faţa ei, ca o umbră întunecată pe fundalul de un albastru-închis al mării la înserat. În spatele lui erau cinci dintre oamenii clanului său. Lucy auzi flăcările şuierând şi înălţându-se în far. Măcar era prea târziu ca Wilfred să stingă focul şi, în curând, lumina

avea să fie văzută de arendaşii care puteau să se grupeze în apărare.

Wilfred venea încet spre ea. Lucy îi văzu chipul în lumina flăcărilor. Vărul ei purta cele mai elegante haine, cu dantelă şi panglici, dar expresia de pe chipul lui era sălbatică, într-un contrast izbitor cu eleganţa ţinutei. Inima lui Lucy tresări. Ea ridică privirea în mod sfidător şi ochii li se întâlniră.

— Wilfred, spuse Lucy. Văd că ai adus mai mulţi oameni de data aceasta. Foarte înţelept din partea ta.

— Verişoară Lucy, zise Wilfred, făcând o plecăciune. Ce bine că te-am găsit aici! Mulţumesc pentru că m-ai scutit de efortul de a te căuta.

Făcu semn din cap, iar oamenii lui înaintară cu expresii lacome. Lucy simţi cum frica îi urcă în gât şi i se împotrivi.

— Câtă neglijenţă din partea lui Methven să te lase să te aperi singură, spuse satisfăcut Wilfred. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de proprietatea lui.

— Soţul meu, zise Lucy, îşi protejează clanul, un obicei pe care tu nu cred că îl cunoşti, Wilfred. Tu furi de la clanul tău, nu? Îţi jefuieşti oamenii, le furi vitele şi le arzi casele?

Cardross râse, privind spre sud, unde o linie de foc marca dezastrul pe care oamenii lui îl provocau pe insulă.

— Nu mai sunt multe de protejat aici, spuse el. Marina îi va lua pe bărbaţii rămaşi pe insulă şi pe cei aduşi din Methven. Wilfred îşi întoarse privirea spre ea. Iar când eu te voi lua pe tine, acela va fi sfârşitul.

Făcu încă un pas spre ea. Lucy îi observă zâmbetul răutăcios în lumina focului. Lui Wilfred îi aducea satisfacţie acea situaţie. Lucy se retrase cu spatele spre zidul din piatră al farului, bâjbâind după mânerul torţei pe care o adusese cu ea. Pipăi zidul cu degetele şi simţi căldura. Trebuia cu orice preţ să îl împiedice pe Wilfred să îşi dea seama ce punea la cale. El credea că nu era înarmată, iar ea nu voia să rămână fără arma-surpriză.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu dispreţ. Ţi-e teamă

că te voi împinge peste margine dacă vii prea aproape, Wilfred?

El ridică sabia şi îndreptă vârful tăişului sub bărbia lui Lucy, care simţi metalul rece pe gât.

— Nu mă tem de tine, zise Wilfred. Nici de lordul tău. Ridică privirea, parcă ascultând. Vine!

Pe potecă se auzeau ropotele copitelor – era un singur călăreţ. Lucy întoarse capul brusc şi simţi vârful tăişului împungându-se în pielea ei. Un firicel de sânge i se prelinse pe gât.

— Methven! strigă Wilfred. Mă bucur că ai primit mesajul meu. O am pe femeia ta.

— Nu… începu Lucy, dar Wilfred mută vârful sabiei în dreptul inimii ei.

Robert înaintă în lumina flăcărilor. Era singur. Imediat, patru dintre oamenii lui Cardross îl înconjurară.

— Ah, Methven, spuse Wilfred politicos. Fii bun şi aruncă sabia!

Robert nu se supuse imediat, iar Cardross împunse puţin mai tare sabia în pieptul lui Lucy, care îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi icnetul.

Robert aruncă sabia la pământ. Privirea lui nu părăsi nicio clipă chipul lui Lucy.

— Bun, spuse Wilfred şi începu să plimbe vârful sabiei pe pieptul lui Lucy ca o mângâiere. Ar trebui să afli ceva, Methven, zise el. Minunata ta soţie te-a trădat.

Trasă o linie pe corsajul lui Lucy, făcând o gaură în material şi lăsând o urmă alungită pe pielea albă a pieptului. Lucy îşi ţinu răsuflarea când simţi înţepătura tăişului.

— Trădare, repetă Wilfred, zâmbind în timp ce îşi admira opera. Este urâtă trădarea, nu-i aşa?

Inima lui Lucy o luă la galop, iar ea simţi cum o senzaţie de greaţă îi urcă în gât. Ştia că lui Wilfred îi făcea plăcere această situaţie.

Când îl învinsese pe marginea lacului, vărul ei fusese umilit. Aceasta era răzbunarea lui.

— Mă tem, spuse Wilfred pe un ton mieros, că nu vei

primi niciun moştenitor din corpul soţiei tale.

Mişcă din nou sabia brusc, provocând o nouă ruptură în rochie, iar corsajul lui Lucy se desfăcu şi fâşii de material căzură pe pământ asemenea frunzelor. Ea îşi plecă privirea şi văzu încă o tăietură pe sânul ei. O secundă mai târziu, simţi şi durerea, iar sângele licări în lumina focului.

Wilfred zâmbi. Cu o mişcare fină din încheietura mâinii, îi sfâşie corsetul, iar sânii lui Lucy fură expuşi în lumina flăcărilor. Robert făcu o mişcare instinctivă, dar oamenii lui Wilfred strânseră imediat cercul în jurul lui. Lucy ridică o mână pentru a-şi acoperi pieptul, dar Wilfred îndreptă din nou vârful sabiei spre gâtul ei.

— Nu te mişca, verişoară, zise el.

Cineva râse. Lucy văzu cum maxilarul lui Robert se încordase, dar el tot nu vorbi.

Wilfred îşi întorsese atenţia asupra ei.

— Că tot vorbim de trădare, verişoară Lucy, servitoarea ta ar face orice pentru o mână de aur. Ea a fost cea care mi-a vândut secretele tale.

Senzaţia de greaţă o învălui pe Lucy. Şi-o aminti pe Sheena stând în dormitorul ei de la Auld Haa, cu borcanul cu tinctură în mână. Nu îi venea să creadă. Wilfred ridică glasul:

— Methven, soţia ta mincinoasă a mers la o înţeleaptă pentru a cumpăra o tinctură care să o împiedice să conceapă un copil. În tot timpul cât tu ai călărit-o – sabia coborî printre sânii lui Lucy şi se opri între coapsele ei –, ea se asigura că nu va rămâne însărcinată, în timp ce tu aşteptai vestea că vei avea un moştenitor, ea ştia că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Te-a trădat. A fost ca şi cum mi-ar fi dat mie toate proprietăţile tale.

— Nu a fost aşa, zise Lucy, găsindu-şi vocea. Era răguşită din pricina fumului şi rugătoare. Nu a fost niciodată aşa! Robert, jur…

Robert îi ignoră cuvintele. Avea privirea aţintită asupra lui Wilfred.

— Las-o să plece, Cardross! spuse el.

Wilfred râse.

— Lady Lucy vine cu mine. Am aşteptat multă vreme să îmi vină rândul. Când voi fi terminat, sunt convins că oamenii mei îşi vor vrea şi ei porţia.

O înşfăcase pe Lucy de braţ, înfigându-şi degetele în carnea sensibilă de deasupra cotului. Unul dintre oamenii lui venise lângă ea, pe partea opusă. Lucy întinse puţin mai mult mâna în spate şi simţi mânerul torţei. Flăcările îi arseră palma, dar strânse din dinţi.

— Vino, verişoară! zise Wilfred. Nu vei mai fi aşa de sfioasă cu mine când voi termina cu tine.

Când o trase pe Lucy după el, Robert strigă. Se întoarse spre cel mai apropiat om al lui Cardross, făcându-l să îşi piardă echilibrul şi ferindu-se când ceilalţi trei se năpustiră asupra lui. Luă sabia individului căzut, se întoarse pentru a-şi înfrunta atacatorii şi îl doborî pe unul dintre ei. În aceeaşi clipă, Lucy ridică mâna şi puse torţa pe hainele lui Wilfred. Cardross ţipă în timp ce focul îi cuprinse mânecile din dantelă. Îi dădu drumul lui Lucy şi o luă la fugă, iar ea auzi pleoscăitul apei când el sări în lac. Apoi întoarse torţa spre celălalt bărbat, care se holba la ea cu gura deschisă, de-a dreptul şocat. Făcu un pas în spate, ţipă şi o luă la fugă sub ameninţarea sabiei lui Robert. Câţiva dintre bărbaţii din Methven alergau spre ei, încercuind mica baltă în care Wilfred se zbătea şi înjura. Doi dintre ei veniră să se ocupe de restul oamenilor lui Cardross.

Lucy aruncă torţa înapoi în foc. Tremura atât de violent, încât abia putea sta în picioare. Robert ajunse lângă ea din doi paşi. Pentru un scurt moment, mâinile lui se odihniră pe umerii ei, în timp ce ochii lui studiau opera lui Wilfred – corsetul sfâşiat şi tăieturile în formă de cruce de pe sânul lui Lucy. O furie sângeroasă i se citea pe chip.

— Dacă nu i-ai fi dat tu foc, zise Robert, l-aş fi ucis cu mâna mea pentru ce ţi-a făcut!

— E doar o zgârietură, spuse Lucy cu dinţii clănţănind. A făcut-o doar ca să mă umilească şi să mă sperie.

Robert îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

— Trebuie să te întorci acasă ca să te îngrijească

cineva, zise el. Pentru un moment îndelungat, Robert o privi, dar în ochii lui nu era nici urmă de blândeţe sau de căldură. Apoi spuse foarte încet: Ştiu că ceea ce a spus Cardross este adevărat. Am văzut-o în ochii tăi.

Se întoarse şi porni spre cal, iar Lucy fugi după el, simţind cum i se frângea inima.

— Robert, aşteaptă! strigă ea. Te rog, lasă-mă să îţi explic…

Robert se întoarse doar pe jumătate, ridică brusc mâna, iar Lucy se opri.

— Este adevărat ce a spus despre tinctură?

— Da, răspunse Lucy, dar…

— Şi când ai cumpărat-o? o întrebă el pe un ton rece, dar ea îi simţi durerea ascunsă sub toată acea furie. O văzu şi în ochii lui – suferinţa arzătoare a trădării.

— Când, Lucy? repetă Robert ferm.

— În dimineaţa nunţii noastre, răspunse ea cu glasul tremurând. Dar nu am luat-o! Te rog, trebuie să mă crezi! Nu am folosit-o niciodată!

Robert clătină din cap. Părea epuizat şi cu inima frântă.

— Credeam că aveai încredere în mine, zise el. Ţi-am spus că poţi să ai încredere în mine. Dar se pare că nu m-ai crezut.

— Nu a fost aşa! spuse Lucy. Da, am avut încredere în tine, dar…

Tăcu. Acel *dar* amăgitor era suficient, arătând cât de puţină încredere avusese în cuvântul lui.

— Ştii prin ce am trecut, şopti Lucy. Eram îngrozită. Aveam nevoie să mă simt în siguranţă.

— Erai în siguranţă, spuse Robert. Mereu ai fost în siguranţă cu mine. Este păcat că nu ai avut niciodată încredere în mine.

Glasul i se schimbă, iar Lucy ştiu că totul se sfârşise. El nu avea de gând să accepte nicio explicaţie. Poate, cu timpul, avea să fie pregătit să o asculte, dar viitorul luminos şi minunat pe care abia începuseră să îl construiască zăcea zdrobit în bucăţi la picioarele ei. Lucy nu îşi putu găsi

cuvintele. Simţi un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Probabil că îţi este frig, zise Robert. Ai făcut multe pentru Golden Isle astă-seară şi îţi sunt recunoscător. Politeţea lui rece veni ca o altă lovitură. Te duc înapoi la Auld Haa, apoi trebuie să mă întorc în sat să îmi ajut oamenii.

— Desigur, spuse încordată Lucy. Nu te deranja să mă duci înapoi…

— Insist.

Robert îi întinse mâna pentru a o ajuta să încalece în faţa lui. Lucy nu se putu abţine şi tresări de durere când palmele li se atinseră. Robert îi întoarse palma într-a lui.

— Te-ai ars, spuse el.

— Nu e nimic, zise Lucy. Sunt doar câteva băşici.

Robert îi eliberă mâna, iar Lucy simţi atât de acut lipsa căldurii lui, încât o duru mai mult decât arsurile. Coborâră în tăcere poteca, apoi Robert o lăsă în faţa porţii casei şi plecă fără niciun cuvânt.

Capitolul 21

Robert munci toată noaptea cot la cot cu oamenii săi pentru a stinge focurile şi a se asigura că toată lumea era în siguranţă. Nu se odihni. Nu voia să gândească, nu voia să simtă. Cardross fusese capturat, la fel toţi oamenii lui. O ispravă şi mai lăudabilă era faptul că fusese capturat şi piratul Le Boucanier, ademenit în capcană de Jack, care se folosise de iahtul lui Cardross pentru a-l atrage la o întâlnire. Ofiţerii de recrutare ai marinei îl luaseră pe Le Boucanier drept premiu. Legile după care se ghida insula erau dure, fiind departe de cele impuse de rege, dar Robert era mulţumit. Cardross avea să fie judecat pentru trădare, iar pământurile lui Robert erau în siguranţă.

În cele din urmă, în timp ce zorile începură să se reverse peste mare, Jack i se alătură. Mirosea a fum şi era

murdar, iar Robert se gândi că probabil aşa arăta şi el. Jack îi aduse plosca de apă, iar el bău lacom şi recunoscător, simţind cum lichidul îi alină gâtul iritat.

— Trebuie să te odihneşti, Rob, spuse Jack.

— Mai sunt multe de făcut, ripostă el ferm.

— Avem timp să le facem pe toate. Du-te să dormi. Vorbeşte cu Lucy…

Robert făcu o mişcare necontrolată, iar Jack îl privi curios pe vărul său.

— Lucy a încercat să salveze Methven pentru tine, zise el. Prostule, nu înţelegi? Lucy avea nevoie să se simtă în siguranţă pentru a se căsători cu tine! A trecut printr-o traumă groaznică la o vârstă prea fragedă pentru a fi capabilă să o gestioneze. Încerca să se protejeze, să nu se mai întâmple vreodată ce s-a întâmplat cu sora ei. Poţiunea i-a dat curajul să se căsătorească cu tine şi să te ajute să salvezi Methven în faţa lui Cardross.

— Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, bâigui Robert.

Jack oftă şi îşi trecu mâinile prin păr, mânjindu-şi obrajii de cenuşă.

— Da, ar fi trebuit să aibă încredere în tine, spuse el, dar nu putea în momentul acela. Ar fi putut să te refuze din nou, Rob! Dar nu a făcut-o. A crezut în tine şi a vrut să salveze Methven.

Robert se încruntă la vărul său.

— Ai un mod interesant de a expune faptele, zise el. Ar fi trebuit să te faci avocat.

Jack râni.

— Ştii că am dreptate.

— Ce nu ştiu, zise Robert, este cum de ştii tu toate astea.

— Servitoarea aia mincinoasă mi-a spus, răspunse Jack. Cred că s-a gândit că aşa şi-ar putea salva pielea. Apoi miji privirea şi continuă: Toată lumea din Golden Isle o iubeşte pe Lucy pentru curajul de care a dat dovadă în această noapte. Făcu o pauză şi oftă. Şi tu o iubeşti. Nu îl lăsa pe Cardross să distrugă ce aveţi, Rob. Nu îl lăsa să

învingă!

— Eşti un bărbat curajos, zise Robert, pentru că ai îndrăznit să îmi spui lucrurile astea.

— Cineva trebuia să o facă, rosti Jack.

Robert îşi odihni braţele pe cadrul porţii şi privi razele răsăritului luminând marea. Era epuizat, îl dureau oasele, dar, mai intens de atât, simţea că îl durea inima. Jack avea dreptate. O iubea pe Lucy atât de mult, încât trădarea ei venise ca o lovitură fizică. Îl durea cu atât mai mult cu cât îi auzise pe oamenii lui vorbind despre curajul ei şi despre modul în care îi ajutase, dar în tot acel timp ea fusese pregătită să le refuze singurul lucru de care aveau nevoie pentru a fi protejaţi de Cardross – un moştenitor.

Robert crezuse că Lucy avea încredere deplină în el şi, cu toate că înţelegea că nu era vorba despre el, ci despre groaza pe care ea o simţise faţă de trecutul ei, se simţea înşelat şi trădat. Toată intimitatea minunată din ultima săptămână fusese pierdută, pentru că, în tot acel timp, Lucy îl înşelase, ştiind că nu existau şanse să conceapă un copil.

Dar Jack avea dreptate şi în altă privinţă. Dacă el se îndepărta de Lucy acum, Cardross avea să câştige în toate privinţele importante. Nu doar că ar fi încercat să îi fure proprietăţile, dar i-ar fi distrus bucuria, speranţa şi iubirea. I-ar fi furat viitorul.

Robert îşi îndreptă umerii şi îi înapoie lui Jack plosca de apă.

— Nu ştiu de ce te interesează asta pe tine, zise el.

— Pentru că vreau să te văd fericit, prostule, spuse Jack şi îl bătu pe umăr. Acum du-te acasă şi caut-o!

— Trebuie să fac ceva mai întâi.

Traversă câmpul şi urcă poteca accidentată care ducea la biroul administratorului. Din fericire, nu fusese atins de incendiul care făcuse ravagii în sat. În lumina palidă a dimineţii, Robert cotrobăi prin sertarul biroului şi găsi hârtiile pe care le ascunsese acolo. Citi ce scria pe ele. Clătină mâhnit din cap.

Apoi porni spre Auld Haa pentru a-şi căuta soţia.

*

Lucy nu dormise. Când primele raze ale zorilor se strecurară pe fereastră, ea se ridică încordată din pat, îşi scoase cuferele şi începu să îşi strângă lucrurile. Nu voia să aştepte ca Robert să îi spună să plece. Voia să fie pregătită. Chiar şi aşa, când îi auzi paşii pe scări şi îi văzu silueta înaltă aplecându-se sub pragul de sus al uşii dormitorului, inima i-o luă la galop. Nu îşi pregătise un discurs, nu ştia ce să îi spună.

O simplă privire spre el o slei complet de puteri. Robert se spălase de funingine, praf şi sudoare, dar era ciufulit şi părea atât de epuizat, încât Lucy îşi dori să îl strângă în braţe şi să îi aline oboseala. Dar se îndoia că un asemenea gest ar fi bine primit.

Robert avea o desagă ponosită din piele pe umăr, pe care o lăsă să alunece pe pat. Privirea îi căzu pe cufere, apoi pe hainele mototolite şi pe înfăţişarea răvăşită a lui Lucy.

— Unde pleci? o întrebă el.

— Departe, răspunse Lucy.

Avea un nod mare în gât şi nu era sigură că mai putea vorbi.

— Unde?

Robert o privi confuz, iar ea tânjea să îl atingă, să i se arunce în braţe.

— Pe continent, zise Lucy cu vocea răguşită. Nu ştiu. Departe. Acasă. Undeva.

Acum el părea şi mai derutat. Lucy ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de nefericită.

— De ce? întrebă Robert.

— E mai bine aşa, spuse ea, aruncând în cufăr nişte jupoane. Este mai bine să plec.

— Mai bine pentru cine? întrebă Robert, iar glasul îi fu mai autoritar, mai puţin confuz.

— Pentru tine, bineînţeles, zise Lucy.

— Foarte amabil din partea ta. Te asigur că nu mi-ar fi

deloc mai bine dacă m-ai părăsi.

Inima lui Lucy începu să bată cu putere, iar ea îl privi. În ochii lui citi amuzament şi tandreţe, iar acest lucru îi făcu inima să bată şi mai tare.

— Lucy, rosti el.

Ea începu să tremure.

— Am mers pe stânci, spuse ea grăbită, cuvintele parcă înghesuindu-se să iasă. Am încercat să găsesc borcănelul cu tinctură pe care l-am aruncat, ca să-ţi demonstrez că nu l-am folosit niciodată.

Robert o privea cu o expresie fermă.

— L-ai găsit?

— Nu, răspunse ea, iar un suspin o luă prin surprindere. Cred că a căzut în apă. Se pare că mă pricep la aruncat mai bine decât credeam.

Îşi aminti că voise să îi explice, să îi spună că nu avusese niciodată intenţia să folosească tinctură. Crezuse că cea mai mare teamă a ei era să rămână însărcinată. Acum îşi dădu seama că lucrul de care se temea cel mai mult fusese altceva. Cel mai tare se temea să trăiască fără Robert. Putea să o facă, desigur. Cel mai probabil avea să fie nevoită să o facă. Dar culoarea şi bucuria aveau să dispară din viaţa ei, pentru că învăţase prea târziu că tot ce conta cu adevărat nu era să trăieşti în umbra fricii, ci să îmbrăţişezi viaţa. Nu existau certitudini în viaţă, dar, atâta vreme cât exista speranţă, iubire şi putere pentru a construi ceva bun, acesta era singurul lucru care conta.

— Mă aşteptam să vă fi învăţat să aruncaţi la Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland, spuse Robert, apoi merse lângă dulap, se întoarse şi o privi. Nu trebuie să îmi explici, Lucy.

În acel moment, ea simţi cum i se frânse inima. El nu voia să ştie. Intenţia ei fusese să îi refuze moştenitorul de care avea nevoie. Şi, chiar dacă nu ar fi făcut-o, intenţia de a-l trăda era suficientă.

Nu îl putea învinui. Robert îi spusese de la început că putea avea încredere în el, dar ea nu putuse să îl creadă.

Lucy se aşeză pe pat fiindcă picioarele îi tremurau

prea tare şi încercă să reziste impulsului de a-şi ascunde chipul în aşternuturi şi de a plânge.

— Nu trebuie să îmi dovedeşti nimic, spuse Robert pe un ton blând. Dacă îmi spui că nu ai luat poţiunea, te cred. Am încredere în tine. Şi, chiar dacă ai luat-o, înţeleg. Erai îngrozită, bântuită de trecut. Nu te pot învinui pentru asta. Robert se frecă la ochi. Părea atât de epuizat, încât pe Lucy o duru inima pentru el. Am fost furios la început, continuă el. M-am simţit trădat. A fost un şoc. Dar ştiu că acum ai încredere în mine şi asta este tot ce contează. Ştiu că te iubesc şi că şi tu mă iubeşti pe mine.

Pentru un moment îndelungat, Lucy rămase încremenită, dar apoi se aruncă în braţele lui. Robert o îmbrăţişă strâns la piept.

— Înţelegi, spuse ea. Un nasture al jachetei lui îi înghiontea obrazul. Lucy simţi gustul propriilor lacrimi.

Robert o mângâie pe păr cu mişcări lungi şi tandre, iar ea se bucură de blândeţea gestului.

— Şt, spuse el. E totul în regulă.

O ridică în braţe şi merse spre pat. Se aşeză şi o ţinu pe Lucy pe genunchi. Îi dădu părul de pe chipul cald şi umed şi o sărută blând, de parcă ar fi fost un copil care avea nevoie de alinare. Treptat, Lucy încetă să mai tremure, iar teama feroce dinăuntrul ei se stinse.

— Trebuie să îţi spun ceva, Lucy, zise Robert. Privi în jur, la sertarele deschise, la grămada de haine şi la cufere, apoi ochii lui albaştri poposiră blânzi asupra ei, iar căldura din privirea lui o topi. Mereu ai spus că nu sunt un poet, continuă el. Că sunt prea grosolan şi incult ca să fiu poetic. Ei bine, ascultă asta. Dacă mă părăseşti, inima mi se va frânge în mii de bucăţi. Voi fi distrus. Tu eşti idealul meu, Lucy. Cândva, am fost destul de naiv să cred că nu există aşa ceva. Ei bine, am învăţat că există.

În ciuda seriozităţii momentului, Lucy râse.

— Poate că m-am înşelat, spuse ea. Poate că, la urma urmei, chiar ai stofă de poet.

Robert nu zâmbi. În schimb, se întinse după mica desagă şi răsturnă conţinutul pe pat.

— E suficient de romantic pentru tine? întrebă el. Dacă nu, voi pleca şi voi încerca din nou.

Lucy privi lung foile mototolite. Toate arătau de parcă fuseseră strânse cu furie sau frustrare în pumn.

— Ce sunt… începu ea.

— Uită-te la ele, zise Robert.

Lucy luă prima hârtie şi o netezi cu palmele. Conţinea câteva rânduri de cuvinte incoerente, unele subliniate, altele tăiate. A doua şi a treia hârtie erau la fel. Rânduri mâzgălite, repetate, tăiate şi apoi aruncate.

— Robert, spuse Lucy şi puse încet hârtia pe pat. Tu le-ai scris? Pentru mine?

El părea oarecum mândru, dar şi stânjenit, asemenea unui şcolar.

— Mă tem că nu sunt scrieri prea bune.

Nu erau.

— Iubirea mea este ca un nor de ploaie care cade peste câmpie şiroaie… Lucy izbucni în râs, dar începu să tuşească în încercarea de a-şi masca gestul. Iubirea mea pentru tine este tandră şi reală… Pe asta ai copiat-o din altă parte, zise ea. Am mai auzit-o. Încerca să îşi ascundă zâmbetul care tot voia să i se aştearnă pe buze, însă fără să reuşească. Dar ai *încercat,* continuă Lucy. Şi asta este tot ce contează. Apoi simţi din nou ameninţarea lacrimilor, care îi sugrumară uşor glasul. Oh, Robert! Îl privi cu ochii plini de lacrimi. Mă iubeşti cu adevărat dacă eşti pregătit să faci asta pentru mine.

Robert îi luă mâinile într-ale lui.

— Aş face mai mult decât să scriu poezie ca să-ţi arăt cât de mult te iubesc, Lucy, spuse el, şi îi strânse uşor degetele. Înţelegi?

Lucy înţelegea. Şi-l putea închipui blestemând din pricina petelor de cerneală de pe degete. Îl văzu vedea stând la biroul lui în ultima săptămână, cu capul în mâini, după ce aruncase a zecea foaie de hârtie.

— Şi eu te iubesc, spuse ea. Foarte mult.

Robert o strânse din nou în braţe şi o sărută pe păr.

— Dacă este prea curând, spuse el, uşor răguşit, dacă

încă te temi să ai un copil, putem aştepta. Sunt pregătit să merg la curte şi să îmi apăr cazul…

Lucy îi puse degetele peste buze.

— Sunt pregătită, şopti ea. Nu vreau să mă întorc de unde am plecat. Şi cine ştie… Zâmbi, cu speranţă în inimă. Este posibil să fiu deja însărcinată cu copilul tău.

Cu o mişcare, Robert împinse cufărul de pe pat, care căzu cu zgomot, iar toate hainele se răsturnară pe podea. Lucy dădu să protesteze, dar el o sărută apăsat, întinzând-o pe perne. Degetele lui începură să caute nasturii corsajului, deschizându-i pe rând.

— Dar, în caz că nu eşti, putem încerca din nou?

Epilog

Castelul Methven, 21 septembrie 1813

Lucy scrise data în partea de sus a paginii şi se opri gânditoare, cu peniţa în dreptul buzelor. O asemenea scrisoare era dificil de formulat. Necesita foarte multă atenţie.

Privirea îi căzu pe fereastră. Era o zi prea frumoasă pentru a o petrece în casă. Valea era scăldată într-o lumină aurie uşor înceţoşată, iar piscurile munţilor se înălţau spre cerul de un albastru perfect.

Pe terasa de dedesubt, Lucy o văzu pe marchiza de Methven înconjurată de câini, privind dincolo de grădina cu arbuşti ornamentali, spre munţi. Lucy bănuia că văduva adormise, deşi sigur Lady Methven ar fi negat acest lucru. După cum prezisese Robert, bunica lui îşi dăduse cu bucurie aprobarea pentru alegerea soţia lui. El îi spusese acest lucru în urmă cu două zile.

— Bunica este îngrozitor de pedantă, spusese Robert. Este foarte greu să îi câştigi aprobarea.

Lucy nu îl contrazisese, dar nu fusese de acord. După părerea ei, fusese foarte simplu să obţină aprobarea

văduvei, care, dintr-o simplă privire, îşi dăduse seama că Lucy era îndrăgostită de Robert până peste cap şi prinsese drag de ea. Sub acea aparenţă rigidă se ascundea o inimă blândă.

Câinii începură să latre entuziasmaţi, iar Lucy îl văzu pe Robert traversând terasa spre bunica lui, ţinându-l în braţe pe moştenitorul clanului Methven, în vârstă de patru luni. James Gregor Methven dormea liniştit. Lucy privi amuzată cum Robert îi dădu cu grijă bebeluşul bunicii lui. Parcă simţindu-i privirea, el ridică ochii spre fereastră şi îi făcu cu mâna. O clipă mai târziu, Lucy îi auzi paşii pe scări, iar după câteva secunde, Robert intră în biroul ei. Mirosea a soare şi aer curat. Puse o mână pe spătarul scaunului, apoi se aplecă şi o sărută lung.

— Cum merge scrisul? întrebă el.

— Nu îmi găsesc cuvintele, răspunse Lucy.

Robert îi zâmbi într-un mod viclean, care o făcu să roşească.

— Ai nevoie de ajutor cu documentarea?

— Nu este genul acela de scrisoare, spuse Lucy dojenitoare, apoi puse pana jos şi oftă. Îi scriu lui Lachlan. Vreau să îl felicit pentru că Dulcibella a moştenit proprietăţile Cardross.

Robert se aşeză în micul fotoliu de lângă masa ei de scris. Scoase un sunet care era un amestec între mormăit şi pufnit. Lucy îşi muşcă buza, încercând să îşi înăbuşe zâmbetul când îi văzu expresia morocănoasă.

Când Wilfred Cardross fusese găsit vinovat de trădare în urmă cu o lună, regele considerase de cuviinţă să îi ofere Dulcibellei proprietăţile lui, din moment ce era cea mai apropiată rudă în viaţă. Lachlan şi mireasa lui fugară erau acum foarte bogaţi. Din fericire, în acelaşi timp, regele anulase tratatul din secolul al XV-lea, care le permitea moşierilor Cardross să revendice pământurile clanului Methven. Şi cum Robert avea oricum un moştenitor, nu avea motive să se plângă. Chiar şi aşa, Lucy fu tentată să îl tachineze.

— Ce păcat că nu te-ai căsătorit cu Dulcibella! spuse

ea. Dacă ai fi făcut-o, proprietăţile Cardross şi Methven ar fi fost toate ale tale acum.

Robert ridică privirea şi o fixă cu ochii albaştri, luminoşi, care îi făcură inima lui Lucy să o ia la galop.

— Şi a cui a fost vina, doamnă? întrebă el.

— Cred că a mea, recunoscu Lucy, privindu-l într-un mod sfios pe sub gene. Ţi-am spus deja că îmi pare rău.

— Nu este suficient. Cu o mişcare bruscă, Robert se ridică în picioare şi o luă de mână, răsturnând scaunul pe spate. Foaia de hârtie goală căzu pe podea. Robert o luă pe Lucy în braţe şi porni spre dormitorul de lângă birou, unde o aruncă pe pat.

— Îmi eşti datoare, îi şopti el la ureche. Datoare vândută.

— Robert! Lucy chiţăi în timp ce soţul ei începu să o dezbrace fără reţineri. Nu poţi face asta. Este miezul zilei, bunica ta este la parter şi…

Se opri când Robert o sărută lung.

— Ce spuneai? şopti el în timp ce o muşcă uşor de gât.

— Am uitat, zise Lucy.

Camera era scăldată de razele soarelui, iar mintea ei era plină de lumină în timp ce îl simţi pe Robert aşezându-se deasupra ei şi pătrunzând-o cu o blândeţe infinită. Lucy îl muşcă uşor de umăr pentru a-l încuraja. De când se întorsese în patul ei, Robert o tratase ca şi cum ar fi fost din sticlă, dar, în ultima săptămână, ea se săturase de purtarea lui delicată.

Zâmbi în sinea ei. Când aflase că era însărcinată, fusese neliniştită, iar acest lucru era de înţeles. Robert încălcase normele sociale şi scandalizase societatea prin faptul că rămăsese alături de ea pe parcursul travaliului pentru a o linişti. Dacă înainte de acest lucru îl iubise, nu se compara cu cât de mult îl iubea acum.

Îşi încleştă picioarele în jurul lui, trăgându-l mai aproape, şi îşi ridică şoldurile. Îl auzi gemând, iar mişcările lui blânde deveniră mai nerăbdătoare. Valul de plăcere îi inundă pe amândoi şi rămaseră îmbrăţişaţi, mângâiaţi de

razele soarelui. Singurele sunete din univers erau respiraţiile lor şi vocile văduvei şi ale doicii micului James pe terasă.

— Deci, spuse Lucy, întorcând capul pentru a-şi privi soţul, crezi că mă poţi ierta?

Robert zâmbi.

— Dacă mă gândesc mai bine, zise el, cred că prefer lucrurile aşa cum sunt. Nu am nevoie de proprietăţile Cardross. Am Methven, îl am pe James şi te am pe tine. O sărută. Am tot ce îmi doresc.

Sfârşit